

சரளாதாசர்

கிருஷ்ண சந்திர பாணிகிராகி

T

891.451 130 92

Sa 71 P

இந்திய

T

891.451 130

92

Sa 71 P

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள்

ச ர ள ர த ர ச ர்

ஆசிரியர் :

கிருஷ்ண சந்திர பாணிகிராகி

தமிழாக்கம் :

தே. ஆண்டியப்பன்

சாகித்திய அக்காடுதமிழி

Saraladasar—Tamil translation by T. Andiappan of Krishna-
Chandra Panierakal in English. Sahitya Akademi,
New Delhi (

SAHITYA AKADEMI
REVISED PRICE Rs. 15-00

891.451 130 92
Sa 71 P

© சாகித்திய அக்காடுமெமி
முதல் வெளியீடு: 1984

Library IAS, Shimla
T 891.451 130 92 Sa 71 P

00117368

சாகித்திய அக்காடுமெமி

தலைமை அலுவலகம்:

ரவீந்திரபவன், 35 பெரோஸ்ஷா சாலை, புது தில்லி 110 001

மண்டல அலுவலகங்கள்:

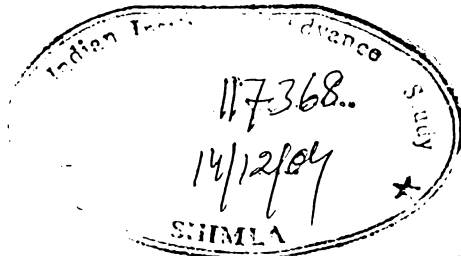
29, எஸ்டாம்ஸ் சாலை, தேனும்பேட்டை, சென்னை 600 018

பிளாக் V-B, ரவீந்திர சரோபர் ஸ்டேடியம், கல்கத்தா 700 029

172, பம்பாய் மராத்தி கிரந்த சங்கிரகாலயா சாலை,

தாதர், பம்பாய் 400 014

SAHITYA AKADEMI
REVISED PRICE Rs. 15-00

அச்சிட்டோர்: டையோசிசன் அச்சகம், சென்னை 600 007

உள்ளடக்கம்

பக்கம்

1. கவிஞரும் அவரது கவிதைகளும் .. 5

அவரது படைப்புகள் - அவற்றின் சுருக்கம் - அவர் பயன்படுத்திய பொருட்கள் - அவர் கவிதையின் சிறப்பியல்புகள் - பிற்காலப் பரம்பரை - அவற்றைப் பெற்ற விதம் - புலவர் காலம் - கபிலேந்திரன் பற்றிய அவரது குறிப்பு (கி.பி. 1435-67) - அவர் பிறந்த ஊர் - அவர் வாழ்வு பற்றிய கதைகள் - வாழ்வுபற்றி கவிதையிலிருந்து கண்ட சில உண்மைகள் - அவர் கல்வி - அவர் பக்தி செலுத்திய சரளாதேவி - தன்னை மறைத்துக் கொள்ளும் போக்கு, அதற்குரிய காரணம். ஓரிய மன்னனின் படையில் அவர்க்கிருந்த தொடர்பு, அதனால் கவிதையில் ஏற்பட்ட விளைவு - புலவர் காலம் வாழ்ந்த அரசன் கபிலேந்திரன் - அவனது வெற்றிகள் - இலக்கிய படைப்பிற்கு ஏற்ற காலம் அவன் ஆட்சியால் ஏற்படல் - படைப் பயிற்சி - காதல் பற்றிய கருத்து - கவிதையின் முக்கிய உணர்ச்சி - சூரிய இலக்கியத்தில் சரளாதாசரின் முன்னோடிகள் - அவரது சமஸ்கிருத அறிவு.
2. கவிஞரின் மதமும் மதக்கோட்பாடுகளும் .. 33

ஒரு தீவிர சாக்தர் - ஆனால் எல்லாச் சமயப் பிரிவுகளையும் ஏற்கும் சமயப்பொறை கொண்டவர். சகலியா மாத்திரம் விதிவிலக்கு - தோழிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் இடையே அமைந்த காதல் கதை.
3. கவிஞரது மகாபாரதம் : நீக்கமும் சேர்க்கையும் .. 39

பருவமாகப் பிரித்ததில் சமஸ்கிருத மகாபாரதத்திற்கும் சரள மகாபாரதத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகள் - எண்ணற்ற சேர்க்கையும் நீக்கமும் - ஓரிசாவின் மேலுள்ள பற்று - 73 மகாபாரதம் பற்றிய அவரது கருத்து - வரலாற்றுப் பின்னணியில் அவருடைய சொந்தக் கதைகள் - தங்க வளையல், முண்டல பண்டா, பிற கதைகள் - ஜிமிதி விளையாட்டு, நரிக்கதை - புலியும் குரங்கும் - அலகில் பஞ்சுடைய கொக்கின் கதை - இதர அறிவுச் செய்திகள், விலகிச் செல்லும் இடங்கள் - குருதியாற்றைத் துரியோதனன் கடத்தல்.
4. கவிஞரின் மகாபாரதம் : அதில் வரும் வரலாற்று பூகோளச் செய்திகள் .. 58

எல்லைக்குட்பட்ட நிலை - அரசுகள், நிலப்பாதைகள், இடங்கள் - வரலாற்று அரச குடும்பங்கள் - வரலாற்று அரசர் பற்றிய குறிப்புகள், முடிவுரை.
- துணைநூற் பட்டியல் .. 65

1. கவிஞரும் அவரது கவிதைகளும்

இந்திய துணைக்கண்டத்தின் வடகிழக்கு மூலையில், ஆரியமொழி பேசும் பகுதிக்கும் திராவிட மொழி பேசும் பகுதிக்கும் இடையில் அமைந்து கிடக்கும் ஓரிசா மாநிலம், அவ்விருவேறு பண்பாடுகள் சங்கமம் ஆகும் இடமாகத் திகழ்ந்து வந்திருக்கிறது; காலப் போக்கில் தனக்கென்று ஓர் இலக்கிய மரபையும் உருவாக்கியிருக்கிறது. அந்த இலக்கிய மரபினை ஓரிய இலக்கியம் என்றழைப்பது வழக்கம். சரளாதாசருக்கு முன்னர் பல புலவர்கள் வாழ்ந்திருந்தாலும், ஓரிய இலக்கியத்தை உருவாக்கியவர் சரளாதாசரே என்றால் அனைவரும் அங்கீகரிப்பார்கள். வற்றாத ஊற்றைப்போல் அவர், பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களையும் மரபுகளையும் தனித் தன்மையோடு உருவாக்கினார். அம்மரபு அகன்ற நீரோடைபோல் பல்கிப் பெருகி, பல தலைமுறையாக வளர்ந்து வருகிறது. விலங்கா இராமாயணம், மகாபாரதம், சண்டிபுராணம் என்பன அவர் எழுதிய புகழ்வாய்ந்த காப்பியங்களாகும். பெரும் படைப்பாகிய அவரது மகாபாரதம், இரண்டடிகளால் ஆக்கப்பெற்ற எண்பத்து மூன்றாயிரம் பாடல்களைக் கொண்டது. அச்சு வடிவில் 2309 பக்கங்கள் வரும். விலங்கா இராமாயணமும் சண்டிபுராணமும் முறையே 2800, 5500 கவிதைகள் கொண்டவை. விலங்கா இராமாயணம் முதல் நூல் என்றும் மகாபாரதம் இரண்டாம் படைப்பென்றும் சண்டிபுராணம் மூன்றாவது படைப்பென்றும் சரளாதாசரே தெளிவாக அறிவிக்கின்றார்.

இந்திய நாட்டிலுள்ள பல்வேறு புராணங்களே இவரது படைப்பிற்கெல்லாம் ஆதாரம் ஆகும். விலங்கா இராமாயணத்தில் இராமனுக்கும் ஆயிரந்தலை இராவணனுக்கும் இடையே நடந்த போரைப் பற்றிய கதை விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. இராமனுக்கும் சீதைக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலோடு கதை ஆரம்பம் ஆகிறது. தனது தைரியத்தாலும் வீரத்தாலும் படைவலமையாலும் இராவணனைக் கொன்றேன் என்று இராமன் பெருமையடித்துக் கொள்கிறான். சீதை அதனை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தாள். தனது உதவியின்றி அக்கொடிய அரக்கனைக் கொன்றிருக்க முடியாது என்று பதிலிறுத்தாள். இப்போதும் இலங்கையில் ஆயிரம் தலைகொண்ட அரக்கன் ஒருவன் வாழ்கிறான்.

இராமனுக்குத் தனது ஆற்றலில் நம்பிக்கையும் உறுதியும் இருக்குமானால் தனியாக நின்று அவனை வீழ்த்தட்டும் பார்க்கலாம் என்றான். உடனே முடிசூட்டு விழாவிற்றுகரிய விரிவான ஏற்பாடுகளை எல்லாம் அப்புறப்படுத்திவிட்டு, நம்பிக்கைக்குரிய தொண்டன் அனுமனையும் அழைத்துக்கொண்டு சினம் கொண்டவாறு இலங்கை நோக்கிச் சென்றான் இராமன். பலவித இன்னல்களை அனுபவித்த இராமன் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட போர்களில் அரக்கர்களை எதிர்த்து மோதினான். ஆயினும் ஆயிரந்தலை இராவணனை அழிக்க முடியவில்லை. எனவே சீதையை அழைத்து வருவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டது. சீதையும் வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு வந்தாள்; பேரழகுப் பெண்ணாகப் போர்க்களத்தில் நின்றாள்; அவள் தனது பொலிவால் அரக்கனைக் கவர்ந்தபோது அரக்கன் மதிமயங்கினான். அவ்வேளை இராமனது வில்லினின்றும் புறப்பட்ட அம்பு, அரக்கனை ஒரேயடியாக வீழ்த்தியது.

சரளாதாசர், மகாபாரதத்தை எழுதும்போது எல்லா இலக்கிய மாணவர்களும் நன்கறிந்த சமஸ்கிருத மகாபாரதக் கதையைத் தழுவினே காவியம் படைக்கிறார். இருந்தாலும் எண்ணற்ற இடங்களில் விலகிச் செல்வதோடு, தமது சொந்தக் கதைகளையும் தமக்குத்தெரிந்த செய்திகளையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார். எனவே முற்றும் முடிந்த நிலையில் சரளாதாசரின் மகாபாரதம் ஓர் புதிய படைப்பாகி விடுகிறது. காளிதாசரின் ரகு வம்சம், இராமாயணத்தை அடியொற்றிப் பிறந்தாலும் தன்னளவில் தனிப்படைப்பாக விளங்குவதுபோல் இவரது படைப்பு மூலப்படைப்பாகவே துலங்குகிறது.

மூன்றாவது நூலாகிய சண்டிபுராணம், துர்க்கை மகிடாசுரனைக் கொன்றான் எனும் வடமொழிக் கதையைத் தழுவினே எழுதப் பெற்றிருக்கிறது. இதிலும் சரளாதாசர் பல இடங்களில் மூல நூலைவிட்டு விலகிச் செல்வதுண்டு. ஒன்றுமறியா மக்களைக் கொன்று குவித்தும், தேவருலகின்மேல் பல தடவை படையெடுத்து வந்து அழித்தும், இந்திரனை அரியணையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தியும், தேவர்களை அடிமையாக்கியும், அழிவு பல செய்தும் வருகின்ற மகிடாசுரனைக் கொல்வதற்கு அவதாரம் செய்யவேண்டும் என்று திருமாலிடம் தேவர்கள் முறையிடும் பகுதியிலிருந்து கதை தொடங்குகிறது. இங்ஙனம் தேவர்கள் வழிபட்டு நிற்கும்போது மகிடாசுரன் அவ்விடத்தில் தோன்றி, தனது கொம்பால் பாறைகளைக் கிளறியெடுத்து வீசத் தொடங்கினான். சினமும் சீற்றமும் கொண்ட தேவர்களின் உடம்பிலிருந்து கொடிய தீச்சுடர் வெளிப்

பட்டது. அது மேலும் பல்கிப் பெருகியது; அதிலிருந்து கொடிய ஈடு இணையற்ற அழகிய பெண்ணொருத்தி பிறந்தாள்.

தேவர்கள் அவளுக்குத் துர்க்கையென்று பெயர் சூட்டினர். தமக்குரிய நல்ல ஆயுதங்களையும் வழங்கினர்; கொடிய அரக்கனைக் கொல்லுமாறு வேண்டினர். துர்க்கை, அவர்களின் வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி ரத்தினகிரி மலையில் வந்து தங்கினாள். அரக்க னிடமும் படைத்தளபதிகளிடமும் காதல் கொண்டதாகக் கூறி, பொய்யாகத் தூதனுப்பி வந்தாள். அவர்களும் அதை நம்பி வந்து ஒருவர்பின் ஒருவராக மடிந்தனர். போராற்றலும் கொடிய தோற்றமும் உடைய இலட்சக்கணக்கான மகளிர்ப் படையைத் தனது உடம்பிலிருந்து துர்க்கை உருவாக்கினாள். அப்படைகள் அரக்கரோடு போராடி அவர்தம் குருதியைக் குடித்தன; ஊனைத் தின்றன; இசையோடு ஆடித் தினைத்தன. இறுதியில் மகிதா சுரனின் முறை வந்தது. அவன் மிகுந்த ஆற்றலோடு துர்க்கையை எதிர்த்து வந்து நேரடியாகவே போரில் இறங்கிவிட்டான். அவளால் அவனுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. நம்பிக்கை இழந்து போரைக் கைவிடும் நிலையில் துர்க்கை இருந்தாள். அப் போது ஆகாசத்திலிருந்து ஓர் குரல் கேட்டது. அதன்படி தனது ஆடைகளையெல்லாம் களைந்துவிட்டு நிர்வாணக் கோலத்தில் நின்றாள். ஆசைகொண்ட அரக்கன் அவளது தோற்றத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு, வலிமையிழந்து நின்றான். அந்நேரம் துர்க்கை அவன் நெஞ்சில் தனது சூலத்தைப் பாய்ச்சி ஒரேயடியாகக் கொன்றுவிடுகிறாள். அவனைக் கொன்ற பிறகு அவள் வெட்கமும் வேதனையும் அடைந்து தனது சினத்தையெல்லாம் வரம் தந்து வலிமையூட்டிய தேவர்கள்மீது திருப்பிவிட்டாள். தேவர் அனை வரையும் கொன்று தீர்க்க விரும்பினாள். ஆனால் சிவனது வேண்டு கோளால் ஆறுதல் அடைந்த அவள் இறைவனது மனைவியாக இருக் கவும் இறுதியில் ஒப்புக்கொண்டாள். கவிஞரது மூன்று படைப்பு களும் ஒரேவிதமான கவிதையடிகளால் முதன்முதல் ஆக்கப் பெற்றன. பெரும்பாலும் அடிதோறும் பதினெட்டு எழுத்துக்கள் அமைந்த ஈரடிச் கண்ணிகளால் அமைக்கப்பெற்றவை எனலாம். சிலபோது வழக்கமான இம்முறையை விட்டு விலகிச் சென்று, சமயில்லா அடிகளாலும் கவிதை அமைப்பதுண்டு. தமது சண்டி புராணத்தில் கட்டளை அடியாலும் சம எழுத்து வராத பிற அடிகளாலும் கவிதை அமைத்துள்ளதாகவும் வாசகர்கள் அவற்றைச் சமமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் வேண்டுகோள் விடுக் கிறார். எனவே சிலபோது பொங்கி வழியும் உணர்வின் வேகத் தால் வழக்கமான அமைப்புகள் மீறப்படுவதுண்டு என்பதும் புலனாகி ருது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் அச்சுக்கூடங்கள் வந்தன. அதற்கு முன்னால் காய்ந்த பனையோலைகளும் கூரிய எழுத்தாணிகளும் எழுதும் கருவிகளாக இருந்து வந்தன. கூர்மை வாய்ந்த எழுத்தாணியால் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் பனையோலையில் எழுதவேண்டும். முழங்காலை அகல விரித்து மேசை போல் அமைத்துக்கொண்டு, இரு கரங்களாலும் எழுதி வந்தனர். மை எதுவும் பயன்படுத்தவில்லை. தாள், பட்டை, தோல் முதலிய வற்றில் எழுதுவதைவிட, பனையோலைகளில் எழுதுவது உண்மையில் கடினமான ஒன்றே; காலமும் விரையமாகும். இத்தகைய கிரமமான முறையில் எழுதிக் குவித்த நூல் தொகுதிகளிலிருந்து புலவரது பேருழைப்பை நாம் கற்பனை செய்துகொள்ளலாம். சரளாதாசரின் படைப்பு அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்தால் அவை அளவில், ஓரிசாவில் தோன்றிய எந்தவொரு தனிப்பட்ட புலவர் அல்லது எழுத்தாளரின் படைப்பை மிஞ்சி நிற்கும்.

கவிதை என்பது சரளாதாசரின் இரத்தத்தோடு பிறந்த ஒன்று. வார்த்தைகள் வாயில் பிறக்கும்போதே எழுத்தாணியில் கவிதை பிறக்கும். கவிதை எழுதும்போது திருத்தவோ, சிறிதுநேரம் கூடச் சிந்திக்கவோ செய்வதில்லை. ஒரு தடவை எழுதினால் எழுதியதுதான். அதுவே இறுதியானது. பதினேழு அல்லது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு அளவில் ஓரிய இலக்கியத்தில் சாதாரணமாகக் காணப்படும் சிலேடை, அணிநயம் போன்றவை இவரது எழுத்தில் முற்றிலும் இல்லை. இவரது கவிதை யாவும் எளியவை; இசை ததும்பியவை; ஆற்றல் உடையவை; செயற்கைத் தன்மை எள்ளளவும் இருப்பதில்லை. கையாளும் சொற்கள் சிலபோது சிகரத்தை எட்டிப் பிடிப்பதுண்டு. ஆனால் அவை பேச்சில் பயின்று வரும் சொற்களே ஆகும். இப்புலவர் வார்த்தைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. கவிதையாக்கத்தில் எல்லாச் சொற்களும் அவர்க்குச் சமமானவையே. அவரது எழுத்தாக்கம் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருதமயமாக்கும் முயற்சியிலிருந்து விலகியே நிற்கும்.

சரளாதாசரின் படைப்பனைத்தும் ஏடுகள் வழியாகவே இக்காலப் பரம்பரைக்குக் கிடைத்துள்ளன. இன்றும் ஓரிசாவின் பல பகுதிகளிலும் அந்த ஏடுகளைப் பார்க்கலாம். அவரது நூல் பிரபலமாக எங்கும் விளங்கிற்று என்பதையே அது சுட்டிக்காட்டுகிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் நூல் முழுதும் அச்சில் வந்த பிறகு ஏடுகளைப் பேணாமல் புறக்கணித்தனர். ஏடுகளில் இடைச் செருகல்களும் எண்ணற்ற திரிபுகளும் நிரம்ப உண்டு. வியாபார நோக்கத்தோடு வெளியிடும் பதிப்புகளில் அவற்றை நீக்க முடியாது. பல ஏடுகளை ஒப்பிட்டு, 'சரளாதாசரின் மகாபாரதம்'

என்று திறனாய்வுப் பதிப்பொன்றை வெளியிட ஓரிசா அரசு, சிறிது தாமதமாகவே முயற்சி எடுத்த பிறகும் அச்சகத்தில் இன்றும் முடங்கியே கிடக்கிறது. சரளாதாசரின் இலக்கியப் படைப்பு எத்தகைய பின்புலத்தில் தழைத்தது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள இயலாதவர்கள் பதிப்பாசிரியர்கள். அவர்களின் அறியாமையால் உருக்குலைந்த பழைய வடிவையும் அழகையும் 'புதிய பதிப்பு' தருமா என்பதை இனிமேல்தான் பார்க்க வேண்டும்.

சரளாதாசர் எப்போது பிறந்தார் என்பதை நிச்சயமாகத் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. இருந்தாலும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பிறந்ததாக வைத்துக்கொள்ளலாம். பூரி ஜகந்நாதரை நோக்கிப் பாடும் வாழ்த்தோடு மகாபாரதம் ஆதிபர்வம் தொடங்குகிறது. ஓரிசாவிலும் இந்தியாவிலும் ஜகந்நாதர் என்றால் இன்றும் ஈடு இணையற்ற ஓர் இடம் உண்டு. கடவுள் வாழ்த்தில் கவிஞர் அருள்மிகு ஜகந்நாதரின் பல்வேறு ஆற்றலையும் பண்புகளையும் விளக்குகிறார். அத்தெய்வத்திற்கு எண்ணற்ற காணிக்கைகளையும் வந்தனங்களையும் அளித்து கலியுகத்தின் பாவத்தைப் போக்கினான் மன்னன் கபிலேஸ்வரன் என்று கவிஞர் கூறுகிறார். சரளாதாசர் மகாபாரதத்தை மன்னன் கபிலேந்திரன் காலத்தில் எழுதத் தொடங்கினார் என்பதை இக்குறிப்பின் மூலம் அறியலாம். கபிலேந்திரன் அல்லது கபிலேஸ்வரன் என்று அழைக்கப் பெற்ற ஓரிசாவின் கஜபதி அரசன் கி.பி. 1435 முதல் 1467 வரை ஆட்சி செய்தான். அவன் ஜகந்நாதரின் சேவகன் என்று புலவரால் வருணிக்கப்படுகிறார்.

கி.பி. 1211 முதல் 1238 வரை ஆட்சி செய்த மூன்றாம் அனங்க பீமதேவன் காலம் முதற்கொண்டு அருள்மிகு ஜகந்நாதரே ஓரிசாவின் உண்மையான அரசர் என்று கருதப்பட்டும் மதிக்கப்பட்டும் வந்தார். அனங்க பீமதேவன் தனது ஆட்சியை ஜகந்நாதருக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டு, தன்னை அவரது முதல் தாசனாகவும் பிரதிநிதியாகவும் அறிவித்தார். இவ்வழக்கம் பின்னால் வந்த ஓரிசா மன்னர்களாலும் பின்பற்றப்பட்டதென அறிகிறோம். அவர்களும் தெய்வத்தின் தாசன், பிரதிநிதி என்று தம்மைக் கருதி வந்தனர். இப்போதும் ஓரிசாவின் கஜபதி வம்சத்தில் உதித்து பரம்பரை பிரதிநிதியாக விளங்கி வரும் பூரி மன்னர்கள் ஜகந்நாதர் ஆயத்தின் தருமகர்த்தாவாகவும் தொண்டனாகவும் விளங்குகின்றனர். இம்முறையில் தான் மன்னன் கபிலேஸ்வரன் ஜகந்நாதரின் தாசன் என்று அழைக்கப் பெற்றிருக்கவேண்டும். கி.பி. 1435 முதல் 1467 வரை ஆண்டது சூரிய வமிசத்து மன்னனே ஆகும். இங்ஙனம் சரளாதாசரும் கபிலேந்திரனும் சம காலத்

தவர் என்ற உண்மையை எல்லா வரலாற்று ஆசிரியர்களும் உடன் பட்டுள்ளனர்.

சரளா மகாபாரதத்தின் அளவு பற்றிய ஓர் கருத்தை முன்னர் குறிப்பிட்டோம். அது அளவில் சமஸ்கிருத மூல நூலை ஒத்திருக்கிறது எனலாம். இத்தகைய பெரும்பணி நிறைவுபெற குறைந்தது பதினைந்து ஆண்டுகள் எடுத்திருக்கலாம் என்று கருதுவதில் நியாயமுண்டு. உண்மையில் அவர் நூலை முடிக்கும்பொழுது முதுமையடைந்துவிட்டார். அதனை உணர்த்தும் வகையில் நூலுள் பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பீஷ்ம பருவத்தில் 'சரளா தாசர் இவ்வாறு தமது முதிய வயதில் சொல்கிறார்' என்று ஓரிடத்தில் வருகிறது. துரோண பருவத்திலும் இதுபோன்றே வயது பற்றிய செய்தியைத் தருகிறார். ஓ! என் நெஞ்சமே! ஏன் கோணல் வழிகளைப் பின்பற்றுகிறாய். சாவின் கடவுளாகிய யமன் இப்போது அருகில் வந்து நிற்கிறான் என்பதை நீ அறியவில்லையா? என்று எழுதுகிறார். இறுதியில் எழுதிய சண்டி புராணத்திலும் 'வேகமாக எனது காலம் விரைந்தோடி விட்டது. மேலும் இராகு வைப்போல் நோயும் என்னைத் தாக்கியிருக்கிறது; பித்துப் பிடித்த வளைப்போல் நான் எழுதினால் அது என் பிழையன்று; நான் எவ்வாறு இவ்வேலையை முடிக்கப் போகிறேனோ தெரியவில்லை' என்று எழுதுகிறார். இச்சொற்களிலிருந்து ஓர் உண்மை புலப்படுகிறது. அவர் முதுமை அடையும்வரை எழுதி வந்தார் என்பது தெளிவாகிறது. இன்னும் விரிவாகக் கூறப்போனால் அவரது எழுத்தோவியங்கள் சேக்ஸ்பியர் படைப்பைவிட துளசிதாசர் படைப்பைவிட ஒரு நூற்றாண்டுக் காலப் பழமையைப் பெற்றிருந்தன எனலாம்.

அடிக்கடி அவரால் குறிப்பிடப்படும் ஊர் கனகவதி பட்டினம் ஆகும். இப்போது அதனைத் தென்னுளிய பதம் என்றழைப்பார்கள். அவ்விடத்திலுள்ள முனிகோசைன்—மாத்தா எனும் மத நிறுவனத்தில் தங்கியிருந்தே இலக்கியங்களைப் படைத்தார் என்பர். அது புலவர் பணிவோடு பக்தி பாராட்டிய சரளாதேவி கோயில் கொண்டுள்ள ஜான்கடம் எனும் கிராமத்திலிருந்து சிறு தொலைவில் தான் இருந்தது. ஜான்கடம் ஏறக்குறைய கட்டாக்கின் தென்மேற்கே முப்பது மைல் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. கனகவதி பட்டினம் என்ற பெயரும் இப்போது மறைந்துவிட்டது. ஆனால் அதன் அருகே ஓடும் ஆற்றின் பெயர் மாறவில்லை. சமஸ்கிருத முறையில் விருத்தமாதா என்று புலவரால் அழைக்கப் பெற்ற அந்த நதி, தென்னுளிய பதத்தின் அருகே இன்றும் புத்தரை எனும் பெயரில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அது கனகவதி பட்டினத்தை இனங்காட்டும் குறியீடாக இருக்கிறது எனலாம்.

பெற்றோர்கள் புலவர்க்கிட்ட பெயர் சித்தேஸ்வரா என்பதாகும். இளமையில் படைத்த விலங்கா இராமாயணத்தில் அவர்தம்மை அவ்வாறே குறிப்பிட்டுக் கொள்கிறார். ஆனால் பின் வந்த நூல்களில் சரளாதாசர் என்ற பெயரே காணப்படுகிறது. பல தடவை தமது பெயர் மாற்றத்திற்குரிய காரணங்களைப் புலவரே குறிப்பிடுகிறார்; சரளாதேவியின் பக்தனாகவும் தொண்டனாகவும் மாறியதிலிருந்து சரளாதாசர் என்று அறிமுகம் ஆகிறார்.

நமக்குப் புலவரின் பிள்ளைப் பருவம் பற்றி எதுவும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பிற்காலம் தோன்றிய கதைகள் சில அவரது இளமைக் காலச் சூழலைப்பற்றி நன்கு தெரிந்ததுபோல் குறிப்பிடுகின்றன. எழுத்தாளர் சிலரால் அச்செய்தி மேலும் விளம்பரம் ஆயிற்று. அவர் சிறுவனாக இருந்தபோது சோம்பேறியாகவும் நினைவாற்றல் இல்லாதவனாகவும் இருந்ததாக ஒரு கதையில் வருகிறது. அவரது தந்தை இராமாயணம் மகாபாரதம் போன்ற கதைகளைக் கூறுவதில் புலமை மிக்கவராக இருந்தார் என்றும் இளைய மகன் சித்தேஸ்வரன் நீங்கலாக எஞ்சிய புதல்வர்களுக்கு அக்கதைகளைக் கூறி வந்தார் என்றும், அவர்கள் அக்கதையை நன்கு நினைவுபடுத்தி வந்தனர் என்றும் அறியமுடிகிறது. ஒருநாள் இளைய மகன்மேல் கோபங்கொண்ட தந்தை, உனக்கு நினைவாற்றலும் அறிவும் இல்லையே என்று திட்டியதால் சித்தேஸ்வரன் என்ற அம்மகன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி நேரே சரளாதேவியின் கோயிலுக்கு ஓடினான். அங்கு இரவு பகலாக வழிபாட்டிலும் நோன்பிலும் பல நாட்களைக் கழித்தான். தேவி மனமகிழ்ந்து பல வரங்களை நல்கினாள். அதனால் அசாதாரணமான அறிவோடும் நினைவாற்றலோடும் வீட்டிற்குத் திரும்பினான்; கவிதை பல புனையத் தொடங்கினான். மற்றொரு கதையில் சித்தேஸ்வரன் சிறுவனாக இருந்தபோது தந்தையின் நிலத்தை உழுதுகொண்டிருந்ததாகவும் இனிமையாகப் பாடிக்கொண்டிருந்ததாகவும் அவன் பாட்டைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சரளாதேவி அழகிய கவிதைகளை ஆக்கும் ஆற்றலை அளித்தாள் என்றும் வருவதைப் பார்க்கிறோம். பல்வேறு சுய சரிதக் குறிப்புகளை ஆங்காங்கே எடுத்துரைக்கும் அவரது படைப்பில் மேற்கூறிய நிகழ்ச்சிகள் பற்றி எதுவும் காணப்படவில்லை. அதனால் அவற்றை ஒப்புக்கொள்ளவும் அவரது வாழ்வோடு இணைத்துப் பேசவும் இயலாது போகிறது. உண்மையில் அவை யாவும் சரளாதேவியின் அற்புத ஆற்றலைப் பாராட்டும் நோக்கில் எழுந்த பிற்காலக் கட்டுக்கதைகளாக இருக்கலாம். இந்திய நாட்டில் பிற புலவர்களின் வரலாற்றிலும் வாழ்விலும் இதுபோன்ற கதைகள் நிலவுவதை வாசகர்கள் நன்கு அறிவார்கள். பிள்ளைப் பருவத்தில் சோம்பேறியாகவும் மடையனாகவும் இருந்த காளிதாசர் கல்விக் கடவுளாகிய சரஸ்வதியின்

அருளால் பெரும் புலவர் ஆளுர் என்பார். சரளாதாசரைப்பற்றி நிலவும் கதைகளும் அதுபோன்றதே ஆகும். அதனை நம்புவதற்கில்லை.

புலவரது படைப்பில் தரப்பட்டுள்ள வாழ்க்கைக் குறிப்பு, எண்ணிக்கையில் அதிகம் என்றாலும் அவரது வாழ்வு பற்றிய முழுமையான ஓவியத்தை நம்மால் பெறமுடியவில்லை; ஒரு பகுதியைக் கூடத் தெரிந்துகொள்ளமுடியவில்லை. அவை பெரும்பாலும் ஒரே செய்திகளாகவே காணப்படுகின்றன. தெய்வத்தை வழிபடும் பாடல்களோடு அவை கலந்து கிடக்கின்றன. அக் குறிப்புகளை எல்லாம் கவனமாக உற்றுநோக்கும்போது அவரது வரலாறு பற்றிய ஒருசில உண்மைகளை உணர்ந்துகொள்ளமுடியும். துரோணப் பருவத்தில் வரும் ஒரு கவிதையில் தம்மையசோவந்தா என்பவரின் மகனாகக் குறிப்பிடுகிறார். மகாபாரதம் மத்திய பருவத்தில் தமது தமையன் பெயர் பரசுராமா என்ற செய்தியைத் தருகிறார். பல இடங்களில் தாம் கல்வியறிவில்லாதவர் என்றும் ஊர்ப் பள்ளிக்குச் சென்று படிக்கும் வாய்ப்பில்லாதவன் என்றும், தமது தந்தையும் குடும்பத்திலுள்ள பிறரும் கல்வியறிவில்லாதார் என்றும், படித்தவர்களோடு சிறப்பாக அந்தணர்களோடு பழகும் தருணம் கிடைக்கவில்லை என்றும், தாம் ஓர் சூத்திரன் என்றும் தொழிலால் உழவன் என்றும் கூறிச் செல்வதைக் காணலாம். சண்டி புராணத்திலுள்ள ஒரு கவிதையிலிருந்து முதுமைப் பருவத்திலும் சொந்த நிலத்தை உழுது வந்தார் என்று அறிகிறோம். மகாபாரதம் துரோணப் பருவத்திலிருந்து அவர்க்குப் பிள்ளைகளும் பேரப்பிள்ளைகளும் இருந்தனர் என்றும் நிலத்திலிருந்தே வாழ்க்கைச் செலவிற்குரியவற்றைப் பெற்று வந்தார் என்றும் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மேற்கூறிய ஒருசில உண்மைகளுக்கு அப்பால் புலவரது வாழ்வைப்பற்றி எதுவும் நமக்குத் தெரியவில்லை. சரளாதாசர் சில போது கதைக்குச் சிறிதும் தொடர்பில்லாமல் வேறு விஷயங்களை விரிவாகப் பேசுவதுண்டு. ஆனாலும் சொந்த வாழ்வைப்பற்றிய செய்திகளைத் தருவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. அவரது சுயசரிதைக் குறிப்புகள் வாழ்வின் உண்மையான சித்திரத்தைப் பிரதிபலிக்கும் என்றாலும் அடக்கத்தின் காரணமாக அவற்றை அப்புறப்படுத்தி விட்டார் எனலாம். பயிர்த்தொழில் செய்பவரின் மகன் ஒருவன் ஒழுங்கான கல்வியைப் பெறமுடியாத காலம் அது. சாதியில் சூத்திரனாக இருந்ததால் பிராமணர் நடத்தும் சமஸ்கிருத பள்ளியில் அனுமதி பெறவும் வாய்ப்பில்லாது போயிற்று. எனவே இளமைக்காலக் கல்விபற்றி அவர் கூறியவை உண்மையாக இருக்கலாம். ஒரு மகாமேதையிடம் மறைந்து கிடக்கும் ஆற்றலை

வளர்க்க எப்போதும் ஓர் ஒழுங்கான கல்விமுறை அவசியம் இல்லை என்பதை மனத்தில் கொள்ளவேண்டும். அம்மேதை தானே படித்துக் கொள்வதுண்டு. கண்களும் காதுகளும் கற்பனையும் அனுபவமும் அகன்ற உலகமுமே அவனது ஆசிரியர்கள். சரளாதாசரும் அப்படிப்பட்ட சுய கல்விமான் ஆவர்.

சுய அறிவாலும் ஓயா உழைப்பாலும் தாம் பெற்றவற்றை எல்லாம் சரளாதேவியின் கருணையால் பெற்றோம் என்றே கருதினார். அவர் எந்த இடத்திலும் தற்பெருமை பாராட்டவில்லை. தமது நூலில் கூறிய அநேக விஷயங்கள் சரளாதேவி இரவு நேரங்களில் எடுத்துரைத்தவை என்றும் பகலில் அவற்றை எழுதிக்கொள்வதா கவும் பல தடவைக் குறிப்பிட்டு நம்மை நம்புமாறு வேண்டுகிறார். பணிவும் சமயவுணர்வும் அவரது பண்பில் நிறைந்து விளங்கியதால் அவரது ஆளுமைபற்றிய உண்மையான சித்திரத்தை அவரது படைப்பிலிருந்து உருவாக்க முடியவில்லை. சிந்து பாடல்கள், கடவுள் வாழ்த்து, பொதுவாகத் தெய்வங்களையும் சிறப்பாக சரளாதேவியையும் பாடிய துதிப்பாடல்கள், ஆகிய எல்லாவற்றிலும் சிதறிக்கிடக்கும் செய்திகளைச் சேகரித்து வெளியிட்டால் அவை ஓர் மதிக்கத் தகுந்த நூலாக மலரமுடியும். அவற்றை எழுதும்போது அவரது கற்பனை நிச்சயமாக உயர்ந்து நின்றது; சொற்களும் சிறந்த வடிவம்கொண்டு திகழ்ந்தன என்றே கூற வேண்டும்.

முழுமையாகச் சரணடையும் நிலையில் வழிபடு தெய்வமே உணர்வுக்கும் அறிவுக்கும் ஆதாரம் ஆகமுடியும் என்று கூறுவது ஒரு பொது மரபே. சரளாதாசரும் அவர் காலப் புலவர்களைப்போல் அவ்வுணர்வில் பங்கேற்றுக் கொள்கிறார். பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த ஓரிய மொழிப் புலவர் எல்லோரும் தம்மை ஓர் குறிப்பிட்ட தெய்வத்தின் தாசனாக அல்லது தொண்டனாகவே கூறிக்கொண்டனர் என்று தெரிகிறது. அம்முறையில் சரளாதாசரின் முன்னும் பின்னும் வாழ்ந்த புலவர்களின் நீண்ட பட்டியல் ஒன்றைப் பார்க்கிறோம். வச்சதாசா, மார்க்கண்டதாசா, சரளாதாசா, ஜகன்னாத தாசா, பலராம தாசா, யசோவந்த தாசா என்னும் பெயர்களை எடுத்துக்காட்டலாம். யாரும் சாதிப் பெயரைக் குறிக்கவில்லை. இப்புலவர் அனைவரும் செறிவுமிக்க பணிவு உணர்ச்சியைக் காட்டியதோடு தம்மைத்தாமே மூடன், கல்வியற்றோன், ஏழை என்றெல்லாம் கூறிக்கொண்டனர். உலக நன்மையின் பொருட்டு அனைத்து உயிர்களுக்காக அனைத்து மக்களுக்காக எழுதிவருவதாய்ப் பறைசாற்றினார். சமயத்துறையிலும் இலக்கியத்துறையிலும் தன்னடக்கம் எனும் உணர்ச்சி மேலோங்கி

நின்ற காலம் அது. சரளாதாசரும் பெருமளவில் அவ்வுணர்வைப் பெற்றிருந்தார் எனலாம்.

முதல் படைப்பாகிய விலங்கா இராமாயணத்தைத் தவிர, பிற அனைத்திலும் சூத்திரமுனி என்ற அடைமொழியோடுதான் புலவர் பெயர் காணப்படுகிறது. இதில் முனி என்பது முனிவர் அல்லது சமய நூல் எழுதியவர் என்ற பொருளைத் தரும். தெய்வீகப் பண்போடும், தெய்வ நிலையிலும் பிறக்கும் மனிதன் வேறு வேறு துறைகளில் திறமை கொண்டவனாக விளங்குகிறான் என்ற கருத்துடையவர் சரளாதாசர். அவர் கருத்துப்படி குபேரன், சகாதேவன், நகுலன், யமன், பிரகலாதன், முனிவர் போன்றோரின் பண்போடு பிறக்கும் மனிதர்கள் முறையே செல்வந்தர், அறிஞர், குதிரை வீரர், வறிஞர், வைஷ்ணவர், சமய நூல் ஆசிரியர் எனும் நிலையில் உருவாதல் உண்டு என்பார். அவரோ முனிவர் குணத்தோடு பிறந்துள்ளதாகவும் அதனால் சரளாதேவியின் கட்டளைக்கேற்ப சூத்திரமுனி ஆனார் என்றும் எடுத்துரைத்து நம்மை நம்புமாறு வற்புறுத்துகிறார். ஓரிய மொழியில் சமய நூல்கள் எழுதிய முதல் கவிஞர் சூத்திரராகிய சரளாதாசரே என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது. அவர்க்கும் முன்னால் அதுபோன்று சமய நூல்களை, சமஸ்கிருதத்தில் எழுதியோர் அனைவரும் பிராமணர்களே ஆவர். அதனால் பிராமண ஆசிரியர்களிலிருந்து வேறுபடுத்த சூத்திரமுனி என்று தமக்குத் தாமே பெயரிட்டுக் கொண்டார்.

ஓரிய இலக்கியத்தை உருவாக்கியவர், சமய இலக்கியத்தை ஓரிய மொழியில் முதன் முதல் எழுதியவர் என்ற முறையில் அவர்க்கு வரவேண்டிய எல்லாவித பெருமைகளிலிருந்தும் விலகியே இருந்தார். அவர் கருத்துப்படி சூத்திரமுனி என்ற பட்டம் எந்த மனிதராலும் கொடுக்கப்படவில்லையாம். சரளாதேவியால் கொடுக்கப்பட்டதே என்கிறார். முன் குறிப்பிட்டதுபோல் அத்தகைய தன்னடக்கம், ஆழமான சமயவுணர்வாலும் அக்காலத்தில் தலை தூக்கி நின்ற எழுச்சியாலும் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். இவற்றோடு உலகியல் காரணங்களும் அத்தகைய தன் மறுப்புக்கு அடிப்படையாகத் திகழ்ந்தன என்றும் கூறலாம். ஒருவகையில் சரளாதாசரின் எழுத்துக்கள் யாவும் புரட்சிகரமானவை. ஓரிசாவில் சமயநூல்கள் எல்லாம் சமஸ்கிருத மொழியிலேயே எழுதப்பெற்றிருந்தன. எல்லாக் கவிஞர்களும் பிராமணர்களே ஆவர். இந்து சமூகத்தின் நான்காம் நிலையிலுள்ள சூத்திரச் சாதியைச் சார்ந்த சரளாதாசரே முதன் முதல் பழைய மரபை உடைத்தெறிந்தார்; தாய்மொழியிலேயே அவற்றை எழுதிக் குவித்தார். பண்டுதொட்டே வரும் இந்திய இலக்கிய மரபின்படி புராண நிகழ்ச்சிகளும், பழம் பெருமைகளும் நூல்களில் குறிக்கப்பெறுவதுண்டு. ஆனால் சரளா

தாசர் தமது மகாபாரத நூலில் அவர்கால நிகழ்ச்சிகளையும் சிறிது முன்னர் நிகழ்ந்தவைகளையும் அன்றாட உலகியல் விஷயங்களையும் காப்பியத்திற்குத் தொடர்பில்லாத நிலையிலும் எடுத்துரைத்து நின்றார். உண்மையில் ஓரிய மொழியில் மகாபாரதம் எழுதமுயல் பவர், சமஸ்கிருத மூல நூலை மொழிபெயர்க்கவேண்டும் அல்லது அந்நூலை மிகவும் தழுவினாவது செல்லவேண்டும். ஆனால் அவர் அங்ஙனம் செய்யவில்லை. பாரதம் எனும் மூலக் கதையின் வெறும் கதைப்போக்கை மாத்திரம் கடன் வாங்கிக்கொண்டு, பலவற்றை நீக்கியும், புதிதாக ஆக்கியும், விலகிச் சென்றும், தம் மகாபாரதத்தை உருவாக்கினார். இவ்வாறு துணிச்சல் கொண்டு விளங்கிய சூத்திரர் ஒருவரின் எழுத்தில் காணப்பெற்ற புரட்சிக் கருத்துகள் எல்லாம், சமய நூல்களை நன்கு கற்றுணர்ந்த பிராமணர் பகுதியிலிருந்து நிச்சயமாக, கடுமையான விமர்சனங்களை எழுப்பியிருக்க வேண்டும். எதிர்ப்புமிக்க விமர்சனங்களிலிருந்து தம்மைக் காத்துக் கொள்ளவே கலைப் படைப்பை எல்லாம் சரளாதேவியின் நாவில் பிறந்தவை என்று சொல்லி அவளுக்கே அர்ப்பணம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

புலவர் தமது இளம்பிராயத்தில், ஓரிசாவில் கஜபதி மன்னரின் படையிலேயர் போர்வீரனாக இருந்தார் என்றும் தெரிகிறது. கங்க மன்னர் ஆட்சிகாலத்திலும் சூரிய வமிச அரசாட்சியிலும் எல்லா வகுப்பாரும் இனத்தாரும் படையில் சேர்ந்து தொண்டாற்றுவது ஓர் கட்டாய பணியாக இருந்து வந்தது. பிராமணர்க்கு மாத்திரம் விதிவிலக்கு; இருந்தாலும் கல்வெட்டுகளைப் பார்க்கும்போது அவர்களும் சிலபோது படைத் தளபதியாகப் பணியாற்றியுள்ளனர் என்று அறிகிறோம். எனவே சமூகம் முழுதும் வீரவுணர்வு ஊடுருவிக்கிடந்தது. பெரும்பாலும் உழவர்கள் அடங்கிய ஊர்ப்படையே கஜபதி சேனையின் அடிப்படை ஆதாரம் ஆயிற்று. பிராமணர் முதல் பறையடிப்போர் வரை ஓரிசாவிலுள்ள அனைத்துச் சாதியாரும், இந்து ஆட்சியின்போது பெற்ற பலவகையான வீரப் பட்டங்களோடு இன்றும் காணப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். எனவே நாட்டைக் காப்பது அல்லது விரிவுபடுத்துவது என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியார்க்கு மாத்திரமன்று; ஓரிசாவில் அனைத்து மக்களும் பங்கேற்றுக்கொள்ளும் பொறுப்புமிக்கப் பணியாகவே இருந்தது எனலாம். கி.பி. 1568 வரை முஸ்லீம் ஆட்சி ஏறக்குறைய இந்தியாவின் எல்லாப் பகுதியிலும் ஓரிசாவின் அண்மை நாடுகளிலும் நிலவியபோது முன்கூறிய தேசிய படையமைப்பே ஓரிசாவின் சுதந்திரத்தைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள முக்கியமான காரணமாயிற்று. சரளாதாசரின் காலத்தில் வாழ்ந்த கபிலேஸ்வரரின் ஆட்சியில் செறிந்த படைவலிமை இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஏனென்றால் அவன் ஆட்சிக் காலத்தில் தான் வடக்கே கங்கை முதல் தெற்கே காவிரி வரை அவனது சாம்ராஜ்யம் விரிவடைந்தது.

கட்டாய இராணுவப் பணியிலிருந்து சரளாதாசருக்கு மாத்திரம் விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று நினைக்க எவ்வித நியாயமும் இல்லை. இளம்பருவத்தில் போர்வீரகை இருந்ததை எங்கும் குறிப்பிடவில்லை என்றாலும் அவர் பங்கேற்ற போர்க்களம்பற்றிய நினைவுக் குறிப்புகள் ஏராளம் உண்டு. தமது வாழ்வுபற்றிய உண்மைகளை ஏதோ துணை நிகழ்ச்சியாகவே கூறிச் செல்லும் புலவர், வாழ்வின் ஒரு பகுதியைக்கூட எந்தவிடத்திலும் விரித்துரைக்க முயலவே இல்லை: இந்நிலையில் படைவீரகைப் பணியாற்றியது பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாத அவரது மௌனத்தை நம்மால் எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

எவ்வாறாயினும் அக்காலம் நடந்த போர்களில் அவர்க்கிருந்த தொடர்பைப் புலப்படுத்தும் வகையில் தெளிவான சான்றுகள் அவரது எழுத்தில் தென்படுகின்றன. அவர் போர்க் காட்சிகளை மிகவும் நுணுக்கமாக விளக்குகிறார்; போர்க்கருவிகள், போரில் பயன்படும் இசைக்கருவிகள், வீரர் சீருடை, போர்க் குதிரைகளின் வகை முதலியவற்றைப்பற்றி நீண்டதொரு பட்டியலைத் தருகிறார். இறக்குமதி செய்யப்படும் பெரசா, குர்சானி எனும் குதிரைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். குர்சானி எனும் குதிரைகள் பெர்சியாவிலுள்ள கூர்சுவான் பகுதியிலிருந்து வருபவை. பெரசா என்பது பெர்சியாவை நினைவூட்டும். புலவர் சிறந்த நாட்டுக் குதிரைகளையும் குறிப்பிடுகிறார். கலபி எனும் குதிரை உத்திரபிரதேசம் ஜலூன் மாவட்டத்தில் கல்பி எனும் பகுதியைச் சார்ந்தது. மல்யுத்தம் பற்றிய விதிகளையும் முறைகளையும் விளக்குகிறார். போட்டியில் கலந்துகொண்ட ஒருவர் சரண் என்று கூறியதும் எதிரி சண்டையை மேலும் தொடரக்கூடாது என்ற செய்தியைக் கேட்கிறோம். படையெடுத்து செல்லும் அழகை, பல இடங்களில் ஓவியமாகவே காட்டுகிறார். அவர் வருணையில் இருந்து, படையின் முதல்பகுதியே தூசிப்படை என்றறிகிறோம். அப்படை, காடுகளை அகற்றிப் பாதைகளை வகுத்துச் செல்லும். இரண்டாம் படையோ முன்னணிப்படை. மூன்றாவது பகுதியே முக்கிய படை. நான்காம் பகுதி காவல் படை. மேலும் அவர் தரும் விளக்கத்திலிருந்து கோட்டைச் சுவர்கள் வாசல்கள் போன்றவை குதிரை, யானை, கடப்பாறை, மண்வெட்டி முதலியவற்றால் உடைக்கப்பெற்றன என்றும் தெரிந்துகொள்கிறோம். கோட்டையைக் கைப்பற்றிய பின் நிறுத்தப்படும் படைக்கு பரிதண்டம் என்று பெயராம். மகாபாரதத்தில் வரும் பாத்திரங்களின் இடையே நடைபெறும்

யுத்தத் தொடர்பில் இவைபோன்ற குறிப்புகள் காணப்பட்டாலும் உண்மையான போரில் ஈடுபட்ட அனுபவ அறிவை வெளிப்படுத்துகிறார் எனலாம்.

தனது ஆட்சியைக் கபிலேஸ்வர மன்னன் விரிவுபடுத்தும்போது கி.பி. 1448-ல் கோதாவரி கிருஷ்ண எனும் நதிகளின் பள்ளத் தாக்கில் அமைந்த ரெட்டியார் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற முதல் நடவடிக்கை எடுத்தான். அடுத்தாற்போல் கி.பி. 1458-ல் தேவரகொண்டா, வாரங்கல் முதலிய தெலுங்கானு பகுதி முழுவதையும் கைப்பற்றினான். 1461-ல் பாமினி அரசின் தலைநகரான பீடார்மேல் படையெடுத்தான். 1467-ல் நெல்லூர் மாவட்டத்திலுள்ள முக்கியமான உதயகிரி கோட்டையை வென்றான். அதனை அடித்தளமாகக் கொண்டு விஜய நகர ஆட்சியைத் தாக்கினான்; இறுதியில் சந்திரகிரி, காஞ்சி எனும் இடங்களை வென்றான்.

சரளாதாசர் இந்தப் படையெடுப்பில் ஏதேனும் ஒரு நிலையில் போர்வீரகை அழைக்கப்பெற்றிருக்கலாம். போர் நடவடிக்கைகளின் ஆரம்ப நிலையில்தான் அவர்க்குத் தொடர்பிருக்கவேண்டும் என்று நினைக்குமாறு சான்றுகள் அமைகின்றன. அவரது மகாபாரதத்தில் அவர் கால ஆட்சிகளையும் வரலாற்று இடங்களையும் குறிப்பிடத்தகுந்த அறிவோடு புலப்படுத்துகிறார். கிருஷ்ண கோதாவரி நதிகளின் ஆற்றிடைக் குறைகளை நன்குபழகியறிந்தவர் போல் எழுதுகிறார். அடிக்கடி கிருஷ்ண கோதாவரிபற்றியும் அப்பகுதியைச் சார்ந்த ராஜமுந்திரி (மகேந்திர நகரம்), கொண்டவீடு தேவரகொண்டா, ஸ்ரீசைலம், பாடலகங்கா, விஜயவாடா, பத்ராச்சலம், மங்களகிரி போன்ற இடங்களையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஸ்ரீசைலத்தின் உச்சியில் காணப்படும் மல்லிகார்ச்சுனர் கோயில், பாடலகங்காவின் கரையோரம் அமைந்துள்ளது. அங்குள்ள சிவலிங்கத்தின் தோற்றம்பற்றிய புராணக் கதைகளை அவ்வூர் புரோகிதர்களிடம் கேட்டு எழுதியுள்ளார். 1458-ல் நடந்த தேவரகொண்டா போர்ச் செய்திகளிலிருந்து நீண்ட கதையைப் பின்னிவிடுகிறார் புலவர். கஜபதி மன்னன் ஆட்சியில் சரளாதாசர் போர் வீரகைப் பணியாற்றியபோது பாமினி அரசுபற்றிய பல கதைகளைக் கேள்விப்பட்டிருந்தார். அவற்றைச் சிறிதுமாற்றி மகாபாரதக் கதையில் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இவ்வுண்மைகளை எல்லாம் மனத்தில் கொண்டு பார்க்கும்போது நமது புலவர் இளமைக் காலத்தில் சேனைவீரகை இருந்தார் என்ற நியாயமான முடிவுக்கு வரலாம்.

உண்மையில் கபிலேந்திரன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த எண்ணற்ற போர்களும் போருக்குரிய ஆயத்தங்களும் புலவரது கற்பனையைத் தூண்டின. மறைந்து கிடந்த அவரது கவிதையாற்றல் வளர்ந்தது.

அவரது கவிதையில் போரை வருணிக்கும்போதும் தெய்வங்களை வாழ்த்தும்போதும் அவர் மிகுந்த ஆற்றலோடு விளங்குவதைக் காணலாம். எழுச்சியூட்டும் சொற்களால் போரை விளக்குவார். போர்க்கருவிகள், போர்முரசுகள், வீரரிடை நிகழும் சண்டைக் காட்சிகள், குதிரை யானை தேர் காலாட்படை முதலியவற்றின் இயக்கத்தால் ஏற்படும் கூக்குரல், ஆரவாரம் முதலியவற்றை எல்லாம் சரளாதாசர் எடுத்துரைக்கும்போது எழுச்சிமிக்கவராகக் காணப்படுகிறார். போரின் இறுதியில் அச்சமூட்டும் காட்சிகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவார். போரை வருணிக்கும்போது பக்கம் பக்கமாக எழுதிக் குவிப்பதில் புலவர் தளர்ச்சியுற்றதாகவே தெரிய வில்லை. படைப்பின் பெரும்பகுதியை அவ்வாறே நிரப்பிவிடுகிறார். துரதிருஷ்டவசமாக அவையனைத்தும் ஒருப்போலவே அமைந்து விடுகின்றன. அதனால் ஏற்படும் சோர்வு, சிலபோது போர் வருணனையின் இடையே காணப்படும் கடவுள் வாழ்த்தாலும் வழி பாட்டாலும் நீக்கப்படுகிறது.

ஓரிசா எழுச்சியுற்ற காலத்தில் சரளாதாசர் வாழ்ந்தார்; எழுதினார். எனவே அக்கால நிகழ்ச்சிகளின் தாக்கம் அவரது படைப்பில் அமைந்தால் அது வியப்பன்று. அவர் காலத்து வாழ்ந்த கபிலேஸ்வரன் ஆட்சியே ஓரிசா வரலாற்றில் புகழ்மிக்க காலப்பகுதியை பிரதிபலிக்கிறது. கி.பி. 1435-ல் கங்க மன்னன் நான்காம் பானுதேவனின் அரியணையைக் கைப்பற்றியபோது ஓரிசாவின் மதிப்பு தாழ்ந்துபோயிற்று. வடக்கில் இருந்தும் தெற்கில் இருந்தும் படையெடுத்த முஸ்லீம்களின் வேட்டைக்களமாக விளங்கியது. நெடுநாளாக இந்துதேசமாக விளங்கி வந்த ஓரிசா விரைவில் முஸ்லீம் பிராந்தியமாக மாறிவிடுமோ என்று ஐயுற்றனர். அந்நிலையில் கபிலேஸ்வரன் சாதாரண நிலையில் நின்று உயர்ந்து ஓரிசாவின் இழந்த மதிப்பை மீண்டும் நிலைநாட்டினான். தனது 33 ஆண்டுகால ஆட்சியில் கங்கை முதல் காவிரிவரை புதிய சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்கினான். அவனது வெற்றியனைத்தையும் பற்றித் தற்கால வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்கள்.

ஓரிசா வரலாற்றில் கபிலேந்திரனது ஆட்சி ஒரு புதிய சகாப்தத்தைத் தொடங்கிவைத்தது. எளிய நிலையில் இருந்து அரியணையேற வழியமைத்துக் கொண்ட கபிலேந்திரன் விரிந்தவோர் சாம்ராஜ்யத்தைச் செதுக்கியமைத்தான். வீரன் எனும் முறையில் அவன் அசாதாரணமான ஆற்றலையும் செயல்திறனையும் வெளிப்படுத்தினான். வங்காள சுல்தானைத் தோற்கடித்து ஹுக்ளி நதிவரை வடகிழக்கு பிராந்தியத்தை விரிவாக்கினான். தென்னிந்தியா விலும் விரிந்த அளவில் வெற்றிகளைப் பெற்றான். ஹுமாயூன் ஷா

பாமனி, சாளுவ நரசிம்மன், மல்லிகார்ஜுனன் போன்றோர் அவன் கையால் தோல்வியுற்றனர். ஒரு சமயம் அவன் ஆட்சி வடக்கில் ஹூக்ளி முதல் தெற்கே காவிரிவரை விரிந்து கிடந்தது. கபிலேந்திரன் மாபெரும் வீரன் என்பதில் எந்தவித ஐயமும் இல்லை. கபிலேந்திரன் வெற்றிகரமாக மாளுவா டெல்லி என்னும் இடங்களைத் தாக்கிவிட்டு ஹம்பிவரைச் சென்றான் என்ற 'வெளிகலாணி' செப்புப்பட்டயச் செய்திகளைப் புறக்கணிப்பதற்கில்லை. அவன் அமைத்த பேரரசு வடக்கிலுள்ள முஸ்லீம் அரசுகளுக்கும் தக்காண பீடபூமியிலுள்ள அரசுகளுக்கும் எதிரான கோட்டையாகத் திகழ்ந்தது. இந்துமதப் பண்பாட்டைக் காக்கப் போர்க்கொடிய உயர்த்தியவன். அதனால் வாசுதேவ சர்வபூமா போன்ற அறிஞர்களும் சைதன்னியர் போன்ற சமயாச்சாரியர்களும் அவன் நாட்டில் வசித்திட வந்தனர்.

கல்வெட்டுகளில் கபிலேந்திரன் பிறந்த வம்சம் சூரிய வம்சம் என்று விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. பழங்காலத்திலும் இடைக்காலத்திலும் அரச குலத்தினர் பலரும் புராண மரபையே தமது மூலமாகக் கொள்வது வழக்கம். கபிலேந்திரன் உண்மையில் சாதாரண சிப்பாயாகத் திகழ்ந்து கங்கர் படையில் மேல்நிலைக்கு வந்தவன். அவனால் தோற்கடிக்கப்பெற்ற கங்கர்கள் அதற்குமுன் பதினான்கு தலைமுறையாக 323 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தனர். அவர்கள் ஓரிய மொழியைப் பேசி, ஓரியப் பண்பாட்டைப் பேணி, ஓரிசா மக்களாகவே வாழ்ந்தாலும் ஆதியில் ஆந்திரப் பகுதியில் இருந்து வந்த அன்னியர்களே ஆவர். கங்கர்களுக்கு முன் வாழ்ந்த சோம வமிசத்தினரும் கோசல நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களே ஆவர். சூரிய வமிசத்தை உருவாக்கிய கபிலேஸ்வரன் ஓரிசா நாட்டைச் சார்ந்தவனே. அவனது அமைச்சர் கோபிநாத மகாபத்ராவின் ஆணையால் செதுக்கப்பெற்ற கோபிநாதபூர் கல்வெட்டில் அவனது பரம்பரை பற்றிய செய்தி தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அக் குறிப்படங்கிய கவிதையை மறைந்துபோன கல்வெட்டு ஆசிரியர் மனோமோகன் பின்வருமாறு மொழிபெயர்த்துள்ளார். 'மூவுலகிற்கும் தலைவரான ஜகன்நாதன் என்ற நீலகிரி கடவுள் ஆணையால் கபிலேந்திரன் என்ற மன்னன் ஓட்டர தேசத்தில் பிறந்தான். சூரிய வமிசத்தில் அவனோர் அணிகலம்.'

இவனது கல்வெட்டிலும் 'பின்வந்தோர் கல்வெட்டிலும் சூரிய வமிசத்தை ஓரிசாவில் நிறுவியவன் கபிலேந்திரன் என்றும், சில இடத்தில் கபிலேஸ்வரன் என்றும் காணப்படுகிறது என்பதை இங்குக் குறிப்பிடவேண்டும்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரே ஓட்டரதேசத்தின் (ஓரிசா) குடிமகன் ஓட்டரதேசத்து மக்களை ஆட்சிசெய்தான் என்பது

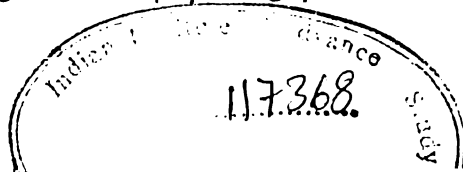
புலனாகிறது. பெருமை, சுயமரியாதை, நம்பிக்கை, விருப்பு முதலியவற்றை ஊட்டி, அம்மக்களைப் போர்க்களத்திற்கு அழைத்துச் சென்று விரிந்த பல வெற்றிகளைப் பெற்று புதியதோர் நிலப்பரப்பைக் கண்முன்னால் காட்டியவன் அவன். அதனால் ஓரிய மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு முதலியவற்றின்மீது அம்மக்களுக்கு ஏற்பட்ட பற்று, கபிலேந்திரனின் வலிமை சான்ற விறுவிறுப்பான ஆட்சியின் தவிர்க்க முடியாத விளைவே ஆகும். பிராமணர் போன்ற உயர்குலத்து மக்கள் சமஸ்கிருத இலக்கியத்தையே விரும்பினர். பேச்சு மொழியையும் அதன் இலக்கியத்தையும் வெறுத்தனர். இந்நிலையில் சமுதாய ஏணியில் தாழ்ந்தபடியில் நின்ற ஒருவர், காலத்தின் சவாலை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வந்தார். உழுதுவாழும் கல்வியற்ற சூத்திரன் என்றும் சிறப்பில்லாதவன் என்றும் பல இடங்களில் சரளாதாசர் கூறுவதுண்டு. ஆனால் தம்மைப்பற்றிக் குறைத்து மதிப்பிடும் அவரது கூற்றைப் புதிய பரம்பரை ஒத்துக் கொள்வதில்லை; அவர் அகக்காட்சியுடையவர் என்றே பாராட்டும். காலத்தின் குரலுக்குக் காதுகொடுத்து ஓரிய மொழியில் புரட்சியை உருவாக்கிய படைப்பாளி என்றே கருதும். சரளாதாசருக்குப் பிறகு எல்லா இனத்தவரும் ஓரியமொழி பற்றிய தவறான எண்ணத்தைக் கைவிட்டனர். ஒருங்கே இணைந்து அதன் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டனர்; அவரை அடுத்துவந்த புலவர்களில் ஓரிய பாகவதம் எழுதிய ஜகன்னாத தாசர் எனும் பிராமண சமஸ்கிருத பண்டிதரையும் ஓரிய இலக்கியத்தின் ஒளிவிளக்குகளில் ஒருவராக உலகு கருதும்.

ஓரிய வரலாற்றில் காரவேலனுக்கு அடுத்தபடியாக இடம் பெறும் கபிலேஸ்வரனின் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த பல நெஞ்சை உருக்கும் நிகழ்ச்சிகளால் சரளாதாசர் எழுச்சியுற்றார் என்பதில் ஐயமில்லை. இருந்தாலும் அரசு மரியாதை பெற்றார் என்று காட்ட போதிய சான்றுகள் இல்லை. அவரது மகாபாரதத்தின் தொடக்கத்தில் பிரார்த்தனைப் பாடல்களின் நடுவே மன்னன் கபிலேஸ்வரனின் பெயரை அறிமுகப்படுத்தினார் என்பதை முன்னரே பார்த்தோம். கடவுள் ஜகன்னாதரின் முதல் சேவகன் என்று குறிப்பிட்டதைக் கண்டோம். இந்த தனித்தவோர் குறிப்பைத் தவிர வேறு வகையில் சரளாதாசர், ஆட்சியுரிந்த மன்னனுக்குக் கடமைப்பட்டிருந்தார் என்று காட்ட குறிப்பு எதுவுமில்லை. இலக்கியத்திற்குப் பெருந் தொண்டாற்றியதால் சரளாதாசர் கஜபதி மன்னரிடமிருந்து பத்து கிராமங்களைத் தானமாகப் பெற்றார் என்ற கதை அண்மைக் காலத்தில் உருவாகி விளம்பரமும் பெற்றது. அந்தக் கதை முற்றிலும் ஆதாரம் அற்றது. எப்போதேனும் ஒருநாளாவது செல்வத்தோடு இருந்தார் என்று காட்ட சிறு குறிப்பும் அவர் நூலில் இல்லை. சண்டி

புராணம் என்ற அவரது கடைசி படைப்பும் அவர் ஓர் எளிய உழவ ராகவே இருந்தார் என்ற கருத்தையே நமக்களிக்கிறது. அந்நூலில் ஓரிடத்தில் பிறப்பு முதல் அறிவற்றவகை இருந்தேன்; குடும்பத்தி லுள்ள ஏனையோரும் கல்வியில்லாதவர்களே; பலராமனது ஆயுத மாகிய ஏரின் துணைகொண்டு தினமும் உழுதுவருகிறேன் என்று எழுதிச் செல்கிறார். அதே நூலில் வேறோர் இடத்தில், தாம் பிள்ளைகளோடும் பேரப்பிள்ளைகளோடும் இல்லற வாழ்வை நடத்தி வருவதாகவும் செலவுக்கு வேண்டியவற்றை நிலத்திலிருந்தே பெறுவதாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

எனவே சரளாதாசர் அரசின் உதவியால் செல்வந்தர் ஆனார் என்றே துறவியாகிச் செல்வம் மிக்க ஆதினத் தலைவராக இருந் தார் என்றே நினைப்பதற்கு எவ்விதக் காரணமும் இல்லை. பல் வேறு துறைகளில் தம் படைப்பால் மனித நாகரிகத்தைப் பண் படுத்திய மேதை தம் வாழ்நாளில் பரிசோ பாராட்டோ பெற்ற தில்லை. துயரம் தரும் இக்கதையே எங்கும் இருந்தது என்பதை வரலாறு குறிப்பிட்டுவருகிறது. அதே கதைதான் நமது கவிஞர்க் கும்; வாழ்நாள் முழுவதும் ஏழை உழவகை இருந்தார்; எனினும் முடிவுவரை மனதார ஈடுபட்ட பணியில் தொடர்ந்து உறுதியாக நின்றார். இன்றும் கூட புலவரின் தகுதி குறித்தும் பணி குறித்தும் சரியான மதிப்பீடு உருவாகவில்லை. அறிஞர்களும் பிறரும் வட்டார மொழியையும் இலக்கியத்தையும் மதிக்காத சூழலில் புலவர் ஒருவர் தகுந்த பாராட்டை தம் வாழ்நாளிலேயே பெற்றார் என்று கற்பனை செய்வது மிகையான ஒன்றே.

அரசு கௌரவம் எதையும் பெற்றதாகக் கூறுவதற்குச் சான்றில்லை; எனினும் நாட்டின் படை வலிமைபற்றி ஆட்சியாளர் களும் அதிகாரிகளும் கொண்டிருந்த கருத்துக்களை அக்கால குடி மகன் எனும் நிலையில் புலவர் நிச்சயமாக அறிந்து ஏற்றுக்கொண் டிருக்கவேண்டும். உண்மையில் அவரது படைப்பெல்லாம் எண்ணற்ற போர்க் காட்சிகளை எடுத்துரைப்பவை. படைச் செருக்கை சாதாரண மக்களிடம் எழுப்பவும் அவர்களைப் போர்க் களத்திற்கு உந்தித் தள்ளவும் உதவிபுரிந்தன. படைக்கலம் ஏந்தியவாறு போர்க்களத்தில் இறப்பது என்பதும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய உயர்ந்த செயல் என்று புலவர் கருதினார். அங்ஙனம் இறப்பதால் இவ்வுலகில் புரிந்த பாவங்களிலிருந்து விடுதலையும், மோட்சத்தில் பாதுகாப்பான இடமும் கிடைப்பதாக எண்ணு கிறார். சபா பருவம் எனும் பகுதியில் எவ்வாறு ஒருவன் பிராமணனைக் கொன்ற பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவது என் பதையும் படைக்கலம் ஏந்திப் போரில் மரணமடைந்தால் அதுவே அதற்கோர் மாற்றாகும் என்பதையும் கிருஷ்ணனிடம் நாரதர்

எடுத்துக் கூறுகிறார். ஆண் குழந்தை பெறுவது மிகவும் தேவையென வலியுறுத்திப் பேசும் புலவர் பெண் குழந்தை தேவை என்பது பற்றி எதுவும் பேசவில்லை. மகன் பிறந்தால் அதுவோர் மகிழ்ச்சியூட்டும் நான்; ஆதலின் அதுபோன்ற தருணங்களை விரிவாக எடுத்துரைப்பார். அவர் கருத்துப்படி ஆண் குழந்தையற்ற மனைவி அதிர்ஷ்டமற்றவள்; மங்களம் அற்றவள். ஆதி பருவம் என்னும் அவரது மகாபாரதப் பகுதியில் அத்தகைய மகளிர் ஆண் குழந்தை பெறுவதற்குரிய எட்டு வழிகளைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

உனது கணவன்மூலம் ஆண் குழந்தை பிறக்கவில்லை என்றால் புத்ரயக்கும் ஒன்றை உயர்ந்த துறவியின் உதவியோடு செய்தல் வேண்டும். அந்த யாகத்தினாலும் ஆண் குழந்தை பிறக்கவில்லை என்றால் புண்ணிய தலங்களுக்குச் சென்று தமது உயர்ந்த பொருட்களையெல்லாம் தானம் செய்யவேண்டும். அந்த முறையிலும் அருமை மகன் பிறக்கவில்லை என்றால் இராமாயணக் கதையை ஆதி முதல் அந்தம் வரை கேட்கவேண்டும். அதிலும் பயனில்லை என்றால் பொருள் கொடுத்து குழந்தையை வாங்கி வளர்க்கவும். அப்படி அலைந்தும் குழந்தை கிடைக்கவில்லை என்றால் கணவனது சம்மதம் பெற்று பிற ஆடவரோடு சேர்ந்து பெறலாம். அம் முறையிலும் குழந்தையில்லை என்றால் மதச்சடங்குகளுக்காகக் கணவனின் உடன் பிறந்தாள் மகளை ஏற்றுக்கொள்ளவும். அதிலும் ஆண் குழந்தை பிறக்கவில்லை என்றால் சாலையோரம் மரங்களை நடுதல் வேண்டும் என்பார்.

சேனைக்குப் பெருமளவு இளைஞர்கள் தேவைப்பட்டனர். பெரும்பாலோர் போரில் உயிரிழந்தனர். அதனால் ஆண் குழந்தையே சிறந்தது எனக் கருதும் ஒரு சார்புணர்வையும், ஆண் மக்கள் தொகை அதிகரிக்கவேண்டும் என்று பெருகிவரும் ஆவலையும் எளிதில் நம்மால் புரிந்துகொள்ளமுடியும். சரளாதாசருக்கு, காதலன்பு என்பது ஒரு முடிவை நோக்கிய வழியே ஆகும். அம் முடிவும் மகப்பேறே ஆகும் எனலாம். அவர் வருணித்த எல்லாக்காதல் நிகழ்ச்சிகளும் மகன் பிறப்பதோடு முடிவடையும். அவர் படைக்கும் காதல் காட்சிகளில் புணர்ச்சி, பிரிவு, பெருமூச்சு, கண்ணீர் சிந்தல் போன்றவை காணப்படுவதில்லை. காதலர்கள் சந்தித்ததும் மணத்தொடர்பு ஏற்படுகிறது. பாண்டுவின் மனைவியாகிய குந்திக்கும் வாயுதேவனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த மணத்தொடர்பு தனிவகையானது. அதனால் பீமன் பிறக்கிறான்.

திடீரென்று குந்திதேவியின் முன்னால் தோன்றிய வாயுதேவன் 'போஜன் மகளே உன்னை அரவணைக்க என்னை அனுமதிக்க வேண்டும். தூர்வாச முனிவரின் மந்திரத்துக்கு அஞ்சி மனித வடிவைக்கொண்டு நிற்கிறேன் என்றான். அவனைக் கண்டதும்

குந்திக்கு ஆசை அரும்பியது. வாயுதேவன் அவளைத் தனது மடியில் அமர்த்திக்கொண்டான். தனது கணவனைத் தவிர பிறர் யாருமில்லா இடத்தில் ஒரு பெண் தனது ஆடையனைத்தையும் அகற்றுவதுபோல் குந்தியும் ஆடைகளை அப்புறப்படுத்துகிறாள். குந்திக்கு அவனோடு சேர அளவற்ற ஆசை உதித்தது. எனவே இருவர் உணர்வும் உச்சநிலை அடைந்தது. அனைத்துப் பொறிகளும் ஆசையும் பொருந்த பெண்மையும் ஆண்மையும் கூடிக் கலந்தன. மன நிறைவோடும் ஆற்றலோடும் வாயுதேவன் உயிர்ச் சக்தியைப் பாய்ச்சினான்.’

இக்கலவியின் பின்னர் பீமன் பிறந்தான். எல்லோரும் நடுங்கு மாறு அழுதான். சரளாதாசர் விளக்கும் எல்லாக் காதல் காட்சிகளும் முற்கூறியது போன்றே அமையும். கூட்டத்தின் பின்னர் மகளைப் பெறும் பேறு பெரும்பாலும் தெய்வங்களுக்கும் சிறு தெய்வங்களுக்குமே அமைவதைப் புலவர் படைப்பில் பார்க்கிறோம். மானிடர் என்றால் பத்து மாதம் சுமக்கும் தண்டனை தாய்மார்க்கு அமைந்துவிடும். மனித இருதயத்தில் மறைந்துகிடந்து பின் காதலாக மலரும் ஆசை, மக்களைப் பெறுவதற்கே அன்றி வேறு எதற்குமில்லை என்று கருதும் உறுதியான கொள்கைப் பிடிப்பு உடையவர் புலவர். நூல் முழுதும் இந்தக் கொள்கையில் உறுதியாக நின்றார் அவர்.

அவர் கவிதையில் தலைதூக்கி நின்ற உணர்ச்சி காதலன்று; போரே ஆகும். எல்லோரும் அறிந்த மொழியில் ஓரிசாவிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் பயன்பெறும் வகையில் சமய நூல்களை ஆக்க வேண்டும் எனும் வலிமை சான்ற மதவுணர்வோடு செயல்பட்டார். எல்லா மனிதர்களின் நன்மைக்காகவே கவிதைகளைப் படைக்கிறேன் என்று தெளிவாகக் கூறுகிறார். இங்ஙனம் கூறிய கருத்திற்கேற்ப கவிதைப் படைப்பை வாழ்க்கைப் பணியாக ஏற்றுக்கொண்டார். கஜபதி மன்னரின் சேனையோடு இவர்க்கிருந்த தொடர்பு அவர்க்குப் பலவித அனுபவங்களை அளித்தது. அவர் கேட்ட கதைகள், அவர் பார்த்த காட்சிகள், படைகளோடு சென்று அவர் சந்தித்த இடங்கள், அவர் அறிந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் யாவும், படைப்பிற்குப் பயன்படும் வகையில் இனிய நினைவரங்கில் சேமிக்கப் பெற்றன எனலாம். தொடர்பு மூலமாகப் பெற்ற பலவகை அனுபவங்கள் அவரது மனக்காட்சியை அகலமாக்கியது. இல்லையெனில் ஏதோ கிராமத்தில் பிறந்துவளர்ந்த ஒருவரிடமிருந்து வரலாறு, பூகோளம் போன்ற செய்திகளை எதிர் பார்க்க முடியாது. அனைத்தும் அவரது மகாபாரதத்தில் காணப் படுகின்றன. மத்திய காலப் பகுதியில் இந்திய படைமையமைப்பில் சேனைகளும் தானைத் தலைவர்களும் மாத்திரம் இருப்பதில்லை.

சான்றோர்கள், அறிஞர்கள், தூதுவர், செய்தியளிப்போர், கலைஞர்கள், சோதிடர்கள், மருத்துவர்கள், வரலாற்று ஆசிரியர்கள், நில இயல் அறிஞர் போன்றோர் அதில் அடங்குவர். சரளாதாசர் சிறந்த நினைவோடும் தெளிந்த அறிவோடும் படையோடு கூடிய அனுபவத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்று தெரிகிறது. அக்காலம் அவர் கண்டதையும் கேட்டதையும் ஒன்றுவிடாமல் குறித்துள்ளார்.

ஓரிய இலக்கியத்தின் ஆரம்பகர்த்தா என்று கூறமுடியா விட்டாலும் அதனை உருவாக்கியவர் சரளாதாசர் என்பதை முன்னரே குறிப்பிட்டோம். வத்ச தாசரின் கலச சௌதீசம், மார்க்கண்ட தாசரின் கேசவகோயிலி போன்ற சில கவிதைகள் தோன்றிய நாள் இதுவென்று முடிந்த முடிபாகக் கூறமுடியவில்லை என்றாலும் காலத்தால் சரளாதாசருக்கு முந்தியவை ஆகும். இச்சிறு கவிதைகளின் ஒரு முக்கிய பண்பு என்னவென்றால் அவை ஒவ்வொன்றும் மெய்யெழுத்தில் தொடங்கி, வரிசையாக 34 எழுத்துக்களைக் கொண்டு நிற்கும். அதன் விளைவாக இச் செய்யுட்கள் 34 கவிதைகளைக்கொண்டு அமையும். இந்த யாப்பியல் முறை சரளாதாசரின் விரிந்த படைப்பில் எந்தப் பகுதியிலும் காணப்படவில்லை. இதுபோன்ற சிறு அமைப்புகளை ஓர் முன்மாதிரியாகக் கொண்டார் என்றும் கருதுவதற்கில்லை. வங்காளிகளைப்போல ஓரிசா நாட்டாரும், கி. பி. ஒன்பதை ஒட்டித் தோன்றிய பௌத்தகாரை, தோகஸ், சரியபதம் போன்ற பௌத்த உபதேச நூல்களே தம் மொழியில் அமைந்த மூல இலக்கியங்கள் என்று உரிமைகொண்டாடுகின்றனர். இருந்தாலும் இதுபோன்ற சமயப் பாடல்கள் விரிந்து இலக்கிய பரிணாம வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்ட இயலாமல் தோற்றனர் என்றே கூறவேண்டும். அனைவரது பார்வையிலிருந்தும் தப்பிய முக்கியமான உண்மை ஒன்றுண்டு. இந்தியாவின் வட பகுதியிலோ தென் பகுதியிலோ மேற்கூறிய பாடல்கள் அடங்கிய ஒரு சுவடிகூட இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. உரிமை கொண்டாடுவோர் இடத்தும் காண்பதற்கில்லை. எந்த நேரத்திலாவது ஒரு பகுதியில் அவை இலக்கியமாக நிலவியிருக்குமானால் அந்நிலத்தைவிட்டு முற்றிலும் மறைந்துபோவது எளிதன்று. பெரும்பாலும் அவை யாவும்குறித்தும் அல்லது பாலி போன்ற வழக்காற்றற்ற ஒரு மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்தன எனலாம். விவாதத்திற்குரிய அப்பாடல்களையும் சரளாதாசரின் படைப்புகளையும் பிரித்துக்காட்டும் தொடர்பற்ற நூற்றாண்டுக்கால இடைவெளியை நோக்கும்போது அவை சரளாதாசரின் படைப்பிற்கு முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தன என்று நினைக்க முடியாதவாறு தடையாக நிற்கும். வேறு பிராந்திய மொழிகளையும் அதன் இலக்கியங்

களையும் புலவர் அறிந்திருந்தார் என்று காட்டுவதற்கும் சான்றில்லை. ஓரிய மொழியின் பரிணாம வளர்ச்சி, கல்வெட்டுக் கவிதைகளிலிருந்தே ஆரம்பமாகிறது. அதுவும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தொடங்குகிறது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டினை ஒட்டி ஓரியமொழி ஏறக்குறைய இன்றைய வடிவைப் பெற்றது; இலக்கிய ஆக்கத்திற்குரிய பக்குவம் அடைந்தது எனலாம். உழவ ராகிய சரளாதாசர் முதல் ஓரிய இலக்கியத்தை உருவாக்க, அம் மொழியைப் பயன்படுத்தினார்; அதில்தான் அவரது பெருமை அடங்கிக் கிடக்கிறது.

முந்திய ஓரிய இலக்கியத்தாலோ அல்லது இந்தியாவிலுள்ள வேறு பிராந்திய இலக்கியங்களாலோ எந்தவித எழுச்சியும் பெற வில்லை என்றாலும் சமஸ்கிருத மொழிக்குப் பல வழியிலும் அவர் கடன்பட்டிருந்தார். மாறாத அவரது எளிமை கண்டு முற்கால அறிஞர்கள் பலர் அவர்க்கு சமஸ்கிருத ஞானமில்லை என்று கருதி வந்தனர். ஆனால் அந்தக் கருத்தை ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. அவரது படைப்பை ஊன்றிப் பார்க்கும்போது அவரது சமஸ்கிருத அறிவு நன்கு புலப்படும். அதனை அவர் முறையாகக் கற்றுத் தெளிந்தார் என்று கூறுவதற்கில்லை. சமஸ்கிருத அறிவைக் கண்டும் கேட்டும் பெற்றிருக்கலாம். அவர் காலம், ஓரிசாவில் சமஸ்கிருத சமய நூல்களை எடுத்துக்கூறி, பிராமண அறிஞர்கள் ஓரிய மொழியில் விளக்கி வந்தனர். ஆண் குழந்தையற்ற பெண்கள் இராமாயணத்தை ஆதிமுதல் இறுதிவரை கேட்பது நன்று என்று புலவர் அறிவுரை கூறியதை முன்னரே பார்த்தோம். இராமாயணம் ஓரியமொழியில் அந்நேரம் இல்லையாதலால் அக் குறிப்பு, உண்மையில் சமஸ்கிருத இராமாயணத்தையே உணர்த்தும். மேலும் சில கற்றறிந்த பிராமணர்களால் சமஸ்கிருத புராணங்கள் வாசிக்கப்பட்டு மக்களுக்கு விளக்கப்பெற்றன என்று மற்றொரு குறிப்பால் அறிகிறோம்.

சகுனியின் தவறான உபதேசத்திற்கு எதிராகப் பாரதப் போரைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று கூறியதை யாரும் கவனிக்காத போது, திருதராஷ்டிரன் தன்னை ஓர் புராண பிரசங்கிக்கு ஒப்பிட்டு, சகுனிக்கு ஒரு கதை கூறுகிறான். அது உத்யோக பருவத்தில் வருகிறது. சரக்கறையில் கோவிந்த பண்டா என்ற கல்வியறிவுடைய பிராமணன், திருடர்கள் மலிந்த சபையில் தனது புராணத்தை அவிழ்த்தான். திருடுவதால் ஏற்படும் பல்வேறு தீமைகளை விளக்கினான். அவனது விளக்கத்தைக் கேட்ட திருடர்களுக்குக் கோபம் வரவே, வாயைத் திறக்கவிடாமல் தடுத்து வசைமாரி பொழிந்து வெளியேற்றினார். அவர்களில் ஒருவன் ஆடிக்கொண்டும் மோசமான பாடலைப் பாடிக்கொண்டும் இருந்தான்.

அதுவே திருடர்களை மகிழ்வித்தது. அதனால் ஆடைகளும் ஆபரணங்களும் அவனுக்குப் பரிசாக அளித்தார்களாம். இக்கதையில் திருதராஷ்டிரன் தன்னை, கோவிந்த பண்டாவோடும் சகுனியை அங்கு ஆடிப்பாடிய திருடனுக்கும், கௌரவர் சபையைத் திருடர் கூட்டத்திற்கும் ஒப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறு சரளா மகாபாரதத்தில் சமஸ்கிருத சமய நூல்களை ஒப்பிப்பது பற்றிய பல குறிப்புகள் வருகின்றன. அவை ஓரிசா நாட்டில் அப்புலவர் காலம் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளே ஆதல் வேண்டும். அவற்றிலிருந்து மிகுதியான விஷயங்களை அவர் சுற்றிருக்கலாம். மேலும் சில முக்கிய சமஸ்கிருத நூல்களைப் படித்திருக்க வேண்டும். அவர்க்கிருந்த புலமைபற்றி ஒருசில சான்றுகளைப் பார்ப்போம். அவை பின்வருமாறு:

மகாபாரதம்

சமஸ்கிருத மகாபாரதத்திலிருந்து சரளாதாசர் விலகிச் செல்லும் இடங்கள் பல என்றாலும், ஆதி நூலை முழுதும் படிக்காமலும் கேட்காமலும் எழுதினார் என்று கருதமுடியாது. அவர் பல இடங்களில் வேண்டும் என்றேதான் விலகிச் செல்கிறார். சிலவற்றை நீக்குவதற்கும் சேர்ப்பதற்கும் காரணங்கள் உண்டு என்பதை பின்னர் விவாதிப்போம்.

ரகுவமிசம்

காளிதாசர் எழுதிய புகழ்வாய்ந்த இந்நூலின் தாக்கம் சரளா மகாபாரதத்தின் மீது நிச்சயம் உண்டு. ரகுவமிசம் இராமாயணக் கதையை அடியொற்றி அமைந்தது என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. இருந்தாலும் காளிதாசர் சொந்தமான பலவற்றைச் சேர்த்தும், பல இடங்களில் விலகிச் சென்றும் தம் நூலை ஓர் மூல நூல்போல் ஆக்கிவிட்டார். இதே முறையைத்தான் சரளா தாசரும் தமது ஓரிய மகாபாரதத்தில் பின்பற்றுகிறார். பலவற்றை நீக்கியும் இணைத்தும் எழுதியதால் புதிய படைப்புபோல் ஆயிற்று. மேலும் அவ்விரு நூலுக்கும் ஒருசில ஒற்றுமைகள் உண்டு. நான்காம் காண்டத்தில் காளிதாசர் தமக்குத் தெரிந்த தேசங்களுக்கு எல்லாம் ரகு, வெற்றியோடு செல்வதாக அமைக்கிறார். அதுபோன்றே சபா பருவத்தில் சரளாதாசர் தமக்குத் தெரிந்த எல்லா தேசங்களுக்கும் பாண்டவர்களை அவர்தம் வெற்றிக்காக அழைத்துச் செல்கிறார். ராஜசூய யாகத்தின்போது பாண்டவர்கள் பெற்ற வெற்றிகள் மூல நூலாகிய மகாபாரதத்தில் சபா பருவத்தில் குறிப்பிடப்படும். அச் செய்திகளுக்கும், சரளாதாசர் தமது சபா பருவத்தில் குறிப்பிடும் பாண்டவர்களின் வெற்றிக்கும் எந்த

வித தொடர்புமில்லை. மேலும் காளிதாசர் காட்டும் இந்துமதியின் சுயவரமும், சரளாதாசர் காட்டும் திரௌபதியின் சுயம் வரமும் பின்புல அளவில் நெருக்கமான உறவுடையன. இந்துமதியின் சுய வரத்தில் சுநந்தா என்னும் தோழி இந்துமதியை அங்குக் கூடியிருந்த எல்லா அரசர் முன்னும் நேராக அழைத்துச் சென்று அவர்களின் குணம் திறமைபற்றி எடுத்துரைக்கிறாள். அதுபோலவே சரளாதாசரின் திரௌபதி சுயம்வரத்தில் கேசினி எனும் தோழி, கூடியிருந்த மன்னர்களின் பண்புநலம், திறமை முதலியவற்றைப் பற்றி, திரௌபதியின் பலகணியில் நின்றவாறே எடுத்துரைக்கிறாள். கூடியிருந்த மன்னர்களைப்பற்றிய வருணனைகள் ரகு வமிசத்தைப்போல் சரளா பாரதத்திலும் எதிரொலிக்கின்றன. உதாரணமாக, சுரசேனாவின் பண்பாற்றல் பற்றிக் காளிதாசர் வருணிப்பது, கிருஷ்ண ராஜ்ய மன்னனைப்பற்றி சரளாதாசர் வருணிப்பதில் எதிரொலிக்கிறது.

ரகு, ராமா இருவரின் பிறப்போடு தொடர்புடைய கதைகள் முறையே ரகுவமிசத்திலும் சரளாதாசரின் மகாபாரதத்திலும் ஒத்துவருவதைப் பார்க்கிறோம். அவ்வுண்மை பின்வரும் ஒப்பீட்டால் தெளிவாகும்.

காளிதாசர் தமக்கே உரித்தான நடையில் தமது காவியத்தின் இரண்டாவது மூன்றாவது காண்டங்களில் 'ரகுவின் பிறப்பு பற்றிய கதையை விளக்குகிறார். தனக்கு ஏன் குழந்தையில்லை என்று திலீபன் கேட்டபோது வசிஷ்டர் விடையளிக்கிறார். அவனது பட்டத்தரசியாகிய சுதக்ஷினி அவசரமாக அழைத்ததின் பேரில் வானத்திலிருந்து புறப்படும் வேளை, கற்பகத்தருவின் கீழ் தூங்கிக் கொண்டிருந்த சுரபி (காமதேனு) என்னும் பசுவிற்குரிய மரியாதையைக் காட்டத் தவறிவிட்டான். அதனால் சினங்கொண்ட சுரபி, குழந்தையற்றுப் போவதாக என்று சாபம் கொடுத்தது. ஆனால் மந்தாகினி நதியில் தேவர் உலகத்து யானைகள் எல்லாம் பேரொலி எழுப்பியவாறு வினையாடிக் கொண்டிருந்ததால் அச்சாபம் திலீபனுக்குக் கேட்கவில்லை. எனவே சுரபியின் மகளாகிய நந்தினியைத் திருப்திப்படுத்த வசிஷ்டர் அவனுக்கு அறிவுரை கூறினார். அதனால் ஒரு மகனைப் பெற வாய்ப்புண்டு என்றார். அவரது அறிவுரையைக் கேட்ட திலீபன் தனது மனைவி சுதக்ஷினிவோடு சென்று சுரபியை, பல வழியில் திருப்திப்படுத்தினான். கையில் அம்பும் வில்லும் ஏந்தி அப்பசவுக்குத் துணையாகத் தினமும் காட்டிற்குச் சென்றுவந்தான். ஒருநாள் திலீபனின் உறுதியைச் சோதிக்க விரும்பிய சுரபி சிங்கத்தின் வேடத்தில் வந்து தன்னையே தாக்கிக்கொண்டது. தனது வில்லையும் அம்பையும் பயன்படுத்த தவறிவிட்ட திலீபன் வேறு வழியின்றி அக்கொடிய விலங்கிற்குத் தனது உடம்பையே உணவாக

அளிக்கவேண்டியதாயிற்று. புனிதமான அப்பசுவை விட்டுவிடுமாறு மன்றாடி நின்றான். சுரபியைப் பாதுகாக்கவேண்டி திலீபன் தன்னையே அர்ப்பணிக்கத் தயாரானதும் சுரபி பெரிதும் மகிழ்ந்து பழைய வடிவில் தோன்றி அரசனுக்கு ஆண் குழந்தை பிறக்குமாறு வரம் கொடுத்தது. அதுவே ரகுவின் பிறப்புக்கு வழிவகுத்தது.

இக்கதை திரிபடைந்த நிலையில் சரளா மகாபாரதத்தின் வன பருவத்தில் இராமனது பிறப்பை ஒட்டி வருகிறது. மார்க் கண்டேயரை நோக்கி ஏன் இவ்வளவு நாட்கள் தசரதன் குழந்தை யின்றி இருக்கிறான் என்று யுதிஷ்டிரர் கேட்கிறார். அது கபிலை என்னும் தேவபசு கொடுத்த சாபத்தால் நேர்ந்தது என்று மார்க்கண்டேயர் விடை கூறுகிறார். தசரதன் ஒருநாள் நண்பன் இந்திரனை வானில் சந்தித்துவிட்டு, இரண்டாம் மனைவி கைகேயி னுடைய அவசர அழைப்பின்பேரில் வேகமாக வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். வழியில் கபிலை தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. தேருக்கு வெளியே நீட்டிக்கொண்டிருந்த தசரதன் கால் கபிலையின் தலையில் பட்டுவிட்டது. சினம்கொண்ட கபிலை நீ குழந்தையற்று போவதாக என்று சபித்துவிட்டது. அதுமுதற்கொண்டு தசரதன் அங்கு நின்று அப்பசுவை எல்லாவகையிலும் மகிழ்வித்து வந்தான். அது செல்லும் இடத்திற்கெல்லாம் அவனும் வாளோடு சென்றான். ஒருநாள் அவனது மனவுறுதியைச் சோதிக்க விரும்பிய கபிலை புலி வடிவில் தோன்றித் தன்னையே தாக்கிக்கொண்டது. அரசன் வாளுடன் புலியின் அருகே சென்றான். அங்கிருந்து ஓடிவிடுமாறு கபிலையிடம் கேட்டுக்கொண்டான். கபிலையோ காதுகொடுத்துக் கேளாமல் புல் மேய்ந்துகொண்டே இருந்தது. எனவே தசரதன் தன்னுடலையே புலிக்கு உணவாக அளிக்க முன்வந்தான். புலியிடம் கபிலையை விட்டுவிடுமாறு மன்றாடினான். அரசனின் தியாகத்தைக் கண்ட கபிலை பெரிதும் மகிழ்ந்து, பழைய வடிவில் தோன்றி நான்கு நல்ல மக்களைப் பெறுவாய் என்று வரமளித்தது. இதுவே ரிஷ்ய சிருங்கர் இயற்றிய புத்ரேசி யாகத்தின் பின்னர் இராமன் பிறப்புக் கும் அவன் தம்பியர் பிறப்புக்கும் வழிவகுத்தது.

ரகுவம்சத்திலிருந்தே சரளாதாசர் மேற்கூறிய கதையை எடுத்த தாண்டிருக்கிறார் என்பதில் எந்தவித ஐயமும் இல்லை. எடுத்தாளும் போது காளிதாசரால் தரப்பெற்ற வேறு சில வருணனைகளையும் இவர் மேற்கொள்கிறார் எனலாம். நந்தினி எனும் பசுவை மகிழ் விக்கும்போது திலீபன் அதன் உடம்பை வருடிக்கொடுப்பான்; உண்ணிகளை அகற்றுவான். இதே கருத்தை சரளாதாசரும் மேற் கொள்கிறார். கபிலையை மகிழ்விக்கும் நோக்கத்தில் தொழுவத்தில் வைக்கோலை எரித்து புகை எழுப்புவார் தசரதர். பயிர்த்தொழில் செய்வோன் எனும் முறையில் சரளாதாசர் கொசுக்களையும்.

உண்ணிகளையும் பசுவின் உடம்பிலிருந்து அகற்றத் தெரிந்திருந்தார் என்று அறிந்துகொள்கிறோம்.

சரளா மகாபாரதத்தில் வேறு சில பகுதிகளிலும் ரகுவம்சத்தின் வருணனைகளும் கருத்துக்களும் எடுத்தாளப்படுவதையும் எதிரொலிப்பதையும் பார்க்கலாம். ரகுவம்சம் ஐந்தாவது காண்டத்தில் ரகுவம்சன் வரதந்துவின் மாணவராகிய கௌஸ்துவிடம் நலம்பற்றிய பல கேள்விகளைக் கேட்கிறான். இவற்றுள் சில வினாக்களை ஆதி பருவத்தில் வசிஷ்டரும் காந்தாரசேனாவும் உரையாடும் போக்கில் வசிஷ்டர் வாயிலாக சரளாதாசர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

ரகுவம்சம் பதினாறுவது காண்டத்தில் காளிதாசர், அயோத்தி நகரின் காவல் தெய்வத்தை அறிமுகம் செய்கின்றார். குசமன்னனின் படுக்கை அறையில் அப்பெண் தெய்வத்தைக் கண்டு மனம் துணுக்குற்ற மன்னன் பல வினாக்கள் தொடுக்கிறான். இவ்வினாக்களுள் சிலவற்றை, துரியோதனன் வாயிலாக, சரளாதாசர் தன்னுடைய காப்பியத்தில் கையாண்டிருக்கிறார். துரியோதனனின் படுக்கை அறையில் பெண் தெய்வம் இலக்குமி தோன்றி, துரியோதமன்னனின் தலையைத் தன் மடியில் கிடத்தி, கண்ணீர் வழிய உட்கார்ந்திருக்கிறார். அந்நேரம் துரியோதனன் வாயிலாக வினாக்களைத் தொடுக்கிறார்.

இவ்வாறு ரகு வம்சத்தின் வெளிப்படையான தாக்கம் சரளா மகாபாரதத்தில் காணப்படுகிறது.

ஸ்ரீமத் பாஹுவத கீதா

சரளாதாசர் மகாபாரதத்தில் உரிய இடத்தில் இதனை மொழி பெயர்த்து எழுதவில்லை. ஆனால் கீதையைப் படித்தோ கேட்டோ பழகியிருக்கவேண்டும் என்பது சில குறிப்புகளை அந்நூலிலிருந்து தருவதால் புலனாகிறது. கர்ண பருவத்தில் சரளாதாசர் தரும் வருணனை ஒன்றுண்டு. அதில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வாயைத் திறந்து அர்ஜுனுக்குத் தனது விசுவரூபத்தைக் காட்டுகிறான். அது மிகவும் அழகாகக் கீதையில் விளக்கப்படுகிறது. இரு நூலிலும் விசுவரூபம் பற்றிய வருணனை வேறுபட்டவை என்றாலும் சரளாதாசர் இக்கருத்தை, கீதையிலிருந்து பெற்றார் என்பதை மறுப்பதற்கு இடமே இல்லை.

ஸ்ரீமத் பாஹுவத புராணம்

கிருஷ்ணன் தோன்றிய யாதவர் குலம் பிராமண முனிவரின் சாபத்தால் அழிந்தது பற்றிய கதை இந்நூலில் உண்டு. சரளாதாசர் சில சேர்க்கையோடும் சொந்த கடவுள் வாழ்த்தோடும் அக்.

கதையை மேற்கொள்கிறார். சில மூலப்பகுதிகளை அவர் மொழி பெயர்த்தும் கூறியுள்ளார். அது சமஸ்கிருத நூலோடு அவர்க் கிருந்த நெருங்கிய தொடர்பைக் காட்டுகிறது.

பரத சாவித்ரி

சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள இச்சிறு நூலின் ஒருசில கவிதைகளை எளிய முறையில் சரளாதாசர் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். அந்த சமஸ்கிருத நூலில் விதுரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, தனது வீடு அந்தணர்களாலும் நண்பர்களாலும் பிள்ளைகளாலும் நிறைந்து விளங்கவேண்டும் என்று வரம் வேண்டி நிற்கிறான். சரளாமகாபாரதத்திலும் உத்யோக பருவத்தில் விதுரன் கிருஷ்ணனிடம் அதே வரங்களைக் கேட்கிறான். பரத சாவித்திரியில் போரின்றி ஊசிமுனை அளவு நிலம்கூட, பாண்டவர்களுக்கு அளிக்க மாட்டேன் என்று துரியோதனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முன்னால் சபதம் செய்கிறான். சரளாதாசரும் மகாபாரதத்தில் அதே சபதத்தை விரிவாக விளக்குகிறார்.

கீதா கோவிந்தம்

சரளாதாசருக்கு இந்த சமஸ்கிருத நூலைப் பற்றிப் போதிய அறிவிருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது, இந்நூலின் சொற்களையும் தொடர்களையும் கடன்பெற்று தமது மகாபாரதத்தில் பயன்படுத்துகிறார். கீதா கோவிந்தம் ஐந்தாவது காண்டத்தில் ராதையின் தோழி ஒரு கதை கூறுகிறாள். ஒரு கணவனும் மனைவியும் தமது கள்ளக்காதலர்களைத் தேடி இரவில் வெளியேறியபோது இருவரும் கும்மிருட்டில் வழிதவறிப் போனார்கள். எதிர்பாராமல் ஒருவரையொருவர் சந்தித்து தம் காதலரோ எனக் கருதி, கலவியில் ஈடுபட்டனர். ஆனால் முடிவில் இருவரும் கணவன் மனைவியென்று அறிந்துகொண்டனர். கீதா கோவிந்தத்தில் வரும் இக் கதையை சரளாதாசர் எடுத்துக்கொண்டு சில மாற்றங்களோடு கலியகரனின் பிறப்பு பற்றிய கதையில் இணைத்துக் கூறுகிறார். துரியோதனன் ஆணையின் பேரில் அமைத்த அரக்கு மாளிகையிலிருந்து பாண்டவர்களைக் காப்பாற்ற சரங்கம் அமைத்தவன் அவனே ஆகும்.

ஏகாம்பர புராணம்

பதினாண்டுகாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற இந்த சமஸ்கிருத நூலில் பக்தர்கள் கூறுவதுபோல் ஏகாம்பரர் (புவனேஸ்வரர்) கோயிலின் தொடக்கமும் வரலாறும் அமைவதோடு, வழிபாடுகள், விழாக்கள் போன்றவைகளும் குறிப்பிட்ட தெய்வ வணக்கத்தால்

வரும் நலங்கள் பற்றிய செய்திகளும் அமைகின்றன. சரளாதாசர் தமது கதைகளை உருவாக்க இந்நூலில் இருந்து நிரம்ப கடன் பெற்றுள்ளார்.

ஏகாம்பர புராணத்தின் நாற்பத்து மூன்றாவது அதிகாரம் புவனேஸ்வரத்தில் கோகனேஸ்வரர் ஆலயம் தோன்றிய விதம்பற்றி விளக்கும். அக்கதையின்படி காவல அரக்கனின் மகன் கோகர்ணன் ஏகாம்பராவுக்கு தினமும் முற்பகல் வந்துபோவான். விங்கராஜா கோவிலின் அருகேயுள்ள சிவலிங்கத்தைப் பூசைப் பொருள்களோடு வந்து வணங்கிவிட்டு ஊருக்கு அதே நாள் வந்துவிடுவான். திரிமிலா என்பவனின் மகனாகிய சுசேனா எனும் மற்றோர் அரக்கன் தினமும் பிற்பகல் அதே ஏகாம்பரர் கோயிலுக்கு வருவான். முன்னர் படைத்திருந்த பொருட்களை எறிந்துவிட்டு, தனது பொருளோடு அதே லிங்கத்தை வணங்கிவிட்டு, விந்திய மலையில் இருந்த தனது வீட்டிற்கு வருவான். தினமும் தான் வைத்துச் செல்லும் பொருட்கள் யாவும் அகற்றப்படுவதைக் கண்ட கோகர்ணன் ஒருநாள் பெரும்படையோடு காட்டில் ஒளிந்திருந்தான். ஆனால் சுசேனனும் பாதுகாப்பிற்காகப் படையோடு வந்து நின்றான். ஒருவரை யொருவர் சந்தித்தபோது இருவருக்கும் இடையே பெரும்போர் நடந்தது. அதில் இரண்டு அரக்கர்களும் படையோடு மாண்டனர் என்பது கதை. முதன் முதல் கோகர்ணனால் வணங்கப் பெற்ற தால் அந்த லிங்கத்திற்கு கோகர்ணேஸ்வரர் என்று பெயர் வந்தது.

குந்திக்கும் காந்தாரிக்கும் சண்டை எனும் தலைப்பில் இது போன்ற ஒரு கதை சரளா மகாபாரதத்தில் மத்திய பருவத்தில் வருகிறது. குந்தி கங்கைக் கரையோரம் கோயில் கொண்ட வீரஜேஸ்வரன் என்ற லிங்கத்தைத் தினமும் அதிகாலை வந்து வழிபட்டு பூ முதலியவற்றைப் படைத்துவிட்டு அன்றே ஜயந்தா என்ற தனது இருப்பிடத்திற்குத் திரும்புவது வழக்கம். அடுத்தபடியாகக் கௌரவர்களின் தாயாகிய காந்தாரி, கதிரோன் உதித்த பிறகு அங்குவந்து முன்னர்க்கிடந்த பொருள்களை அகற்றிவிட்டு, தனது வழிபாட்டுப் பொருள்களோடு அதே லிங்கத்தை வணங்கிவிட்டு ஹஸ்திபுரத்தில் உள்ள தனது இருப்பிடத்திற்குத் திரும்புவாள். தனது அர்ச்சனைப் பொருள்களைத் தினமும் யாரோ அகற்றுவதைக் கண்ட குந்தி ஒருநாள் மறைந்திருந்து பார்த்தாள். அப்போது காந்தாரி வந்தாள். இருவர்க்கும் இடையே வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. இருவர் முன்னிலையிலும் சிவன் வந்து தோன்றி, அவர்களின் சண்டையில் குறுக்கிட்டு, சிறிது நேரத்திற்குள் ஒரு லட்சம் தங்கச் செண்பகத் தோடு வாருங்கள் என்று இருவரிடமும் கேட்டுக் கொண்டார். குந்தி அர்ஜுனன் உதவியோடு தேவைக்கும் அதிகமாக செண்பக

மலரைக் கொண்டு வந்தாள். காந்தாரியால் முடியவில்லை. அதனால் லிங்கம் குந்திக்கே உரியது என்று தீர்ப்பளித்தான். எனவே முதன் முதல் குந்தியால் வணங்கப் பெற்ற லிங்கத்தின் பெயர் குந்தீஸ்வரர் என்றாயிற்று.

சமஸ்கிருத ஏகாம்பர புராணத்திலிருந்தே சரளாதாசர் இக் கதையைப் பெற்றுக்கொண்டார் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை. மேலும் அவர் ஏராளமான சமஸ்கிருத நீதிமொழிகளையும் தெரிந்திருந்தார். அவற்றைத் தமது மகாபாரதம் முழுவதும் மொழி பெயர்த்துக் கூறிச்செல்வார். இவ்வுண்மைகளை வைத்து தீர்மானிக்கும்போது, வடமொழி வல்ல ஆசிரியர்களின்கீழ் ஒழுங்காகப் பயின்று பயன்பெறவில்லை எனினும் அம்மொழியோடு அவர்க்கு நெருங்கிய உறவு இருந்தது என்று முடிவுகட்டுவது தவிர்க்க இயலாதது ஆகும்.

கவிஞரின் மதமும் மதக்கோட்பாடுகளும்

சரளாதாசர், சரளாதேவியிடம் தீர்க்க சரணாகதி உணர்வோடு பக்தி செலுத்தி வந்தார் என்பதை ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறோம். இருந்தாலும் உண்மையான இந்துபோல் சமயப்பொறையும் எல்லாத் தெய்வங்களிடம் மதிப்பும் வைத்திருந்தார். அவரால் பாராட்டப்படாத இந்து தெய்வங்களே இல்லையென்று கூறலாம். அவரது படைப்பில் ஒவ்வொரு அதிகாரத்தின் இறுதியிலும் ஒரு நியதிபோல ஒரு தெய்வத்தையோ தேவியையோ நோக்கிப்பாடும் வாழ்த்து அல்லது துதிப்பாடல் அமைவது உண்டு. இத்தெய்வங்களுள் சரளாதேவி முதன்மை இடத்தைப் பெறுவதுண்டு. அடிக்கடி நீண்ட கதைகளின் நடுவே கதை சொல்வதை நிறுத்திக்கொண்டு கடவுளை வாழ்த்த ஆரம்பித்துவிடுவார். அவை அச்ச வடிவில் நான்கு அல்லது ஐந்து பக்கங்களை நிரப்பும் அளவிற்கு நீண்டவை எனலாம். அதன் பிறகே கதை மீண்டும் தொடங்கி முடிவடையும். கிராம தேவதைகள், நகரின் காவல் தெய்வங்கள், தல விருட்சங்கள், பாம்புகள் போன்றவைகளையும் புறக்கணிக்காமல் தகுந்த இடமளித்துப் பாராட்டியுள்ளார்.

எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் சமயப்பிரிவுகளுக்கும் மதிப்பளித்தாலும் ஐயத்திற்கு இடமின்றி அவர் ஓர் சாக்தரே (சக்தி உபாசகர்) ஆவார். ஆனால் மகாபாரதத்தின் தொடக்கப் பகுதியில் அருள்மிகு ஜகந்நாதருக்கு முதலிடம் கொடுத்திருந்தார். ஏனெனில் அக்காலம் கேள்விக்கே இடமில்லாதவாறு ஜகந்நாதர் தெய்வங்களுள் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தார். இருந்தாலும் ஆக்கும் சக்திக்கும் அழிவுசக்திக்கும் ஆதிசக்தியாக விளங்கியோர் டிபண் தெய்வங்களே எனலாம். அத்தெய்வங்களே அவரது ஆழமான பக்திக்குரிய பொருள்களாகத் திகழ்ந்தனர். அவரது காப்பியங்களில் அத்தெய்வங்களே வாகைகுடுவதும் வழக்கமாக இருந்து வந்தது. அவரது விலங்கா இராமாயணத்தில் பெண்மையின் அழகுவுடவில் நின்ற சீதையே ஆயிரம் தலை இராவணனைக் கொன்றாள். பெண்ணுக்கும் அழிக்கும் ஆற்றல் உண்டா என்று ஐயமுற்ற ஆண்மகனாகிய இராமனைவிட, தனது ஆற்றல் பெரிது என்பதையும் வெற்றியோடு நிலைநாட்டினாள். சண்டி புராணத்தில் பெண்மை அழகும் பேராற்றலும் கொண்டு திகழ்ந்த துர்க்கையே மகிடாசுரனைக் கொன்றாள். அவ்வரக்கனல் கொடுமைப்படுத்தப்

பட்டு தோற்கடிக்கப் பெற்ற எல்லாத் தெய்வங்களைக் காட்டிலும் தனது ஆற்றல் பெரிது என்பதையும் புலப்படுத்தினான்.

அவரது மகாபாரதத்தில் சரளாதாசர் சமஸ்கிருத மூலத்திலிருந்து வேறுபடுகிறார். அனைத்து கௌரவர்களும் யுதிஸ்டிரர் நீங்கலாக அனைத்து பாண்டவர்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உட்பட அனைத்து யாதவர்களும் செத்தொழிவதற்கு மறைமுகமாகச் செயலாற்றிய சக்தி திரௌபதியே என்று காட்டுகிறார். அவரது மகாபாரதத்தில் கர்ணபருவத்தில் சிறப்பாகக் குறிக்கப் பெறும் இச்செய்தி முற்றிலும் புதுமையான ஒன்றே. உலகைப் பேணுவதும் அழிப்பதும் பெண்சக்தியே என்ற உறுதியான நம்பிக்கையினால் தான் இக்கருத்து அவரது பேனாவிலிருந்து வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

போர்க்களத்தில் பீமன் துச்சாதனைக் கொண்டு அவனது கருதியைத் திரௌபதியின் கூந்தலில் காட்டியபோது அவள் பெரிதும் அமைதியுற்றாள். தனது இருப்பிடம் நோக்கித் திரும்பினாள். அவளை அமைதிபடுத்த இதுவே தக்க தருணம் என்று கருதிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பீமனைப் பார்த்து அறிவுரை பகர்ந்தான். அவளிடமிருந்து ஒரு வரத்தைப் பெற்றுவிட்டால் கண்ணிற்குப் புலப்படாத அவளது அழிப்புச் சக்தி பாண்டவர்களையும், யாதவர்களையும் அழிக்காது என்றான். பீமனுக்கோ பெண்ணின் திறனில் அதிக நம்பிக்கை இல்லையென்றாலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் அறிவுரைப் படி திரௌபதியிடம் சென்றான். அவளது படுக்கையின் அருகே நின்று பின்வருமாறு இரந்து கேட்டான். ஓ! தேவியே நீ விரும்பினால் எனக்கோர் வரமளிக்க வேண்டும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உட்பட நாங்கள் அனைவரும் உனது மறைவான அழிப்புச் சக்தியால் கொல்லப்படக் கூடாது என்றான். பீமனின் வேண்டுகோளைக் கேட்ட அந்த நல்ல பெண்மணி (திரௌபதி) நீங்கள் சக்ரபாணி யாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் போதனையைக் கேட்டு வந்தீர்! என் பிராணநாதரே இன்றே உண்மையைச் சொல்லிவிடுகிறேன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் குடும்பம் உட்பட உங்கள் அனைவரையும் கொல் வேன். எனது பிடியிலிருந்து யுதிஸ்டிரர் மாத்திரம் தப்பிப் பிழைப்பார்; அவர் தமது உடம்போடு வானுலகம் செல்வார் என்றான்.

இவ்வாறு அவரது படைப்பில் எல்லாம், பெண்ணாற்றல் என்பது ஓர் அழிப்புச் சக்தியாகவே காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்கள் வெறும் பார்வையாளராக அல்லது அச்சக்திக்கு ஓர் உதவியாளராகவே கருதப்பட்டு வந்தனர்.

தீவிர சாக்தரான சரளாதாசருக்கு இரத்தம் சிந்துவதில் வெறுப்போ அச்சமோ சிறிதும் கிடையாது. சரளாதேவியின்

பக்தர்கள் நாள்தோறும் எண்ணற்ற ஆடு மாடுகளைப் பலியிட்டும் வழிபட்டும் வந்ததைப் பல்வேறு இடங்களில் குறித்துச் செல்கிறார். பலியிடப் பெற்ற விலங்குகளின் குருதியால் திருப்தி அடைந்த தாகவும் தெரிகிறது. அவரது விலங்கா ராமாயணத்தின் குருதி வேட்கை கொண்டவளாகச் சீதையைப் புனையவில்லை. ஆனால் அவளது செயல், இரத்தம் சிந்தி ஆயிரம் தலை இராவணனைக் கொல்வதோடு நிறைவு பெறுகிறது. அவரது சண்டி புராணத்தில் தூர்க்கையானவள் தனது உடம்பிலிருந்து பதினாயிரக்கணக்கான பெண் படைகளை உருவாக்கினாள். அவர்கள் யாவரும் புலாலும் குருதியும் எலும்பும் மச்சையும் வேண்டி நின்றனர். அவற்றைப் பெறுவதற்காக இடைவிடாது போராடி எண்ணற்ற அரக்க வீரர்களைக் கொன்று குவித்தனர். அவர் படைத்த திரௌபதியோ துச்சாதனின் குருதியைத் தனது தலையில் ஊற்றியபோது திருப்தியடைந்தாள். சரளாதாசர் படைத்த காவியத் தலைவியர் அனைவரும் சாதாரண பெண் பாத்திரங்கள் அல்லர். ஒவ்வொருவரும் வீரமும் போர் வேட்கையும் கொண்டு விளங்கினர்.

நம்பிக்கை அடிப்படையில் சரளாதாசர் ஓர் தீவிர சக்தி வழிபாட்டினர் என்றாலும் தமது எழுத்துக்களில் பிற பிரிவுகளையும் மதித்து வந்தார் என்று முன்னரே குறிப்பிட்டோம். இருந்தாலும் இத்தகைய பொதுவான இயல்பிலிருந்து வேறுபட்ட விதிவிலக்கு ஒன்றையும் காண்கிறோம். சகஜியா பிரிவைச் சார்ந்த குடிகளை அவர் மிகவும் வெறுத்து வந்தார் என்று காட்டுவதற்கு போதிய சான்றுகள் அவர் நூலில் உண்டு. சகஜிய பிரிவினர் தாந்திரிக முறையைப் பின்பற்றும் வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள். பாலுறவில் தங்கு தடையின்றி அனைவரும் பங்குகொள்வதை வற்புறுத்தியவர்கள்; தம்மையே ஈடுபடுத்தியவர்கள். புலவரின் எள்ளலுக்கு இலக்கானோர் இப்பிரிவினரே ஆவர். கீதா கோவிந்தம் ஐந்தாம் காண்டத்தில் நாம் முன்னர் உரைத்ததுபோல் ஒரு கணவனும் மனைவியும் தமது கள்ளக் காதலர்களைச் சந்திக்க வெளியேறுகின்றனர். செறிந்த இருளில் வழிதவறிப்போன இருவரும் ஒருவரையொருவர் அறிந்துகொள்ளாமல் தம்முள் சந்தித்து கலவியில் ஈடுபட்டனர். அந்நேரம் இனிய மொழிகளால் பேசிக் கொண்டனர். அதன் விளைவாக இருவரும் கணவனும் மனைவியும் என்ற உண்மை வெளிப்பட்டது. சகஜியா வகுப்பினரின் கருத்தை மேற்கொண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பற்றி அங்கதமாக ஓர் கதையை உருவாக்க சரளாதாசர் மேற்கூறிய செய்தியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். கதையும் பின்வருமாறு செல்கிறது.

ஒருநாள் ராதை தூதுசெல்லும் தோழிக்கு ஒலிக்கும் சிலம்பு உட்பட தனது ஆடை அணிகளை அணிவித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை

அழைத்து வருமாறு அனுப்பினான். கடம்ப மரத்தின் கிளைமீது அமர்ந்தவாறே அவன் ராதையை எதிர்நோக்கி ஆவலோடு காத்திருக்கும் வேளை தோழியும் வந்து சேர்கிறாள். சிலம்பொலியால் தூண்டப்பெற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவ்விருளில் அவளை ராதையென்று தவறாக எண்ணிக்கொண்டு கடம்பமரத்தின் கிளையிலிருந்து குதித்தான். விரைந்து சென்று தழுவினான். கும்மிருட்டில் காதலியைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாத ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முடிவில் அவள் முதிய தோழிப் பெண்ணே என்று தெரிந்து கொள்கிறான். அவனது வெறுப்பு எல்லையின்றி விரிந்தது. அவன் மன்மதனைப் பழித்தான். வருங்கால சந்ததிகள் தவறான காதல் உறவில் ஈடுபடலாகாது என்று எச்சரித்தான். அந்த முதிய பெண் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றதும் பெருங் குழப்பமடைந்தான் அவன். தனது ஆடையும் மாறியிருப்பதை அறிந்தான். தூது வந்தவள் இருட்டில் அவனது ஆடையை எடுத்துச் சென்றுவிட்டாள்; தனது ஆடையை விட்டுச் சென்றாள். பெண்ணின் ஆடையை அணிந்துகொள்ள விரும்பாத ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மூங்கில் ஒன்றைப் பிளந்தான். அதனை இடுப்பில் ஆடைபோல் அணிந்து வீடு திரும்பினான்.

இதற்கிடையே நடந்து முடிந்த காதல் களியாட்டத்தின் அடையாளங்களோடு தோழி ராதையிடம் திரும்பிச் சென்றாள். அவைகளைப் பற்றிக் கேட்டபோது தோழி பலவிதமான நியாயங்களைச் சொல்லி அனைத்தையும் விளக்கினாள். பேதைப் பெண் போன்ற ராதையும் அவளது விளக்கத்தைக் கேட்டு திருப்தி அடைந்தாள். தனக்காகத் தொல்லையேற்ற தோழியிடம் இரக்கம் கொண்டாள். இந்நிலையில் தோழிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட தவறான உறவால் அவலட்சணமும் வழக்கையும் உடைய மகன் ஒருவன் பிறந்தான். அதோடு அக்கதை முடிவடைகிறது. அந்த மகன் பிறகு கொள்ளைக்காரன் ஆகிறான். அதற்கு தந்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உதவி செய்கிறான். அதன் பின்னரும் அரக்கு மாளிகைக்குத் தீ வைத்த நேரம் பாண்டவர்கள் தப்பிப் பிழைத்துச் செல்வதற்காகச் சுரங்கம் ஒன்றை அமைக்கும் பணியில் விதுரன் அவனைப் பயன்படுத்துகிறான். தந்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் அறிவுரையின்கீழ் அதே மகன் கடம்பமரத்திலிருந்து ராதையின் படுக்கை அறை வரை சுரங்கம் வெட்டுகிறான். அதனால் கண்ணன் ராதை காதல் விவகாரங்கள் தடையின்றித் தொடர வழி ஏற்பட்டது.

தமக்கே உரித்தான மொழிநடையில் சரளாதாசர் எழுதிய இக்கதை ஒவ்வொரு இடத்திலும் நகைச்சுவை ஊட்டும் விதத்தில் பல்வேறு விளக்கங்களால் அழகுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது. முரண் என்னும் முறையில் கவிஞர் எள்ளிநகையாடும் இலக்கியக் கூறுகளை

வெளிக்கொணர்ந்து விடுகிறார். அவர் கதையில் வரும் தூதுப் பெண் வயது முதிர்ந்தவள்; இருந்தாலும் அழகுமிக்கவள். ஒரு மகனைப் பெறும் அளவிற்குச் சக்தியும் உடையவள். அவர் படைத்த ராதையோ சாமர்த்தியமுடைய ஒரு பெண். கண்ணனைத் தோற்கடிக்கக் கெட்டிக்காரத்தனமாகத் திட்டமிடுவாள். ஆனாலும் தோழியின் விளக்கங்களை மேலெழுந்தவாரியாக ஏற்றுக்கொள்ளும் போது படிக்காத பெண் போன்று ஓர் பேதையாகவும் விளங்குகிறாள். பெண்களின் ஆடையை வெறுக்கும் கண்ணனின் ஏளனம், மூங்கிலைப் பிளந்து இடுப்பாடையாக உடுக்கும் அறிவற்ற வெட்கமற்ற செயலோடு முரண்பட்டு நிற்கிறது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மிகுந்த அழகுடையவன் என்றே கருதப்பட்டு வருகிறான். ஆனாலும் தோழி மூலம் பெற்ற மகனோ அருவெறுப்பான ஜந்துவாக இருந்தான். தந்தை தனது காதல் விவகாரங்களுக்கு மகனது உதவியை நாடினான். அவனும் உடனே உதவிக் கரங்களை நீட்டினான் என்ற போது கவிஞர் ஏளனத்தை உச்ச நிலைக்குக் கொண்டுவந்து விடுகிறார்.

சகலியா வகுப்பினரை எள்ளிநகையாடும் நோக்கத்தோடு தான் கவிஞர் இத்தகைய எல்லா முரண்பாடுகளையும் எடுத்துரைக்கிறார். தொடர்ந்து அவற்றை நோக்கும்போது எதிரான மாறுபட்ட விளைவுகளை அவை ஏற்படுத்தும். இக்கதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நாவிலிருந்தே ஒரு நீண்ட பேச்சு வெளிப்படுமாறு அமைக்கிறார். தவறான காதல் ஒழுக்கத்தால் ஏற்படும் தீய விளைவுகளை விளக்கி விட்டு காமாட்சி எனும் காதல் தெய்வத்தை நோக்கி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நீண்ட வாழ்த்துரை ஒன்றையும் வழங்குகிறான். தன்னைப்போல் தவறான ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்றுவதிலிருந்து மக்களைத் தடுக்கவும் அதனால் உலகம் அழியாதவாறு காக்கவும் வேண்டுகிறான். இச்சொற்களால் சரளாதாசர் சகலியா வகுப்பினர்க்கு எதிரானவர் என்பதும் அவர்களது கோட்பாடுகளால் ஏற்படும் தீயவிளைவுகளை எடுத்துக்காட்டவே இக்கதையை எழுதினார் என்பதும் தெளிவாகின்றது.

அவரது மகாபாரதத்தில் வரும் தீயோர்களில் சிலராகவே சகலியா தாந்திரீகர்கள் சித்திரிக்கப்படுகிறார்கள். தூரியோதனனின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்து அரக்கு மாளிகை அமைத்தவனும் பின்னர் பாண்டவர்கள் அங்கிருந்தபோது தீவைத்தவனுமாகிய புரஞ்ஜன பிராமணன் ஞானபுரத்தில் வாழ்ந்தவன் என்பது புலவர் கருத்து. அவ்வூர் கங்கைக்கரையில் கங்கா-சாகர-சங்கமத்தின் அருகே உள்ளது. புலவரது வருணனையின்படி அந்த ஊர்வாசிகள் அனைவரும் மாயவித்தையில் தேர்ச்சிமிக்கவர்கள். அதனால் பல மனிதர்களையும் கொன்றனர். தாந்திரீகர்கள் தமது தந்திர

மந்திரங்களால் மனிதர்களைக் கொல்லும் திறன்படைத்தவர்கள் என்று சரளாதாசர் நம்பினார். அவரது மகாபாரதத்தில் வரும் மற்றொரு தீயவன் கௌர-மோக்ஷா என்பவன். அரக்கு மாளிகை கட்டிய புரஞ்ஜனனின் மகனாகிய அவனும் ஓர் தாந்திரீகனே ஆவான். மாங்காய் என்னும் கதையில் அவன் ஓர் வில்லன். அக் கதையை டாக்டர் மாயாதார் மனசின்கா தொகுத்துரைத்துள்ளார். தாந்திரீகர்களைப்பற்றி அவரது மகாபாரதத்தில் வரும் குறிப்புகளிலிருந்தும் மற்ற பிற குறிப்புகளிலிருந்தும் அவர்களின் நம்பிக்கைகளையும் தொழில் முறைகளையும் புலவர் தாங்கிக் கொள்ளும் நிலையில் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஜைனர்களை, புத்தர்களைப் பற்றி இப்படி எதுவும் அவர் குறிப்பிடவில்லை. முஸ்லீம்கள் பற்றிய பல செய்திகளைக்கூட சுருக்கமாக மறைத்தே குறிப்பிடுகிறார்.

கவிஞரது மகாபாரதம்: நீக்கமும் சேர்க்கையும்

சீரளாதாசரின் மகாபாரதம் சமஸ்கிருத மூல நூலில் இருந்து பெருமளவு விலகிச் செல்கிறது என்பதை முன்னரே கண்டோம். அவர் நீக்கியதும் சேர்த்துக்கொண்டதும் ஏராளம். அவற்றை இச்சிறுநூலில் போதிய அளவு விளக்கமுடியாது. காலஞ்சென்ற பண்டிதர் கோபிநாத நந்த சர்மா சமஸ்கிருத மகாபாரதத்தோடு புலவரின் படைப்பை ஒப்பிட முயன்றார். தெளிவாகப் புலப்பட்ட பெரும்பாலான வேறுபாடுகளைச் சேகரித்து பெரியதோர் நூலாக ஓரிய மொழியில் வெளியிட்டார். சரளாதாசர் தமது மகாபாரதத்தை 18 பருவங்களாகப் பிரித்தபோதும் கூட, முதல் நூலாகிய மகாபாரதத்தின் அமைப்பைப் பின்பற்றவில்லை என்கிறார் அவர். கீழே தரப்படும் ஒப்பீட்டால் அது மேலும் தெளிவாகும்.

சமஸ்கிருத மகாபாரதம்

1. ஆதி பருவம்
2. சபா பருவம்.
3. வன பருவம்
4. விராட பருவம்
5. உத்யோக பருவம்
6. பீஷ்ம பருவம்
7. துரோண பருவம்
8. கர்ண பருவம்
9. சல்ய பருவம்
10. சுப்திக பருவம்
11. ஸ்ரீ பருவம்
12. சாந்தி பருவம்
13. அனுச சானிக பருவம்
14. ஆசிரம வாசிக பருவம்
15. மகா பிரசாந்திக பருவம்
16. அசுவமேத பருவம்
17. மௌசல பருவம்
18. சொர்க்க ரோகண பருவம்

சரளா மகாபாரதம்

1. ஆதி பருவம்
2. மத்திய பருவம்
3. சபா பருவம்
4. வன பருவம்
5. விராட பருவம்
6. உத்யோக பருவம்
7. பீஷ்ம பருவம்
8. துரோண பருவம்
9. கர்ண பருவம்
10. சல்ய பருவம்
11. கட பருவம்
12. கைன்சிக அல்லது ஐசிக பருவம்
13. நாரி பருவம்
14. சாந்தி பருவம்
15. ஆஸ்சிரமிக பருவம்
16. அசுவமேத பருவம்
17. முசலி பருவம்
18. சொர்க்க ரோகண பருவம்

பருவம்

இப்பருவம் அல்லது நூற்பகுதியில் சில நிச்சயமாக அவரது சொந்த ஆக்கமே; பெயரும் அவரிட்தே ஆகும். மகாபாரத கதையின் வெறும் புறவடிவை மாத்திரம் சரளாதாசர் பின்பற்றுகிறார். முதல் நூலில் காணப்படும் எண்ணற்ற புராணக் கதைகளை, புனை கதைகளை, நிகழ்ச்சிகளை, பாட்டிடை வைத்த குறிப்புகளை அறிவுரைகளை, ஒழுக்க நெறிகளை, தத்துவங்களை உரையாடல்களை நீக்கிவிடுகிறார். மூல நூலில் காணப்படும் உயர்ந்த தத்துவ ஆன்மீக விவாதங்களையும், அவற்றை விவாதிக்கும் கதைகளையும் மிகவும் கவனத்தோடு நீக்கிவிடுகிறார். ஸ்ரீமத் பாகவத கீதையைப்பற்றி ஓரிரு வரிகளில் கூறிவிட்டு மீதியனைத்தையும் தள்ளிவிடுகிறார். சாந்தி பருவத்தில் யுதிஷ்டிரருக்கு பீஷ்மர் கூறிய நீண்ட அறிவுரையை அகற்றிவிடுகிறார். அதற்குப் பதிலாக, சிறிய கதையொன்றை எளிய முறையில் எடுத்துரைக்கிறார். அவர் எழுதிய மத்திய பருவம் பதினைந்தாயிரம் செய்யுள் கொண்டது. மூல நூலில் ஆதி பருவத்தில் அமைந்துள்ள சில தலைப்புகள் இதில் இருந்தாலும் இது உண்மையில் ஓர் புதிய பருவமே ஆகும். ராஜசூய வேள்வியின்போது பாண்டவர் நடத்திய திக்விஜயம் மூல நூலில் சபா பருவத்தில் 218 செய்யுளில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் சரளாதாசரின் சபா பருவம் 13 ஆயிரம் கவிதைகளில் பெரும் பகுதியை, பாண்டவர் பெற்ற வெற்றியை வருணிப்பதற்கென்றே ஒதுக்கியிருக்கிறார். சரளா மகாபாரதத்தின் வன பருவத்தில், மூல நூல் தந்த 20 நீண்ட கதைப் பகுதிகளை நீக்கிவிட்டு புதிதாக 24 தலைப்பில் சொந்தக் கதைகளை இணைத்துள்ளார் என்று பண்டிதர் நந்த சர்மா எடுத்துக்காட்டுகிறார். மேலும் மகாபாரதம் மூல நூலில் சாந்தி பருவம், அனுசாசனீக பருவம் எனும் பகுதிகளில் காணப்படும் 44 உரையாடல் கதைகளை நீக்கியிருப்பதாகவும் எடுத்துக்கூறுகிறார்.

கௌரவர் பாண்டவர்களின் உறைவிடமாக விளங்கிய ஹஸ்தினா புரத்தையும் மற்றும்ள்ள நகர்களையும் (இக்கால டெல்கி பகுதி) புலவர் புறக்கணித்துவிடுகிறார். பாண்டவர்களை ஓரிசாவின்கீழ்ப்பகுதிக்குக் கொண்டு வருகிறார். அங்கிருந்தே இமாலயம் நோக்கி பாண்டவர்கள் தமது இறுதிப் பயணத்தைத் தொடங்கினர். மூல நூலின் கருத்துப்படி யுதிஷ்டிரனைத் தவிர அனைவரும் மாண்டு போயினர். அவர்கள் ஓரிசாவிலுள்ள புவனேஸ்வர், பூரி, கோனர்கம், கட்டாக், கபிலாசா, அமராவதி, ஜெய்ப்பூர் போன்ற நகர்களை எல்லாம் இறுதிப் பயணத்தின் முன்னர் பார்த்து விட்டு அங்குள்ள தெய்வங்களை எல்லாம் வணங்கிச் செல்லுமாறு அமைக்கிறார். வயது முதிர்ந்த யுதிஷ்டிரருக்கும் அமராவதியிலுள்ள வைசிய ஹரிசாகுவின் இளைய மகன் சுகனிக்கும் திருமணம் நடத்த

புலவர் ஏற்பாடு செய்கிறார். அமராவதி கட்டாக்கில் இருந்து 12 மைல் தூரத்தில்தான் உள்ளது. இருந்தாலும் அவளை அந்தப் பெரும் பயணத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. இமாலயத்தில் இறுதிப் பயணத்தை முடித்துக்கொள்வதற்காக, பாண்டவர்கள் கயா, பிரயாக் வழியாகச் செல்லும்படிச் செய்கிறார். ஒவ்வொரு இடங்களுக்கும் உரிய திசைகளைச் சொல்லும்போது புலவர் டெல்கிப் பகுதியை எடுத்துக் கூறுவார்; சிலபோது ஓரிசா பகுதியைக் குறிப்பிடுவார். எனவே குறித்த திசைகள் சிலபோது முரண்படுகின்றன.

இந்தச் சிறு நூலில் இரு மகாபாரதங்களின் வேறுபாடுகளை விரிவாகக் கூற விரும்பவில்லை. முன்னால் கூறியவைகளே வாசகர்களுக்கு மகாபாரதம்பற்றிய ஒரு பொதுவான கருத்தைத் தர முடியும். சமஸ்கிருத மூலநூலிலிருந்து இது வேறுபட்ட படைப்பு என்பதும் தெளிவாகும். இங்கு நாம் சந்திக்கும் பிரச்சினை, ஏன் சரள மகாபாரதம் மூலநூலில் நின்று அல்லவாறு வேறுபடுகிறது? என்பதாகும். சில அறிஞர்கள் சொல்லும் ஒரு காரணம், அவர்க்குப் போதிய சமஸ்கிருத அறிவில்லை என்பதாகும். மூலநூலை மொழிபெயர்க்க முடியாது என்றாலும் அந்நூலை எளிதாகப் பின்பற்றும் அளவிற்குப் போதிய சமஸ்கிருத ஞானம் உண்டு என்பதை முன்னரே காட்டினோம். மகாபாரதம்பற்றிய சரளாதாசரின் சொந்தக் கருத்தை நினைத்துப் பார்ப்போமானால் மூலநூலோடு வேறுபடும் அசாதாரணமான அவரது புதிய போக்கினை நம்மால் புரிந்துகொள்ளமுடியும். அவரது கருத்தின்படி மகாபாரத யுத்தம் ஒரு தடவை அன்று; 73 தடவை நடைபெற்றிருக்கிறது. ஒவ்வொரு சமயமும் குருஷேத்திரமே போர்க்களமாக விளங்கியது. அதில் காந்தினி என்பவள் ஆடையின்றி மகிழ்ச்சியில் ஆடுவாள். வேறு வேறு இடங்களில் வேறு வேறு காலங்களில் நடைபெற்ற பிற யுத்தங்கள் யாவும் பாரத யுத்தத்தின் கிளைகளே ஆகும். இக் கருத்தை, புலவர் சபாபருவத்தில் அகஸ்தி வாயிலாக அறிவிக்கிறார். உத்யோக பருவத்தில் நரியின் வாயிலாகத் திரும்பவும் உரைக்கிறார். அவரது சண்டிபுராணத்தில் பூமாதேவி தூர்க்கையிடம், மகாபாரத யுத்தம் திரும்பத் திரும்ப நடைபெற்றதாகக் கூறுகிறார். பழைய ஆசிரியர் யாருக்கும் இக்கருத்து உடன்பாடன்று என்பதில் ஐயமில்லை. தம் காலத்திலும் பழங்காலத்திலும் நிகழ்ந்த பல நிகழ்ச்சிகளைப் புராணப் பின்னணியில் விரும்பியவாறெல்லாம் சரளாதாசர் இணைத்துக் காட்டியுள்ளார். நூல் எழுதும்போது கிடைத்த எல்லாச் செய்திகளையும் சேர்த்து ஒரு கலைக்களஞ்சியமாகவே தமது படைப்பை ஆக்கிவிட்டார். அவற்றை மூலநூலில் காணமுடியாது. தமது மகாபாரதத்தை மூலநூல்போல் பெரிய

நூலாக மாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட சரளாதாசர் கதைகளை நீக்கியிருந்தாலும், புதிய கதைகளால் அவ்விடங்களை நிரப்பி விட்டார் எனலாம். தாம் அறிந்த வரலாற்றுச் செய்திகள் அனைத்தையும் புராணக் கதைகளை உருவாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்று சுட்டிக் காட்டலாம். சில செய்திகள் பின் தரப்பட்டுள்ளன.

தக்காணத்தில் பாமினி அரசிற்கு அடிக்கல் நாட்டிய அரசன் கங்கு என்பவனின் முற்பகுதி வாழ்வுபற்றிய கதையைப் பிரிஸ்டா குறிப்பிடுவதுண்டு.

ஹசன் ஓர் டெல்லி வாசி. இளவரசன் முகம்மது துக்ளக்கின் ஆதரவு பெற்ற கங்கு என்னும் பிராமண சோதிடரிடம் வேலைக் காராக இருந்தான். ஹசனின் குணத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த கங்கு அவனுக்கு ஒரு ஜோடி எருமைகள் கொடுத்து நிலத்தின் சிறு பகுதியில் உழுது வாழ அனுமதித்தான். ஒரு நாள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தபோது ஏதோ ஒன்றின்மேல் ஏர்முனை பட்டது. ஆராய்ந்தபோது பழங்காலத் தங்க நாணயங்கள் அடங்கிய செம்புப் பாளை ஒன்று சங்கிலியால் கட்டப்பட்டிருப்பதை ஹசன் கண்டான். அப்புதையலைக் கண்டுபிடித்ததும் அதனைத் தனது முதலாளியிடம் கொண்டு வந்தான். அவனது நாணயத்தைக் கண்ட கங்கு அச்செய்தியை முகமது துக்ளக்கிடம் கூற, அவன் அதனை அரசனிடம் தெரிவித்தான். உடனே அரசன் ஹசனைத் தம் முன்வருமாறு ஆணையிட்டு நூறு குதிரைகளை மேற்பார்வையிடும் பொறுப்பை அளித்தான்.

இவ்வாறு சுல்தானிடம் எளிய நிலையில் பணிசெய்த ஹசன் படிப்படியாக உயர்ந்த நிலையை அடைந்து இறுதியில் பாமினி அரசை கி.பி. 1347-ல் தக்காணத்தில் நிறுவினான். சரளாதாசர் இந்தச் சரித்திரக் கதையைக் கேட்டிருக்க வேண்டும். அதனை ஓரளவு செப்பணிட்டு மகாபாரதம் சொர்க்க ரோகண பருவத்தில் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். அக்கதை பின்வருமாறு செல்கிறது.

வைத்தராணி நதியின் கரையோரம் அமைந்த வேதபுரவாசியான சுரேஸ்வரன் என்ற பிராமணரிடம் தபதி என்பவன் வேலை செய்து வந்தான். அவன் தனது யசமானனின் நிலத்தை ஒரு நாள் உழுதுகொண்டிருந்தபோது விலையுயர்ந்த தங்க வளையல் ஒன்றைக் கண்டெடுத்தான். உடனே தனது எசமானனிடம் கொண்டு கொடுத்தான். ஆனால் அந்த பிராமணன் பெற்றுக் கொள்ள மறுத்தான். கண்டெடுத்தவனுக்கே சொந்தம் என்றும் கூறினான். எசமானன் நிலத்தில் கிடைத்த தங்கவளையல் தனக்குரிய தன்று; தினக்கூலி பெறும் உரிமையே உண்டு என்று தபதி விவாதித்

தான். அவர்கள் அதன்பேரில் சண்டையிட்டனர். முடிவில் அரசன் யுதிஸ்டிரனிடம் சென்று தீர்ப்பு வழங்குமாறு கேட்டனர். தங்க வளையலை இருகூறாக்கி இருவரும் வைத்துக்கொள்ளும்படி யுதிஸ்டிரர் கூற, இருவரும் அதனை ஏற்க மறுத்தனர்; அதில் அவர்கள் உறுதியாக நின்றனர். யுதிஸ்டிரர் குழப்பமடைந்து அவரது சகோதரன் சகாதேவனிடம், கலியுகம் இன்னும் வரவில்லையா என்று கேட்டார். இன்னும்சில ஆண்டுகள் யுதிஸ்டிரர் தம்வாழ்வை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் சென்ற பத்தாண்டு களாகக் கலியின் வரவைத் தடுத்து நிறுத்தியிருப்பதாக, சகாதேவன் கூறினான். அவ்வேளை ஆகாசத்தில் இருந்து ஒரு குரல் கேட்டது; கலியுகத்தைக் கட்டவிழ்த்து விடுமாறு சகாதேவனிடம் கூறியது. கலியுகத்தைக் கட்டவிழ்த்து விட்டதும் பிராமணர் வேலைக்காரன் இருவர் மனநிலையிலும் மாறுதல் ஏற்பட்டது. இரண்டுபேரும் இப்போது தங்க வளையல் தமக்கே வேண்டும் எனக் கூறியவாறு, வளையலைத் தட்டிப் பறிக்க முயன்றனர். கலியுகம் வந்த பிறகு பரிக்ஷிதா அரசன் ஆனார். இருவரும் புதிய அரசரிடம் சென்றனர். அவர்களது வழக்கை விசாரித்த புது மன்னன் நிலமனைத்தும் அரசுக்கே சொந்தமானதால், நிலத்தில் கிடைத்த தங்க வளையலும் அரசனுக்கே சொந்தம் என்று கூறி அதையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

விஜயநகரத்திற்கும் பாமினி அரசுக்கும் இடையே போர் ஏற்படக் காரணமாக இருந்த பொற்கொல்லன் மகளைப்பற்றிய கதை ஒன்றுண்டு. அதன் சில பகுதிகளைப் பயன்படுத்தி மற்றொரு புராணக் கதையை உருவாக்கியிருக்கிறார். அக்கதையின்படி தந்தை ஹரிகரன் இறந்தபின் மகன் இரண்டாம் புகாராயா சி.பி. 1406-ல் அரசன் ஆனான். அவன் முட்கல்லைச் சார்ந்த பொற்கொல்லனின் மகள் பர்த்தாளை மணம் செய்துகொள்ள விரும்பினான். பாமினியின் ஆட்சியின் கீழிருந்த ரெய்ச்சூர் மாவட்டத்தில்தான் முட்கல் இருந்தது. அவளது அசாதாரணமான அழகைக் கேள்வியுற்றுக் காதல் கொண்டான் அரசன். திருமணம் பற்றிப் பேச அவளது பெற்றோரிடம் ஆள் அனுப்பினான். பெற்றோரைப் பிரிந்து சென்று அரண்மனையில் முகமதிய பெண் போல் வாழ்க்கை நடத்த பர்த்தாள் விரும்பவில்லை. ஆதலால் திருமணப் பேச்சை நிராகரித்தாள். அதன் பிறகு புகாராயா 5000 குதிரைகளோடு படையொன்றை அனுப்பி அப்பெண்ணைக் கைதுசெய்து வருமாறு அனுப்புகிறான். விஜயநகரப் படை நெருங்குவதை அறிந்த பர்த்தாளும் பெற்றோரும் முட்கல்லைவிட்டு ஓடி விடுகின்றனர். இச்செய்தி பாமினி சுல்தான் பிருஸ்சாகாவின் காதிற்கு எட்டியது. இதையே காரணமாகக் கூறிக்கொண்டு விஜய

நகரத்தின்மீது படையெடுத்தான். நெடுநாட்கள் போர் நடைபெற்றது. இறுதியில் பாமினி அரசே வெற்றி பெற்றது. புக்காராயா பெரும் சீர்வரிசைகளோடு தனது மகளை, பிருஸ்சாகா விற்கு மணம் செய்து கொடுக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. பர்த் தானை சுல்தானின் மகன் கசன்கானே இறுதியில் திருமணம் செய்து கொள்கிறான்.

சரளாதாசர் இக்கதையை முழுதும் பின்பற்றாமல் ஒருசில செய்திகளை இரவல் பெற்றுப் புதிய கதையொன்றை மகாபாரதம் வன பருவத்தில் படைத்துக்கொள்கிறார்.

முட்கல பண்டா என்ற உட்கல் பிராமணன் ஒருவன் சிறந்தபக்தி மான். மாதம் பாதி நாட்கள் விரதம் இருப்பான்; மீதி நாட்களே உணவு கொள்வான். ஒருநாள் காசிக்கு வரும் வழியில் அடர்ந்த காட்டின் நடுவே அழகிய வீடொன்றைக் கண்டான். அவ்வீட்டில் அழகிய பெண்ணொருத்தி தாயுடன் வசித்து வந்தாள். கூந்தல் பொன் போல் இருந்ததால் அவளை ஹிரண்யகேசி என்று கூறுவார்கள். அவள் தனது வீட்டிற்கு அவளை அழைத்து உணவும் உடையும் கொடுத்து உபசரித்து ஓய்வெடுக்குமாறு வேண்டினான். தனது பெண்மையின் வலிமையால் அவளைக் கவர்ந்தான். அவன் மிகவும் காதல்வயப்பட்டபோது முந்திய போக்கிலிருந்து பின் வாங்கினான். ஆடவனின் முகத்தைக்கூடப் பார்க்கக்கூடாது என்று சபதம் எடுத்திருப்பதாகக் கூறினான். ஆசையால் நிரம்பிய முட்கல பண்டா பெரிதும் மன்றாடி அவளை இணங்க வைத்து விட்டான். அங்கு அவர்கள் கணவனும் மனைவியுமாக வாழ்ந்தனர். முட்கல பண்டா முந்திய தவ விரதங்களை நீக்கிவிட்டான். பிராமணனாக இருந்தாலும் இறுதியில், அவளது எச்சிலைக்கூட உண்ணும் அளவிற்கு வந்துவிட்டான். நான்கு வருடத்திற்குப் பிறகு அவன் இறந்துபோகிறான். அவன் கடமை தவறியதற்காக மீண்டும் நரியாய்ப் பிறந்து நாள்தோறும் கெட்ட எச்சில் உணவுகளை உண்பதாக என்று யமதருமன் ஆணையிடுகிறான். சரளாதாசரால் இக்கதை மகாபாரதத்தில் இணைக்கப்படுகிறது. முந்தைய பிறப்பில் சகரா அரசனே நரியாக இருந்தான் என்பார் அவர்.

இக்கதையில் முட்கல் என்னும் இடத்தின் பெயரை ஆளின் பெயராகக் கவிஞர் மாற்றியிருக்கிறார். உண்மையில் அவரது முட்கல பண்டா (முட்கல் பிராமணன்) வரலாற்றுக் கதையில் வரும் அசன்கானே ஆவான். ரம்சான் மாதத்தில் முஸ்லீம்கள் ஒருநாள் ஒருதடவைதான் உண்ணுவார்கள். அதனால் அது ஒரு வகையில் அரைமாத விரதமாயிற்று. பொற்கொல்லனின் மகன் பர்த்தானாளுக்குப் பொன் கூந்தலாள் (ஹிரண்யகேசி) என்ற பெயரும் கொடுக்கிறார். இங்ஙனம் மேற்கூறிய கதையை எழுதும்

போது வரலாற்றுக் கதையின் ஒருசில பகுதிகளைப் பயன்படுத்தி யிருக்கிறார் எனலாம்.

மேற்கூறிய கதைகளோடு மேலும் பல கதைகள் உண்டு. அவை வரலாற்றோடு சிறிது தொடர்புடையன. வரலாற்றோடு தொடர்பில்லாத வேறுபல கதைகளையும் வாசகர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். அவை சரளாதாசரின் சொந்த கற்பனையில் பிறந்தவை அல்லது அவர் காலத்தில் வழங்கிய கதைகளை ஒட்டி அமைந்தவை எனலாம். மகாபாரத கதையின் ஆரம்பம் பற்றி, சரளாதாசர் குறிப்பிடும்போது சமஸ்கிருத மகாபாரதத்தில் இல்லாத கதையொன்றை எடுத்துக் கூறுகிறார். அக்கதை பின் வருமாறு:

கௌரவர்கள் ஒருபக்கம், பாண்டவர்கள் மறுபக்கமாக நின்று ஜிமிதி விளையாடுவது வழக்கம். இரண்டு அணிகளிலும் உள்ள இரண்டு நபர்களின் வலிமையை அதில் சோதிப்பார்கள். பீமனின் அசாதாரணமான வலிமையால் பாண்டவர்களே எப்போதும் வெற்றி பெறுவது வழக்கம். கௌரவர்களின் தலைவனாகிய துரியோதனன் அவர்களது வெற்றி கண்டு பொருமை கொண்டான். பிற வழியில் அவர்களை மட்டம்தாழ்த்த எண்ணினான். பாண்டவர் அனைவரும் பாண்டுவின் மக்கள் அல்லர் என்பதை அவன் அறிவான். எனவே அவர்களை ஏனெனம் செய்ய விரும்பி, நாள்தோறும் யுதிஸ்டிரன், பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன் அனைவரும் சபைக்கு வரும்போது அவர்களை நோக்கி முறையே தருமன் மகனே, வாயு மகனே, இந்திரன் மகனே, அசுவினி மகனே என்று அழைப்பான். இதனால் பீமன் மிகவும் வெட்கமுற்று நீரும் உணவும் கொள்ளாமல் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு ஓர் அறைக்குள் அமர்ந்தான். தாயாகிய குந்தியும் பிறரும் வந்து மன்றாடிய பின்னும் பயனில்லை என்றயிற்று. அதனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் உதவியை நாடினார். பீமனது துயரைத் துடைப்பதாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வாக்குறுதி அளித்ததும் பீமன் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்து காரணத்தை எடுத்துச் சொன்னான். அதைக் கேட்டுப் புன்னகை புரிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நீயும் துரியோதனனைப் பார்த்து கோலகன் மகனே என்று திருப்பிச் சொல் என்றான். பீமன் இப்போது ஓர் இரகசியத்தை அறிந்துகொண்டான். மனத்திற்குள் கோலகன் மகன் என்று பல தடவை சொல்லிக்கொண்டான். இருந்தாலும் காலையில் தூங்கி விழித்ததும் அச்சொற்கள் நினைவுக்கு வரவில்லை. திண்டாடிக் கொண்டிருந்தான். கடைசியில் அவன் தம்பி சகாதேவன் நினைவுபடுத்தினான்.

முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அச்சொற்களை நினைவில் நிறுத்திய வாறு, மறுநாள் காலை துரியோதனன் சபைக்குள் வெற்றியுணர்ச்சி

யோடு பீமன் நுழைந்தான். வாயு மகனே என்று துரியோதனன் அழைத்ததும் கோலகன் மகனே என்றான் பீமன். அதைக் கேட்டுத் திகிலடைந்த துரியோதனன் அதன் பொருள் என்னவென்று தெரியாமல் கலங்கினான். உடனே சபையைக் கலைத்துவிட்டு வீட்டிற்குச் சென்றான். ஓர் அறையுள் தாளிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தான். அவனது தாயும், மனைவியும் எவ்வளவோ மன்றாடியும் பயனில்லை என்றாயிற்று. ஆனால் கோலகன் மகனே என்ற சொல்லின் பொருளை விளக்குவதாக தாயார் வாக்குறுதி அளித்த பிறகு கதவைத் திறந்தான். அன்னை காந்தாரி தனது திருமணக் கதையை மகனிடம் கூறினாள். அவள் தேய்பிறை கடைசி நாளில் பிறந்தாள். அது நல்ல நாள் இல்லை. அதனால் எந்த அரசனும் அவளைத் திருமணம் செய்ய முன்வரவில்லை. அவளுக்காகப் பேசி வைத்திருந்த மாப்பிள்ளைகளும் உடனுக்குடன் இறந்துபோயினர். எனவே வியாசரின் அறிவுரைப்படி அவள் தந்தையான காந்தாரசேனன் சகட மரத்திற்கு மணம் செய்துவைத்தான். அதன் விளைவாக அம் மரம் பட்டுப் போயிற்று. அந்த முதல் திருமணத்தின் பிறகு, திருதராஷ்டிரனுக்குத் திருமணம் செய்துகொடுத்தான். அம்மரத்தின் மற்றொரு பெயர் கோலகா என்பது. எல்லாக் கதையையும் கேட்ட பிறகு, துரியோதனன் அவளைப் பார்த்து நியோரு விதவை; விதவையான உன்னை என் தந்தைக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தார் உன் தந்தை; எனவே உனது தந்தை எனது விரோதி என்றான்.

துரியோதனன் இவ்வாறு தனது தாய்வழி பாட்டனாகிய காந்தாரசேனன் மீது ஓர் பகையை வளர்த்துவந்தான். பாட்டனையும் அவனது நூறு மக்களையும் பழிவாங்க நினைத்தான். கல்லினால் அழகிய வீடொன்றைக் கட்டி முடித்துவிட்டு, தன் நட்பை எல்லாம் காட்டி நடித்து தனது பாட்டனையும், மாமன்மார்களையும் அழைத்து வரக் காந்தார நாட்டிற்குச் சென்றான். பேரனின் தலைநகரில் சில நாட்கள் கழிக்கலாம் என்ற ஆசையோடு காந்தாரசேனன் தனது நூறு ஆண் மக்களோடு ஹஸ்திநாபுரம் வந்து சேர்ந்தான். அங்கு முன்னரே செய்திருந்த ஏற்பாட்டின்படி அழகிய கல்வீட்டில் அவர்களைத் தங்கவைத்து வீட்டையும் பூட்டிவிட்டனர். ஜன்னல் வழியாகவே அவர்களுக்கு உணவளிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் உணவைக் குறைத்துவர வேண்டும். அவ்வாறு குறைத்து வரும் போது நூறாவது நாள் கொடுக்கும் உணவு ஒருவர்க்கு மாத்திரம் போதுமானதாக இருக்கவேண்டும் என்று துரியோதனன் ஆணையிட்டான். இந்தப் பொல்லாத ஆணையின் விளைவாகச் சிறையில் இருந்த பலரும் சில நாட்களுக்குப் பின் இறந்தனர். எஞ்சியிருந்த தோர், உயிரோடு வாழவேண்டிய வாரிசைத் தேர்ந்தெடுக்கக்

கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டினர். மூத்த மகனாகிய சகுனியே திறமையும் புத்திக்கூர்மையும் நற்குணமும் உடையவன் ஆதலால் அவனையே தேர்ந்தெடுத்தனர். நட்பு வேடத்தில் துரியோதனனையும் அவனது குடும்பத்தையும் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற பெரும் பொறுப்பை மகனிடம் ஒப்படைத்தான் காந்தாரசேனன். தான் இறந்த பிறகு தனது மணிக்கட்டு எலும்பை, சூதாடும் கருவியாக மாற்றினால் சகுனி விரும்பியவாறு அக்கருவி வேலை செய்யும்; அதன் மூலமாக மகாபாரத யுத்தத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டான்.

இறுதிநாள் நெருங்கியது. சிறை வீட்டில் சகுனி மாத்திரம் பிழைத்திருந்தான். சகுனிக்கு உணவு கொண்டு வரும் பெண்ணொருத்தி அவ்வழியே செல்லும்போது துரியோதனன் ஆலமரத்தடியில் உட்கார்ந்து சிரித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அச்சிரிப்பு, நோய்போல் அவனையும் பற்றிக்கொண்டது. அவளால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. உடனே துரியோதனன் சினங்கொண்டான்; ஏன் சிரிக்கிரய் என்று கேட்டான். அரசராகிய தாங்கள் சிரித்ததால் நானும் சிரித்தேன் என்றாள் பணிப்பெண். நான் ஏன் சிரித்தேன் என்று அரசன் மறுபடியும் கேட்டான். அப்பேதைப் பெண் பதில் கூறவில்லை. துரியோதனன் அவளுக்கு ஒரு நாள் தவணை அளித்தான்; நாளை பதில் கூறவேண்டும்; இல்லை யெனில் தலை துண்டிக்கப்படும் என்றான்.

அன்று சகுனிக்கு உணவளிக்கும்போது அப்பணிப்பெண் அரசனின் பொல்லாத கட்டளையை எடுத்துக் கூறினாள். அனைத்தையும் கேட்ட சகுனி அவளை நோக்கி, அரசன் ஆலமரத்தடியில் சிறுநீர் கழித்தான்; எண்ணற்ற ஆலம் விதைகள் அதில் மிதப்பதைக் கண்டு சிரித்தான். இவ்வளவு சிறிய விதை பூதகரமான மரங்களை உண்டாக்குகிறதே என்ற நினைப்பு சிரிப்பைத் தோற்றுவித்திருக்கலாம் என்று சொல்லும்படி அறிவுறுத்தினாள். பணிப்பெண் மன்னனிடம் திரும்பிவந்து சகுனி கூறியவாறே பதிலுரைத்தாள். ஆனால் அரசனோ தான் சிரித்த சூழ்நிலையை இதுபோன்ற பேதைப் பெண்ணால் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்பதை நம்ப மறுத்தான். எனவே அவனிடம் அவ்விஷயத்தைக் கூறியவரின் பெயர் என்ன என்று வினவினாள். சகுனியின் பெயரை அவள் கூறியதும் கல்வீட்டிற்குத் துரியோதனன் நேரில் சென்றான். சகுனியை விடுதலை செய்து எல்லா மரியாதையோடும் தனது அரசன்மனைக்கு அழைத்து வந்து தனது பிரதம மந்திரியாக ஆக்கினான். வெளிப்பார்வைக்கு, சகுனி பெரும் நண்பனாகவும் துரியோதனனின் நலம் நாடுபவனாகவும் திகழ்ந்தான். ஆனால் அந்தரங்கத்தில் அவனையும் அவன் குடும்பத்தாரையும் அழிக்கத் திட்டமிட்டான்.

சரளாதாசர் கூறும் இன்னுமொரு கதையும் மூல நூலாகிய மகாபாரதத்தில் இல்லை. அதுவும் ஒரு குள்ளநரியைப் பற்றியது; ஆதி பருவத்தில் காணப்படுகிறது. ஒரு காலத்தில் இரு குள்ள நரிகள், பிராமணர்கள் மிகுதியாக வாழும் சுகந்தி நகர் அருகே உள்ள காட்டில் வாழ்ந்து வந்தன. ஒருநாள் அங்குள்ள நரிகள் உணவுக்காக அலையும்போது வாலிபமான பிராமண விதவைப் பெண்ணால் விடப்பெற்ற பெண் குழந்தையொன்று பாதையோரம் கிடப்பதைக் கண்டன. அவைகள் அக்குழந்தையினைத் தம் வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று தேனும் பழரசமும் கொடுத்து வளர்த்தன. அக்குழந்தை வளர்ந்த பிறகு அடுத்துள்ள இடங்களிலிருந்து திருடிய எல்லாவிதமான பொருட்களையும் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் அவை. அக்குழந்தையும் காலப்போக்கில் அழகுமிக்க இளம்பெண்ணாக வளர்ந்து நின்றாள். ஒருநாள் பாக்கியவரன் எனும் அரசன் வேட்டைக்கு வரும்போது அவனது கவனத்தைக் கவர்ந்தாள் அவள். அரசன் அவளது அழகைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். அவளை மணம்புரிய விரும்பினான். அடுத்த நாள் தனியே வந்து குள்ளநரி பெற்றோர்களிடம் திருமணப் பேச்சை எடுத்து வைத்தான். நரிப் பெற்றோர் உடனே சம்மதம் தெரிவித்தனர். ஆனால் அவர்களே தம் மகளை அரண்மனைக்கு அழைத்துவர வேண்டும் என்று அரசன் விரும்பியதும் அவர்கள் மறுத்தனர். மாப்பிள்ளைதான் பெண் வீட்டிற்கு வரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். அப்போது மாப்பிள்ளை வீட்டார்க்கு எவ்வாறு உணவு படைப்பீர்கள் என்று அரசன் கேட்டான், உடனே நரி அவளை நோக்கி, பிராமணர்களுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் நிலமளித்ததுபோல் எனக்கு நீ நிலத்தை வரியிலியாகத் தந்ததுண்டா என்று எதிர்கேள்வி கேட்டது.

மறுநாள் அரசன் பெரும் கூட்டத்தோடு வந்தான். திருமணம் மதிப்போடும் சிறப்போடும் நடந்தேறியது. விழாவின் முடிவில் மாப்பிள்ளை வரதட்சணை எங்கே என்று கேட்டார். உழுது பயிரிட்ட எல்லா நிலங்களும் நிச்சயமாக உனக்கே சொந்தம்; ஆனால் தரிசு நிலங்களுக்கு நானே அதிபதி. அவற்றை உனக்கு வரதட்சணையாகத் தருகிறேன்; பயிர் செய்துகொள் என்று நரி கூறியது. அன்பு மகள் பிரிந்தபோது நரித் தம்பதியர் கதறி அழுதனர். உணவு, நீர் எதுவுமின்றி மலை, காடு முழுவதும் ஓடினர். மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்த பின்னர் மருமகனிடம் உணவும் நீரும் வாங்கி உண்ணக் கூடாது என்ற வழக்கம் இருப்பதால் அடுத்த நாட்டின் எல்லையைத் தாண்டிச் சென்றன.

சரளாதாசர் இக்கதையை மகாபாரதத்தில் இணைக்கிறார். சத்தியபாமாவின் தந்தையாகிய சக்ரஜித்தின் முன்னோர்களில்

ஒருவன் சென்ற பிறவியில் கதையில் வந்த நரியாக இருந்தான். சுயநலமின்றித் தனது மகளைக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுத்த தெய்வச் சடங்கால் உயர் பிறவி கிடைத்தது என்று கதையில் உறுதிப்படுத்துகிறார்.

சரளா மகாபாரதத்தின் உத்யோக பருவத்தில் துரியோதனன் தந்தையாகிய திருதராஷ்டிரன் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர் களுக்கும் இடையே ஏற்பட இருந்த போரைத் தவிர்க்கத் தவறி விட்டான். சகுனியின் நிலையான தலையீடும் தவறான அறிவுரை களுமே அதற்குக் காரணம். சமூகமான உடன்பாட்டிற்குச் சம்மதிக்காதவாறு துரியோதனனைத் தன் பக்கம் வைத்திருந்தான் சகுனி. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கூறியபடி பாண்டவர்களுக்கு ஐந்து கிராமங்கள் கொடுப்பது என்பது மிகவும் நியாயமான வேண்டுகோள் என்று திருதராஷ்டிரன் கூறிய அறிவுரைக்குப் பதிலாக, சகுனி உடனடி போரையே விரும்பி நின்றான். அவன் திருதராஷ்டிரனைத் தந்திரமாகத் தாக்கினான்; கௌரவர்களின் சபையில் பின்வரும் கதையைக் கூறினான்.

சௌராஷ்டிரா தேசத்தில் ஒரு காலத்தில் ஒரு மரத்தின்மீது ஒரு குரங்கு வாழ்ந்து வந்தது. அதை ஒரு புலி பார்த்தது. அதன் இறைச்சியைச் சுவைப்பதற்காகக் கொல்ல விரும்பியது. ஆனால் அந்தக் குரங்கு மிகவும் திறமை வாய்ந்தது. புலியின் நடவடிக்கை களைக் கூர்ந்து கவனித்தது. அதனால் மரத்தைவிட்டு இறங்கவில்லை. புலி அதன் பின்னர் வைஷ்ணவ வேடம் தரித்துக்கொண்டு மரத்தின் அருகே துளசிச் செடிகளின் நடுவே வாழ்ந்து வந்தது. புலி தண்ணீரைத் தவிர வேறு எதுவும் உட்கொள்வதில்லை. ஏதேனும் ஒருநாள் நீர் குடிக்க நீரோடைக்குச் செல்லும்போது மெதுவாக நடந்து செல்லும். வாயால் தரையை ஊதிவிட்டு பின்னரே கால் வைத்து நடக்கும். குரங்கு தினமும் இதனைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தது. புலியின் பக்தியையும் நடத்தையையும் பார்த்த குரங்குக்கு மிகவும் பிடித்துப்போயிற்று. அதனால் ஒருநாள் புலியைப் பார்த்து, நீ நடக்கும் முன்பு தரையை ஏன் ஊதிச் செல்கிறாய் என்று கேட்டது. உலகத் தொடர்புகளை அறுத்தெறிந்து விட்டு வைஷ்ணவன் ஆகிவிட்டேன். அதனால் துளசிச் செடிகளின் நடுவே காற்றும் நீரும் மாத்திரம் உட்கொண்டு வாழ்கிறேன் என்றது. உயிரினத்தின் மேலுள்ள எல்லையற்ற அன்பினால், காலடியில் அவற்றை அழித்துவிடக்கூடாதே என்று தரையினை ஊதி ஊதி நடப்பதாகவும் கூறியது.

புலியின் மதப்பற்றையும் நாணயத்தையும் கண்டு நம்பிக்கை வைத்த குரங்கு தன்னை ஓர் சீடனாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று புலியிடம் கேட்டது. உடனடியாகவே வேண்டுகோள்

ஏற்கப்பட்டது. குரங்கு மரத்திலிருந்து இறங்கி வந்ததும் புலியின் காலில் விழுந்து வணங்கியது. புலி குரங்கின்மேல் பாய்ந்து அதன் கழுத்தைக் கௌலிப் பிடித்துக்கொண்டது. நீ உண்மையான வைஷ்ணவனா என்று துயரத்தோடு குரங்கு கேட்டது. சிரிப்பதற்காகப் புலி தனது பிடியைக் கொஞ்சம் தளர்த்தியது. அந்நேரம் குரங்கு தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு வேகமாய் ஓடி மரத்தின்மீது மறுபடியும் ஏறிக்கொண்டது.

இக்கதையைக் கேட்டதும் கௌரவர்கள் சிரித்தார்கள். ஆனால் திருதராஷ்டிரன் வேதனையடைந்தான்; வெறுப்படைந்தான். சூழ்ச்சியும் வஞ்சமும் உடையவன் என்று சகுனிமீது குற்றம் சுமத்தினான். கௌரவர்களின் சபையை நோக்கி, பின்வரும் கதையைக் கூறினான்.

ஒருகாலத்தில் நீர்வாழ் உயிரினங்கள் நிறைந்த ஏரியின் அருகே யுள்ள ஓர் ஆலமரத்தில் ஒரு கொக்கு வாழ்ந்து வந்தது. அக் கொக்கு அவ்வுயிரினங்களை ஒவ்வொன்றாக உண்ண விரும்பியது. அதற்காகப் புதிய திட்டமொன்றை வகுத்தது. தனது அலகில் கொஞ்சம் பஞ்சைக் கட்டிக்கொண்டு அதன் வழி மெதுவாக ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் மட்டும் தண்ணீரை உறிஞ்சிக் குடித்து வந்தது. இம்முறையில் பல நாட்கள் நீரைத் தவிர வேறெதுவும் உட்கொள்ளவில்லை. நீரில் வாழும் பிராணிகளுக்குக் கொக்கின் போக்கு புதுமையாக இருந்தது. ஒருநாள் அப்பிராணிகளுள் சில தைரியமாக முன்வந்து, பஞ்சின் வழியாகத் தண்ணீர் குடிக்கக் காரணமென்ன? என்பதை விளக்குமாறு கேட்டன. பிராணிகளிடம் பெருமதிப்பு வைத்திருப்பதாகவும் நீரில் வாழும் சிறுசிறு ஐந்துக்களைக்கூட விழுங்க விரும்பவில்லை என்று கொக்கு பதிலிறுத்தது. தனது அலகிலுள்ள பஞ்ச நுண்ணிய ஜீவன்களைத் தடுத்து விடும் என்று கொக்கு விளக்கமும் அளித்தது. அதனால் நீர்வாழ் ஐந்துக்கள் கொக்கின் சமய உணர்வை நினைத்துப் பெரிதும் மகிழ்ந்தன. அச்சம் சிறிதுமின்றிச் சுதந்திரமாக அதன் அருகே உலாவத் தொடங்கின.

பல நாட்கள் கழிந்தன. ஒருநாள் திடீரென்று கொக்கு ஏரியைவிட்டுப் போகத் தீர்மானித்தது. நீரில் வாழும் உயிரினங்களுக்கு அச்செய்தியை அறிவித்தது. அமைதியான ஒரு பறவை ஏரியை விட்டுச் செல்கிறதே என்று அறிந்து எல்லா ஐந்துக்களும் துயரம் அடைந்தன. இடத்தை மாற்றக் காரணம் என்ன என்றும் வினவின. பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வரை வறட்சி இருக்குமென்றும் அந்நேரம் எல்லா ஏரி குளங்களும் வறண்டு விடுமென்றும் அதனால் மிகவும் ஆழமான மானசரோவராவிற்குப் புறப்படுகிறேன் என்றும் கூறியது. ஏரியில் வசிப்பவைகளும் மானசரோவராவிற்

குத் தம்மையும் அழைத்துச் செல்லுமாறு வேண்டின. அதற்கு அக்கொக்கும் சம்மதம் தெரிவித்தது. அதன்படி அவைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துச் சென்று காட்டிலுள்ள ஓர் மரத்தில் வைத்து அவற்றைத் தின்றுவிட்டது. கடைசியில் ஒரு நண்டின் முறை வந்தது. மரத்தின் கீழே கிடக்கும் எலும்புக் குவியலைப் பார்த்த போது கொக்கின் தந்திரத்தை நண்டு புரிந்துகொண்டது. கொக்கு நண்டை உண்ண முயலும்போது, நண்டு தன் கூரிய கொடுக்கினால் கொக்கின் கழுத்தை இரு துண்டாக்கிவிட்டது.

இக்கதையைக் கேட்டதும் கௌரவர்கள் சப்தமிட்டுச் சிரித்தனர். மேலே சொன்ன இரண்டு கதைகள்போல் பஞ்ச தந்திரத்திலும் இரு கதைகள் காணப்படுகின்றன. சரளாதாசர் அதிவிருந்தே அவற்றைப் பெற்றிருக்கவேண்டும். ஆனால் தம் வழிக் கேற்ப புதுமையாக்கிக் கொண்டார். இந்த இரண்டு கதைகளிலும், மத ஆசாரங்களை அளவுக்குமீறிக் காட்டிக்கொள்வதையும், சில மதப்பிரிவுகள் புனிதப் பண்பை உயிரினத்தின்மீது அளவுக்குமீறி இணைத்துக் கொள்வதையும் கேலிசெய்கிறார் புலவர்.

சரளாதாசரின் மகாபாரதத்தில் வரும் கதைகளின் போக்கைப் பற்றிய கருத்தை வாசகர்களுக்கு அளித்த பிறகு நாம் அவர் நூலில் காணப்படும் இதர அறிவுச் செய்திகளின் பக்கம் நமது கவனத்தைத் திருப்புவோம். அவை நூலின் வேறு வேறு பகுதிகளில் வேறு வேறு சூழலில் வருகின்றன. ஆனால் வசதிக்காக அச்செய்தித் துணுக்குகள் பலவற்றை இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

சரளாதாசர் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் அக்காலம் குற்றம் என்று கருதப்பட்டவற்றை எடுத்துரைக்கிறார். அவை பெரும்பாலும் ஒழுக்கம் தவறுதல் பற்றியும் கட்டுப்பாட்டை மீறுதல் பற்றியும் அமைகின்றன. அவர் கருத்துப்படி பின்வருவோர் அனைவரும் குற்றவாளிகளே.

தெய்வத்திற்கும் தென்புலத்தார்க்கும் நல்ல பொருள்களைப் படைக்காதவர்கள், கடவுள் சொத்தை அபகரிப்பவர்கள், ஏழைகளுக்கு உதவாதவர்கள், சந்திர சூரிய கிரகணத்தின்போது சாப்பிடுகிறவர்கள், கெட்டவர்களோடு பழுகுகிறவர்கள், தகுதி பெற்றிருந்தும் உணவுக்காக உழைக்காதவர்கள், ஏழைமீது இரக்கம் கொள்ளாதவர்கள், உயர்ந்தவர்களை மதிக்காதவர்கள், கடவுளுக்கு மதிப்பளிக்காதவர்கள், பணமிருந்தும் அடுத்தவர் பொருளை ஆசையோடு பார்ப்பவர்கள், மற்றவர்களின் மனைவியையும் பொருளையும் திருடுகின்றவர்கள், பசுவிற்காக விடப்பட்டமேய்ச்சல் நிலத்தை உழுது பயனடைய முயல்வோர், திருமணம் செய்து கொண்ட மனைவியைத் துரத்துவோர், மனைவியைப் பிறர்கவர

நின்றோர்; பசுவைக் கொல்வோர், 4, 5, 7, 10, 11 ஆகிய திதிகளில் புலால் உண்போர், தாழ்ந்த சாதி பெண்ணோடு கலப்போர், பெண்ணைவைத்து வியாபாரம் செய்வோர், பிராமணன் ஆக இருந்தும் திருப்தியற்று வாழ்வோர், உயர்நிலையில் இருக்கும் மூதாட்டியை ஆசையோடு பார்ப்போர், குடிகளைக் காரணம் இன்றிச் சிறையில் அடைக்கும் மன்னர்கள், துதிப்பாடல்களைப் புரிந்துகொள்ளாமல் மதத்தை இகழ்வோர், பிச்சைக்காரர்களை வாசலில் இருந்து விரட்டுவோர்; விரத நாட்களில் மனைவியோடு இன்பம் துய்ப்போர், விலக்கு நாளில் பெண்ணோடு இன்பம் துய்ப்போர், அயல் வீட்டார் செல்வம் கண்டு பொறாமைப் படுவோர், பொய்சொல்லி அடுத்தவர்க்குத் தொல்லை கொடுப்போர், தயங்கியவாறு பிறர்க்குப் பரிசளிப்போர், காளைகளைக் கொண்டு உழுவோர், பதினைந்து நாள்வரை, தாயின் பாலை நன்கு குடிக்காதவாறு குட்டியைத் தடுப்போர்: சரணடைந்த பகைவர்களை மன்னிக்காதவர்கள், பணமிருந்தும் உறவினர்களுக்குப் போதிய உணவளிக்காதவர்கள், சண்டையில் அஞ்சுவோர், பிராமணனும் இருந்தும் நீரைக்கண்டு அஞ்சுவோர், தீயைக் கண்டஞ்சும் பெண்டிர், பிராமணனைக் கொல்வோர், விக்கிரகங்களை உடைப்போர், சினத்தால் பெண்களைக் கொல்வோர், தற்கொலை புரிவோர், வயது முதிர்ந்த உறவுப் பெண்களோடு கூடுவோர், மனைவியைத் தவிர பிற பெண்ணோடும் கூடுவோர், சொந்த சாதியை மறைப்போர், பிராமண விதவைகளோடு கலப்போர், பணத்தைக் கருதிச் சொந்த வீட்டை விற்போர், நண்பன் வேடத்தில் பிறரைக் கொல்வோர், பிறரைப் புகழ்ந்து வயிறு வளர்ப்போர், கொக்கியால் மீனைக் கொள்வோர், திருமணப் பேச்சை முறிப்போர், மதுவுண்ணும் பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர், குழிதோண்டுவோர், பாதையில் முள்னைப் பரப்புவோர், உணவில் நஞ்சு கலப்போர், அடுத்தவர் வீட்டிற்குத் தீவைப்போர், அடுத்தவரை இகழ்வோர், சாலையோர மரங்களை வெட்டுவோர் யாவரும் குற்றவாளிகள்.

ஐயத்ரதனைக் கொல்ல அர்ச்சுனன் சபதமிழைத்த இடத்தில் மேற்கூறிய குற்றங்களை எல்லாம் எண்ணிச் சொல்கிறார்.

சரளாதாசர், இகழ்வோரை எல்லாம் பல பிரிவாகப் பிரித்து விளக்குவதோடு இகழ்ச்சிக்காக அவர்கள் அடைகின்ற தண்டனைகளையும் குறிப்பிடுகிறார்.

தெய்வத்தை இகழ்வோர் நரகத்திற்குச் செல்வர். பிராமணனை இகழ்வோர் குழந்தையற்றவர்கள் ஆவர்; யோகியர்களை இகழ்வோர் மெலிவடைவர்; தமது ஆசிரியர்களை இகழ்வோர் கல்வியில் திறமை பெறுவதில்லை. தந்தையை இகழ்வோர் தலையை இழக்கி

றர்கள். தமது தாயை இகழ்வோர் பலவகை ஆபத்துக்களைச் சந்திப்பர்; மருத்துவர்களை இகழ்வோர் தலைமுறை தலைமுறையாக நோயாளி ஆவர்; கணவனை இகழ்வோர் பொது மக்கள் முன்னிலையில் அவமானம் அடைவர்; தூய நூல்களை இகழ்வோர் அவற்றைப் பற்றிய ஞானத்தை இழப்பர்; கடலை இகழ்வோர் பெருநோயாளர் ஆவர்; திருமகளை இகழ்வோர் எல்லாப் பிறவியிலும் ஏழையாக இருப்பர்; சரஸ்வதியை இகழ்வோர் மூடராவர். நண்பர்களை இகழ்வோர் அறியாதவர்கள் ஆவர். மருந்தை இகழ்வோர் நோயாளி ஆவர். பசுவை இகழ்வோர் அறுவடை இழப்பர். மகளை இகழ்வோர் குழந்தையற்றவர் ஆவர். கற்புடைய மனைவியை இகழ்வோர் நல்ல வாழ்வை இழப்பர். பெரிய மனிதர்களை இகழ்வோர் பல்வேறு குற்றங்களை இழைப்பர்; தண்ணீரை இகழ்வோர் வயிற்று வலியால் வருந்துவர்; நல்ல உணவை இகழ்வோர் திரும்பவும் அவ்வுணவுகளைப் பெறுவதில்லை. அடுத்தவர் மனைவியை இகழ்வோர் மற்ற பிறவிகளில் எல்லாம் ஏழையாகப் பிறப்பர். நல்லவற்றை இகழ்வோர் திரும்பவும் அவற்றைப் பெறுவதில்லை.

ஷேக்ஸ்பியர் 'நீ விரும்பியதுபோல்' (As you like it) எனும் நாடகத்தில் மனித வாழ்வின் ஏழு நிலைகளைக் குறிப்பிடுவதுபோல் சரளாதாசரும் தமது மகாபாரதத்தில் மனித வாழ்வின் பல நிலைகளை விளக்குகிறார்.

பதினைந்து வயதுவரை ஒருவன் விளையாட்டுப்போக்கில் இருப்பான். இருபதாவது வயதில் பெண்களோடு உறவுகொள்ள விரும்புவான்; இருபத்தைந்துக்கும் முப்பத்தைந்துக்கும் இடையில் அழகாகக் காணப்படுவான். யாரைப்பற்றியும் கவலைப்படமாட்டான். எப்போதும் பெண்களோடு இருக்க விரும்புவான். முப்பத்தைந்துக்குமேல் நிரந்தரமாக ஓரிடத்தில் வாழத் தொடங்குவான்; அறிவைப் பெறவிரும்புவான்; குழந்தைகளைப் பெறவிரும்புவான். நாற்பதாவது வயதில் அறிவு பக்குவம் அடைகிறது. கடவுள், பிராமணன், பெற்றோர் முதலியோர்க்கு மரியாதை செலுத்துவான். ஐம்பதாக்கும்போது பெண்களோடு சிலபோது உறவு கொள்வான். அறுபதாம் வயதில் பெண்கள்பால் ஆசை குறையும். எழுபதில் தனது வலிமையை இழப்பான். நினைவாற்றலையும் இழப்பான். எண்பதில் முழுதும் நினைவற்றுப்போவான்; சிலபோது குழந்தைகள் பெறும் வாய்ப்பு உண்டு. தொண்ணூறாவது வயதில் சொந்த உறவினர்களைக்கூட நினைவுபடுத்த இயலாதவன் ஆவன். நூறாவது வயதில் இரண்டாவது குழந்தை நிலையைப் பெறுகிறான்.

சரளா மகாபாரதம் சாந்தி பருவத்தில் பீஷ்மர் யுதிஸ்டிரருக்கு வழங்கிய அறிவுரைகள் பின்வருமாறு:

ஓ! யுதிஸ்டிரனே! தர்மத்தின்படி நாட்டை ஆட்சிசெய்; இல்லை யென்றால் நீ அதனை இழப்பாய். எவரும் வருந்தாதபடி தேசத்தை ஆளவேண்டும். மக்களின் மகிழ்ச்சியே மன்னர்களின் மகிழ்ச்சி என்பதை நன்றாகத் தெரிந்துகொள். தன் மக்களிடம் நீதியைச் சீராகப் பேணி வரும்போது இந்திரன் மழையை அனுப்புகிறான். மக்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தால் அரசனது வாழ்நாள் கூடுகிறது. நன்றாக ஆராய்ந்தபின், தீமை செய்தவர்களுக்குத் தண்டனை கொடு. ஒற்றர்களால் உண்மையை உறுதி செய்தபின் நாட்டின் உண்மையான பகைவர்களின் தலையைக் கொய்துவிடு. தீமை செய்வோரைத் தண்டிப்பதில் தவறில்லை என்று அறிந்துகொள். 20 முழம் நீளமுள்ள கோல் ஒன்றைச் செய்து நிலத்தை எல்லாம் அளந்துகொள்ளவேண்டும். 25 குந்தம் ஒரு மனை ஆகும். 20 மனை சேர்ந்து ஒரு வதி ஆகும். ஒரு வதி நிலத்திற்குக் குடிகளிடமிருந்து ஒரே ஒரு தங்க நாணயம் வரியாகப் பெறுக. அதனால் மகிழ்ச்சியோடு இருப்பார்கள். நீ நீடுழிவாழ விரும்புவார்கள். தூதுவர்கள் மூலமாகச் செய்திகளை நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் சேகரிக்க வேண்டும். புரட்சிக்காரர்களைத் தண்டிக்க உனது சகோதரர்களை அனுப்பு. அறிவுடைய ஒருவனை உனக்கு அமைச்சகாக நியமித்துக் கொள்; அவனது அறிவுரையின்படி அரசுக் கடமைகளை நிறைவேற்று. பயிர் செய்வோர்க்கு அபராதம் விதிக்காதே. படைக்குத் தகுந்த குதிரைகளை வழங்கு. பிற அரசர்களின் நடவடிக்கைகளை ஊன்றிக் கவனி. பண்டிதர்களிடமிருந்து புராணங்களைக் கவனமாகக் கேட்கிறி. இரவில் மாறுவேடத்தில் நாடெங்கும் சென்று பார்த்து தான்பெற்ற செய்திகள் உண்மைதானா என்று சரிபார்த்துக்கொள். வேட்டையாடுவதை விட்டுவிடாதே. தினமும் தெய்வத்தையும் அந்தணர்களையும் வணங்கு. அடுத்தவர் சொத்து மீதும் அடுத்தவர் மனைவிமீதும் உனது ஆசைக்கண்கள் படலாகாது. அடுத்த நாட்டு ஒற்றர்கள் உனது நாட்டில் புகுந்துவிட அனுமதிக்காதே. உழவர்களைத் துன்புறுத்தாதே. பசுக்களுக்காகத் தனி மேய்ச்சல் நிலங்களை ஒதுக்கு; புனிதயாத்திரை தலங்களில் உன்னிடமுள்ள நல்ல பொருட்களைப் பிறர்க்குக் கொடுத்துவிடு. உன் ஆட்சியில் சரியான இடங்களில் படைகளை நிறுத்திவை. குதிரைகளுக்கும் யானைகளுக்கும் போதிய உணவு அளி. நல்ல மேய்ப் போனைப் பார்த்து உனது பசுக்களை ஒப்படை. படித்தவர்களை மதி; புலவர்களிடம் கஞ்சகாக இருக்காதே என்பன ஆகும்.

சரளாதாசர் சோதிடத்திலும் போதிய அறிவுபெற்றிருந்தார் எனத் தெரிகிறது. அதனைத் தமது படைப்பில் பல்வேறு இடங்களில் காட்டியுள்ளார். அவர் நல்ல ஜாதிக்குதிரைகளின் குணங்களைப்பற்றியும், அவைகளின் நோய்பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார்.

பாம்பு கடித்தால் குணமாக்குவதற்குரிய மந்திரம் ஒன்றின் வடிவையும் தருகிறார். அக்காலத்திலிருந்த நம்பிக்கைகளை அவரும் நம்பி வந்தார். அதனை மகாபாரதத்தின் பல பகுதிகளிலும் விளக்கிச் செல்கிறார். மனிதர்கள் மந்திரம் வசியம் போன்றவற்றால் அதிசயமான ஆற்றலைப் பெற்று, அதனால் விரும்பிய அனைத்தையும் பெறலாம் என்று நம்பினார். அக்கால சமூக, சமய, பொருளாதார வரலாற்றினை மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் விதத்தில் ஏராளமான செய்திகள் அவரது மகாபாரதத்தில் உண்டு.

சமஸ்கிருத மகாபாரத நூலிலிருந்து எண்ணற்ற இடங்களில் விலகிச் செல்வார். மூல நூலிலிருந்து விலகிச் செல்லும் இடத்தில் அவரது புதுவகையான கற்பனைத்திறனைக் காட்ட ஒரு சான்றைக் கீழே கொடுக்கிறோம்.

துரியோதனனின் கடைசி சேனாதிபதியாகிய சல்லியனது வீழ்ச்சி, மகாபாரதத்தை ஒரு முடிவிற்குக் கொண்டுவந்து விடுகிறது. சகோதரர்கள் திறமைமிக்க தளபதிகள், உறவுடைய மன்னர்கள், சேனையின் பெரும் பகுதியினர் முதலியோரை எல்லாம் தொடர்ந்து நடந்த போரில் இழந்து நின்ற துரியோதனன், போரின் நடுவே பட்டத்து யானையின்மேல் அச்சத்தோடு அமர்ந்த வாறு பாண்டவர் ஏற்படுத்திய பேரழிவைக்கண்டு வருந்திக் கொண்டிருந்தான். போர்க்களத்தைவிட்டு ஓடுவதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழியில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் அங்ஙனம் செய்வதற்குமுன் அவனது ஒரே மகனாகிய இலட்சுமண குமரனைப் பட்டத்தோடு தேடினான். அவனும் அச்செறிந்த போர்க்களத்தின் நடுவே கிடப்பதை அதிர்ஷ்டவசமாகக் கண்டு கொண்டான்.

நம்பிக்கை இழந்த அரசனாகிய துரியோதனன் தனது மகனைப் பார்த்து போர்க்களத்தைவிட்டு ஓடிவிடு; காட்டில் சென்று ஒளிந்துக்கொள் என்று முணுமுணுத்தான். சத்திரிய அரசனின் மகன் என்னும் முறையில் அவன் சிறிது தயங்கினாலும் முடிவில் தந்தையின் அறிவுரைக்கு இணங்குகிறான். எஞ்சிய கௌரவர்ப்படைகளை எல்லாப் பக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு பாண்டவர்கள் முற்றுகையிட்டதால் தப்பிப் பிழைக்க எந்த வழியும் இல்லாது போயிற்று. அதனால் பாண்டவர் படையினூடே இலக்குமண குமரன் எதிர்த்துச் செல்லும்போது பீமனது கெதையின் தாக்கு தலால் உயிரிழந்தான். துரியோதனனுக்கு மகனின் சாவுபற்றி எதுவும் தெரியாது.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் பீமன் துரியோதனைச் சந்திக்கிறான். தனது கெதையால் துரியோதனனின் பட்டத்து யானையை ஒங்கி அடித்தான். அதன் விளைவாக யானை பாகனோடு தரையில் விழுந்

தது. அப்போது யானையின் கழுத்தில் தொங்கவிட்டிருந்த பெரிய மணியின் உள்ளே புகுந்து ஒளித்துக்கொள்ள, துரியோதனனுக்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது. இறந்த யானையின் உடம்பின் கீழே மறைந்திருந்தான். அவனைக் கண்டுபிடிக்க பீமன் எடுத்த முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை.

இரவு வந்தது; இருள் மேலும் மேலும் செறிந்தது. போர் முடிந்து போர்க்களம் சிறிது அமைதியுற்றது. அந்த அமைதியும் ஆயிரக்கணக்கான பேய்களின் கொடிய கூக்குரலால் சிதறிப் போயிற்று. அப்பேய்கள் பிணங்களைக் கிழித்தன; இரத்தத்தைக் குடித்தன; சதையை உண்டன; பற்களால் எலும்பை முறித்தன; மகிழ்ச்சியால் கூத்தாடின. இரவு வந்துவிட்டது என்றறிந்த துரியோதனன் விரைந்தோடி, தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நினைத்தான். அப்பெரிய யானையின் சடலத்தின் கீழே யிருந்து ஊர்ந்துவந்தான். அந்தோ! அகலமான ஆழமான இரத்த ஆறு ஒன்றைச் சந்திக்க நேர்ந்தது; தேர்கள் கப்பல்போல் மிதந்தன. இறந்த யானைகளும் குதிரைகளும் தோணிகள் போன்று மிதந்தன. பிணங்கள் புணைகள்போல் தோன்றின. சிறிதுநேரம் நடுங்கியவாறு நின்றான். உடனே மிதக்கும் சடலம் ஒன்றைப் புணையாகக் கொண்டு இரத்த ஆற்றின் மறுகரைக்குச் செல்ல நினைத்தான். வலிமை வாய்ந்த சகோதரன் துச்சாதனன், நண்பனும் தளபதியுமாகிய கர்ணன், ஆசிரியர் துரோணர், நம்பிக்கைக்குரிய அமைச்சன் சகுனி முதலியோரின் சடலங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் குருதியாற்றில் மிதந்துவந்தன. ஒவ்வொருவருக்காகவும் புலம்பினான். அவர்களின் பலவித குணங்களையும் ஆற்றலையும் விவரித்தான். அவர்களைப் புணையாகக் கொண்டு நீந்த விரும்பினான். ஆனால் அவனது பாரத்தையும் கெதையின் பாரத்தையும் அச்சடலங்களால் தாங்க இயலாது போயிற்று. எனவே ஒவ்வொரு முறையும் குருதியாற்றில் மூழ்க வேண்டியதாயிற்று. கடைசியில் ஒளிவீசும் காப்பும் காதுவளையும் அழகுதரும் நகைகளும் பூண்ட இனைய மெல்லிய சடலமொன்று இரத்த வெள்ளத்தில் உதயசூரியன் போல் மிதந்து வருவதைக் கண்டான்.

அழகுமிக்க நீ யார்? இரத்த ஆற்றின் மறுகரைக்கு என்னை எடுத்துச் செல்ல முடியுமா? என்று துரியோதனன் அலறினான். பெரிய கெதையோடு அதன்மீது ஏறிக் கொண்டான். படகுபோல் சடலம் மிதந்தது. கெதையினைத் துடுப்பாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, வெகுவிரைவில் குருதியாற்றின் மறுகரைக்கு வந்துவிட்டான். பாதுகாப்பாக வந்து சேர்ந்தபின், அவனுக்கு உதவிபுரிந்த அச்சடலத்தை உற்று நோக்கினான். ஆனால் அந்தோ! அது தனது ஒரே மகனாகிய இலக்குமண குமரனின் சடலம் என்பதைக் கண்

டான். பெற்ற மனம் உடைந்தது; சிறிது நேரத்தில் மயங்கியது. உணர்வு பெற்றதும் மகனது இயல்புகளையெல்லாம் எடுத்துக்கூறி ஓலமிட்டு அழுதான். எவ்வாறாயினும் தாமதிக்க நேரமில்லை. வேகமாகக் குழியொன்றை வெட்டினான். அருமை மகனின் சடலத்தை அதில் கிடத்தினான். அதன்பிறகு அரண்மனைக்கு ஓடினான். அங்கு அவன் மனைவி பானுமதி தூக்கமற்ற இரவைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மீதியுள்ள கதையில் துரியோதனன் அதே இரவு, வியாச சரோவராவிற்கு ஓடிப் போகிறான். அங்கு பீமனோடு இறுதியாகப் போரிட்டு உயிரிழக்கிறான். மேலே சுருக்கிக் கூறியது போன்ற புதிய போக்குகள் மிகுதியாக உண்டு. அவை ஒவ்வொன்றும் சரளாதாசரின் மகாபாரதத்தில் சிறப்பான கலையம்சத்தோடு விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

கவிஞரின் மகாபாரதம்: அதில் வரும் வரலாற்று, பூகோளச் செய்திகள்

சுரளா மகாபாரதத்தில் காணப்படும் வரலாற்று பூகோளக் குறிப்புகளைப் பற்றிய ஒரு பொதுக் கருத்தை வாசகருக்குத் தர வேண்டும். அவை பெரும்பாலும் மூலநூலில் காணப்படாதவையாகும். தமது எல்லாக் கதைகளிலும் ஏராளமான வரலாற்று, பூகோளப் பெயர்களை ஆங்காங்கே அவர் அறிமுகப்படுத்துவதுண்டு, பானுமதி, திரௌபதி, உத்தரை முதலியோரின் திருமணக் காலங்களில் இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் மன்னர்கள் வந்திருந்தனர். அவர்களைக் குறிப்பிடும் வேளை மேற்கூறிய பூகோள சரித்திரச் செய்திகளைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவார். அவரது சபா பருவத்தில் தமக்குத் தெரிந்த இந்தியாவின் வரலாற்று பூகோளச் சித்திரம் ஒன்றைப் படைத்துக் காட்டுகிறார். பாண்டவர்களின் திக்விஜய வருணனைக்காக, பதின்மூன்றாயிரம் கவிதைகளில் பெரும்பகுதியைப் பயன்படுத்துகிறார். அதில் பாண்டவர்கள் இந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்கும் செல்கின்றனர். மாறுவேடத்தில் வாழ்ந்த பாண்டவர்களைக் கண்டுபிடிக்க நாலா திசைகளுக்கும் துரியோதனன் அனுப்பிய தூதுவர்கள், தாம் தேடிச்சென்ற ஊர்களின் பட்டியல் ஒன்றைக் கொடுக்கின்றார்கள். மகாபாரதப் போரில் பங்கெடுத்த அரசர்களின் பெயர்களும் தேசங்களின் பெயர்களும் உத்யோக பருவத்தில் தரப்படுகின்றன. அசுவமேத பருவத்தில் யாகக் குதிரையை இந்தியாவின் பல்வேறு இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்றனர். அவ்விடங்களின் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு இந்தியாவின் வரலாற்று பூகோளச் சித்திரமொன்றை நாம் சுரளா மகாபாரதத்திலிருந்து பெறுகிறோம். ஆனால், அதன் முக்கியமான பண்பு என்னவெனில் அது மகாபாரத காலத்தின் உண்மையான சித்திரமன்று. அது வரலாற்றுக் காலங்களின் ஓவியமாகும். அதிலும் குறிப்பாகக் கவிஞர் காலத்திற்குரியது எனலாம். எவ்வாறாயினும் சுரளாதாசர் நமக்கு விட்டுச் சென்ற பூகோள வரலாற்றுச் செய்தி, ஓர் எல்லைக்குட்பட்டது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அது தற்செயலாக, அவரது மகாபாரதத்தின் எல்லாப் பருவங்களிலும் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது. சபா பருவம் மாத்திரம் விதிவிலக்கு. அதில்

வரலாற்றுக் காலத்திற்கு உட்பட்ட இந்தியாவின் பூகோளச் சித்திர மொன்றைப் படைத்துக்காட்டும் முயற்சி வேண்டுமென்றே மேற் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பூகோள வரலாற்றுச் சாத்திரங்களை நேரான முறையில் ஒழுங்குபடுத்தி எழுதும் கலை, பழங்கால இந்து எழுத்தாளர்களின் சாதனைகளில் அமையாதபோது, புலவர்கள் மாத்திரம் அக்காலவுணர்வுக்கும் மேலாக எழுந்து நிற்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. மகாபாரத யுத்தம் எழுப்பத்துமூன்று தடவை நடைபெற்றிருக்கிறது என்னும் கருத்தை அவர் பிரகடனப் படுத்தியதால், தமக்குத் தெரிந்த பல காலச் செய்திகளைத் தம் மகாபாரதத்தில் இடைவிடாமல் புகுத்தியிருக்கிறார். அவர் குறித்தவற்றுள் சில இடங்கள் கற்பனையானவை. ஆனால் மிகப் பெரும்பாலானவற்றைப் பிரித்தறிய முடிகிறது. புராண மெருகூட்டும் நோக்கில் சில வரலாற்று பூகோளப் பெயர்கள் புலவரால் மாற்றப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். சில இடங்களில் ஓரிய மொழிப் பெயர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். குறிப்பிடப்பட்ட பூகோளப் பகுதிகள் வரிசை முறையிலும் அமையவில்லை. அவற்றின் திசைகளும் சிலபோது தவறாகக் காணப்படுகின்றன. நிச்சயமாக சரளாதாசர் நிலப்படங்களைப் பயன்படுத்தியிருக்க முடியாது. அவர் காலத்தில் அவை கிடைப்பதற்குமில்லை. அவர் கேட்டறிந்த குறிப்பிட்ட சில வரலாற்று பூகோளப் பெயர்களை மாத்திரம் நமக்கு எடுத்துரைக்கிறார். எழுதும்போது நினைவிற்கு வந்தவற்றையும் வசதிக்கேற்ப கவிதையில் இணைத்துவிடுகிறார். கவிதையின் சந்தத்திற்காக, சில பெயர்களை நீட்டியும் குறுக்கியும் எழுதுவதுண்டு. அதே ஓசையின் பொருட்டு குறிக்கப்பெற்ற பூகோளப் பெயர்களின் வரிசை முறையும் தலைகீழாக அமைவதுண்டு.

இத்தகைய குறைபாடுகள் இருந்தாலும், வரலாறு பூகோளம் பற்றிய சரளாதாசரின் அனுபவ அறிவு, எல்லா வகையான வாசகர்களுக்கும் உற்சாகம் ஊட்டும் முக்கியமான ஆதாரச் செய்தியாக அமைந்து விடுகிறது. மகாபாரதப் போரில் பங்கெடுத்த ஒவ்வொரு அரசைப் பற்றியும் ஓர் விளக்கம் தந்த பிறகு புலவர் எல்லா அரசையும் ஒட்டுமொத்தமாகக் கூட்டியுரைக்கிறார். அது இந்திய நாடு முழுவதையும் ஓரளவு தொட்டுக்காட்டுகிறது. மகாபாரத காலத்தில் இருந்த சிந்து காந்தாரம் போன்ற அரசுகளோடு வரலாற்றுக்கால அரசுகளான கர்ஜானா (காஸ்தூ), திகூடி (கார்வாலில் உள்ள தெஹ்ரி), கார மண்டலம் போன்றவைகளும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு புராண கால நிலப்பெயர்களும் வரலாற்றுக் காலத்திலுள்ள பெயர்களும் கலந்துள்ளன.

இந்தியாவின் வெவ்வேறு பகுதிகளைப் பற்றிய விளக்கமான நிலக்குறிப்பிலும் இதே இயல்பினைக் காணலாம். இந்தியாவின்

வடமேற்குப் பகுதியின் நிலவியல்பு பற்றி, சரளாதாசருக்கு ஓர் தெளிவற்ற கருத்தே இருந்தது. இருந்தபோதிலும் லா கூர் (லோகபுரம்), பஞ்சாப், ஹரியானா போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். வடமேற்கு எல்லைக்கும் அப்பாலுள்ள நிலப்பரப்பை நன்கு அறிந்திருந்தார். அது காஸ்னா, கூர்ஸ்வான், பெர்சியா முதலிய வற்றைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து புலனாகிறது.

மத்திய இந்தியாவின் நிலப்பகுதிகளான அஜயமேரு (ஆஜ்மீர்), ராணஸ்தம்புரம் (ரந்தம்பார்), ஆம்பர், ஜோத்பூர், கலிஞ்சூர் (குஞ்சரம்), சந்தேரி, போபால், சியோம்பூர், உஜ்ஜயினி போன்றவைகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மேற்கு இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, பக்லானா (நாசிக் மாவட்டம்), பிரிகுக்ச்சா (பிரிகுபுரம்) இந்நாள் குஜராத்திலுள்ள ப்ரோச் ஆகும்) போன்ற சில இடங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இப்போது உத்தரப்பிரதேசம் என்றழைக்கப்படும் பகுதியிலுள்ள புண்ணிய தலங்கள் யாவும் சிறப்புக்கருதி அவரால் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆனால் அவற்றோடு சிறப்பு எதுவுமற்ற தலங்களும் காணப்படுகின்றன. கல்பி (ஜலான் மாவட்டம்), கல நகரா (அலகபாத்தின் அருகிலுள்ள கரா), சுக்லபுரம், ஜான்பூர் போன்றவைகளை மிகவும் சிறப்பாகக் கூறுகிறார். சரளா மகாபாரதத்தில் இரு நீண்ட கதைகள், கல்பி எனும் இடத்தோடு தொடர்புடைய போரை வருணிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மகமது துக்கள் இறந்தபோது டெல்லி சுல்தானின் அரசு உடைகிறது. அவ்வேளை கல்பி ஒரு சுதந்திரம் பெற்ற சிறிய நாடாக மாறிற்று. மேலும் மாள்வா, ஜான்பூர் தலைவர்கள், டெல்லி சுல்தான் இவர்களுக்கிடையே அப்பகுதி போட்டிக்குரிய ஒரு எலும்புத் துண்டாகத் திகழ்ந்தது. அதனைக் கைப்பற்றும் வகையில் நிகழ்ந்த மும்முனைப் போட்டியே அக்கதைப் பகுதியின் கருவாயிற்று. அதனை, சரளா தாசர் புராணப் பின்னணியில் அவரது சொந்தப் போக்கில், சுல்தானின் பெயர்களை மாற்றியமைத்து எழுதுகிறார். ஆனால் ஆட்சிப் பரப்பின் பெயரை மாத்திரம் சரியாகக் குறிப்பிட்டுவிடுகிறார். அதுபோலவே ஓரிசா, ஜான்பூர் ஆகிய இரண்டிற்குமிடையே ஏற்பட்ட மோதலை எதிரொலிக்கும் வகையில் சபா பருவத்திலே யமுனா புரம் அல்லது யமதக்னிபுரம் என்ற பெயரில் நெடுங்கதை ஒன்றை அமைக்கிறார்.

பீகார், வங்காளப் பிரதேசங்களில் முக்கிய ஆட்சிப் பிரிவுகளான மகதம், மிதிலை, போஜபுரம், அங்கம் (கர்ணமண்டலம்), திரபுத்தி, வரேந்திரி (நீலேந்திரி), கிழக்கு வங்காளம் (வெள்ளாளர் தேசம்), மேற்கு வங்காளம் (மந்தார தேசம்) பற்றிய குறிப்புகள் உண்டு. இப்பகுதியிலுள்ள உதண்டபுரம் (பீகார்-ஷெரீப்),

வைசாலி (விரிசால நகர்), சம்பபுரம் (அங்க நாட்டின் தலைநகர்), பகல்பூர், (மாஸ்கீர் பகுதி), வேளாவலிப்பூர் (கார்-வெள்ளாள சேனையின் தலைநகர்), கங்கைக் கரையில் அமைந்த ஞானபுரம் (ஞான சந்திரன் குலசந்திரன் எனும் மன்னர்களின் தலைநகர்), கரிகால நகர் (கரீகால தேவ ரணவங்க மல்லனின் தலைநகரான பட்டி கேரம்), தந்தபுரம் (தண்டக புக்தியின் தலைநகர்; இக்கால மிட்டிப் பூர்) போன்றவை முக்கியமானவை.

காமரூபம், பிரக்ஜோதிஸ்புரம், சோனிதபுரம், காமாட்சியா போன்ற பழங்கால ஆட்சிப் பிரிவுகளையும், பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டில் பிரம்மபுத்திரா பள்ளத்தாக்கில் சூட்டியர் எனும் பழங்குடி மக்களால் ஆளப்பெற்ற லட்சுமிபுரம் (லக்கிபுரம்) என்ற மத்திய கால அரசின் பெயரையும் சரளாதாசர் அறிந்திருந்தார். தொடர்ச்சியான இமாலயப் பகுதியில் நேபாளம், பூட்டான், பசு பலகம் (சிக்கிம்), காசுதேசம் (பறவைகளின் நாடு), மகாதிரண தேசம் (நீண்ட புல் பிரதேசம்) மாளரதேசம் (நாடோடி இனத்தாரின் நாடு), ஜலதரங்க தேசம் (பெரு மழை பெய்யும் நாடு) போன்றவைகளை எடுத்துரைக்கிறார்.

சரளாதாசர் ஓரிசாவாசி ஆதலின் அப்பகுதியிலமைந்த மிகுதியான இடங்களை எடுத்துக்கூறியிருப்பது இயற்கையே. ஏகாம்பரம் (புவனேஸ்வரம்) கோணர்கா, பூரி போன்ற புகழ் வாய்ந்த இடங்களையும் அமராவதி, காலகாலா போன்ற முக்கியத்துவம் இல்லாத இடங்களையும் குறிப்பிடுகிறார்.

தென் இந்தியாவைப் பற்றிய விரிவான அறிவு அவர்க்குண்டு. ஓரிசா மன்னரின் படையில் போர் வீரனாக நின்று பணியாற்றிய இடங்களை, குறிப்பாக ஆந்திரப் பகுதியைப் பற்றி அதிகம் அறிந்துள்ளார். அவர் காலம் தென் இந்தியாவில் இருந்த முக்கிய அரசியல் பிரிவுகளை மிகவும் சரியாக எடுத்துரைக்கிறார். விஜய மண்டலம் அல்லது மல்லிகா மண்டலம் என்பது ஐயத்திற்கு இடமின்றி, மல்லிகார்ஜுனன் என்ற அவர் கால மன்னனால் ஆளப்பெற்ற விஜயநகர சாம்ராஜ்யமே ஆகும். சோழ மண்டலம், உதய மண்டலம் என்ற காஞ்சி மண்டலம் போல்வன சாளுவ நரசிம்மன் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதியே ஆகும். அதில் உதயகிரியும் காஞ்சியும் இடம் பெற்றிருந்தன. கோசல மண்டலம் அல்லது பிரமசாக் என்னும் பெயரில் கவிஞர் பாமினி அரசையும் குறிப்பிடுகிறார். இப்பகுதிக்கு அப்பால் கீரதேசம் என்ற சேர தேசமும் (கேரள நாடு) கஜ்ஜலி தேசமும், கின்ன தேசமும் அமைந்துகிடந்தன. அவை கொங்கண தேசமும் அதன் கோட்டையாக விளங்கிய கெல்லா என்ற பகுதியுமாகும் என்பர்.

இந்த விரிந்த பகுதியிலுள்ள எண்ணற்ற இடங்களையும் புலவர் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். ஆந்திராவில் அமைந்துள்ள இடங்களில் மகேந்திர நகரம் (இக்கால ராஜமுந்திரி), குண்டூர் மாவட்டத்திலுள்ள குண்டவேதி அல்லது கொண்ட வீடு, நல்கொண்டா மாவட்டத்திலுள்ள அமரகூட பர்வதம் அல்லது தேவரகொண்டா, சாளுவ நரசிம்மன் ஆட்சிக்குட்பட்ட புகழ்மிக்க கோட்டைகளான உதயகிரி, சந்திரகிரி, காகதீய அரசர்களின் தலைநகராக விளங்கிய காகதிபுரம் போல்வன யாவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பத்ராச்சலம், விஜயவாடா (பெசவாடா), மாதங்கா அல்லது ஸ்ரீசைலம், பாடல கங்கா போன்ற பல சிறு தலங்களும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. பாடல கங்கா நதியின் அருகே அமைந்த ஸ்ரீசைலத்தின் உச்சியில் உள்ள மல்லிகார்ஜுனன் கோயிலின் தோற்றம் பற்றிய புராணக் கதையைப் புலவர் எடுத்துரைக்கிறார். கஜபதி அரசன் கபிலேந்திரனுக்கும் பாமினி அரசன் ஹைமாயினுக்கும் இடையே நடந்த தேவரகொண்டா போரைப்பற்றி, புராண வடிவில் நெடுங்கதை ஒன்றையும் எழுதியிருக்கிறார்.

தமிழ் நாட்டுப் பகுதியில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் புகழ்மிக்க இடங்கள் காஞ்சி, சந்திரபுரம் (செங்கல்பட்டு), காவேரிப்பட்டினம், உரங்கபுரம் அல்லது உரகபுரமாகிய திருச்சி, பத்மநாப பர்வதம் (ஸ்ரீரங்கம் கோயில்) ருத்ர பர்வதம் (தஞ்சைக் கோவில்), பாண்டல நகரம் (மதுரை), ராமேஸ்வரம், சேதுபந்தம் முதலியன ஆகும். மைசூர் பகுதியிலும் பெல்லெளரா (பெல்லாரி) பெலநகர் (இக்கால பெலூர்-ஹசன் மாவட்டம்), சுரவரப்பட்டினம் (ஸ்ரீரங்கப்பட்டினம்) மைசூர் நகர் என்று கருதப்படும் மௌலவதி நகரம் போன்ற பெயர்களும் குறிக்கப்படுகின்றன.

சரளாதாசர் தமது மகாபாரதத்தில் புலப்படுத்தும் பூகோள அறிவைப் போதுமான வகையில் இச் சிறு நூலில் வாசகருக்கு எடுத்துரைக்க இயலாது. ஓரளவே பார்த்தோம். அடுத்தபடி அவர் குறிப்பிட்டுள்ள வரலாற்றுப் பெயர்களைப் பார்ப்போம். செளகணர், சாளுக்கியர், சோலங்கிர், கைஹையார், யாதவர், ஆந்திரர் போன்ற வரலாற்றுக் கால அரசுகளை, சிறிது திரிந்த வடிவில் எடுத்துரைக்கிறார்.

சோம வம்ச அரசினைச் சார்ந்த யாயாதி போன்ற வரலாற்றுக் கால ஓரிய அரசர்களையும், கங்கையரசிலுள்ள சூடங்கா (சோழ கங்கா) பற்றியும் குறிப்பிடுவார். மல்லிகார்ஜுனன், விருபாக்ஷா போன்று புலவர் காலத்தில் வாழ்ந்த விஜய நகர சக்கரவர்த்திகள் அனைவரையும் பலதடவை குறித்துள்ளார். சரளாதாசர் அவரது சபா பருவத்தில், திக்விஜயம் செய்யும் சகாதேவனை வங்காளத்தின் பல பகுதிக்கும் கொண்டு செல்கிறார். அவ்விடங்கள் குலச்சந்திரன்

ஞானசந்திரன், பெள்ளாளர் சேனா, கேசவ சேனா போன்ற மன்னர்களால் ஆட்சி செய்யப்பெற்றவை என்று அறிகிறோம். கூடவே ஹஸ்திகால நகரம், மதுமாதங்கதேசம் இரண்டையும் எடுத்துரைக்கிறார். அவை கரிகால நகரம், மதுமாதன தேசம் என்பவற்றின் திரிந்த வடிவாகலாம். கிழக்கு வங்காளத்தில் அரசு புரிந்த கரிகாலதேவரணவங்க மல்லன், மதுமாதன தேவன் என்னும் இரு வரலாற்றுக் கால அரசர்கள் வாழ்ந்ததைக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளாலும் நிறுவ முடிகிறது. சகாதேவன் ராஜகூய வேள்வியின் பொருட்டு மிதிலைக்குச் சென்றபோது நந்தசேனன் என்பவன் ஆண்டதாகத் தெரிகிறது. நந்தசேனா என்பது நன்யசேனா அல்லது நன்னயதேவன் என்று ஏடு எழுதுவோரால் திரிபடைந்து இருக்கலாம். அவன் மிதிலையை ஆண்ட வரலாற்றுக் கால அரசன் ஆவான்.

சுதந்திரத்திற்காக அலாவுதீன் கில்ஜியோடு போரிட்ட அனைத்து வரலாற்றுக் கால மன்னர்களையும், பாண்டவர்கள் தமது ராஜகூய வேள்வியின்போது அழைத்ததாகப் புலவர் அமைத்திருப்பது சுவைதரும் செய்தியாகும். இவ்வரசர்களில் சிலபெயர்கள் சிறிது மாறுபட்டிருப்பினும், அவர்களின் ஆட்சிப் பெயர்கள் சில போது தவறாகத் தரப்பட்டிருப்பினும் அவர்களைப் பற்றிக் கவிஞர் கூறும் கதையானது அவர்களை இனம் பிரித்துணர வழிகோலுகிறது. குஜராத்திலுள்ள பாகள அரசன் கர்ணதேவன் தேவகிரியிலுள்ள யாதவ மன்னர்களான ராமச்சந்திரதேவன், சங்கரதேவன், சிதோரிலுள்ள சிசோதிய அரசனான கம்மிரதேவன், தெலுங்கானாவிலுள்ள காகதீய அரசன் பிரதாபருத்ர தேவன், தெற்கிலுள்ள பாண்டிய அரசன் வீரபாண்டியன் முதலியோரைப் பார்க்கிறோம். விடுதலை வீரர்கள் பட்டியலில் மைசூர் ஹொய்சள மன்னன் வீரபெள்ளாளன் பெயர் மாத்திரம் இடம்பெறவில்லை. அவனது நாடும் அலாவுதீன் கில்ஜியால் கைப்பற்றப்பட்டது. புலவர் வேண்டுமென்றே அவனது பெயரை நீக்கியிருக்கலாம். ஏனென்றால் வீரபெள்ளாளன் போரிடவே இல்லை. அவனது தலைநகரான துவாரசமுத்திரத்தின் கோட்டை வாசல் முன்னே மாலிக்காபூர் வந்தபோது தன் செல்வத்தையும் நாட்டையும் அவனிடம் ஒப்படைத்து சரண்புகுந்தான்; அன்புகொண்டோர் எடுத்துரைத்த அறிவுரைகளைப் புறக்கணித்தான். இக்காரணத்தால் பாண்டவர்களின் அழைப்பைப் பெறும் அருகதை இல்லை யென்று கருதி, அவன் பெயரைப் புலவர் நீக்கியிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

மேற்குறித்தவாறு சரள மகாபாரதத்திலிருந்து திரட்டிய வரலாற்று பூகோளச் செய்திகளின் அளவு மிகவும் சுருங்கிய

ஒன்றே. மிகுதியான நூற்பிழைகள் ஏடு பெயர்த்தோராலும் அச்சிடுவோராலும் ஏற்பட்டுள்ளன. அவை நூலில் உள்ள செய்திகள் பலவற்றையும் இருளடையச் செய்துவிட்டன. பழங்காலத்திலும் இடைக் காலத்திலும் இந்துக்கள் இயற்றிய இது போன்ற படைப்பிலிருந்தும் இந்நூல் வேறுபட மேற்குறித்த செய்திகளே காரணம் ஆகும். சரளாதாசர் தம்கால மனப்போக்கிற்கு மாறுபட்டு எழுந்து நின்றார்; தமது படைப்பில் உலக விஷயங்களை இணைத்தார். ஆனால் ஆஸ்திகர்களின் கோணத்தில் நின்று பார்த்தால் இதுபோன்ற விஷயங்கள் மகாபாரதம் போன்ற புனித நூலில் இடம் பெறவே கூடாது. ஆனால் அவரோ முஸ்லீம் வரலாறு பற்றியும் முஸ்லீம் நாடு பற்றியும் எடுத்துரைக்கிறார். அவரது மகாபாரதம் சமஸ்கிருத மூல நூலின் மொழிபெயர்ப்போ, தழுவலோ அன்று என்பதை முன்னரே கூறினோம். தம் சொந்த அறிவையும் அனுபவங்களையும் வெளியிடுவதற்குரிய ஒரு கருவியாகவே ஆதி மகாபாரத கதை அவர்க்குப் பயன்பட்டிருக்கிறது. மகாபாரத கதையை எழுதும்போது தாம் வாழ்ந்த சூழ்நிலைகளை, தம் காலத்தில் கிடைத்த பல்வேறு அறிவுக் கூறுகளை, அவற்றிற்கும் மேலாக அவர் காலம் சிறந்து விளங்கிய சரித்திரம் நிலத்தியல்பு ஆகியவற்றை மறக்கவில்லை அவர். சரளாதாசர் உண்மையில் சிறந்த நினைவாற்றல் உடையவர் என்று வைத்துக்கொண்டாலும் தம் செய்திகளைத் திரட்டும் வகையில் சில ஆதாரங்களோடு அவர்க்குத் தொடர்புண்டு என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். முக்கியமாக வரலாறு நிலக்கூறு பற்றிய செய்திகளைக் கூறலாம். சில உண்மையான ஆதாரங்களைத் தவிர வேறு எழுதப்பட்ட வரலாறே நில நூலோ இந்து பாரதத்தில் இல்லை. இருந்தாலும் முன்னணியில் நின்ற எல்லா இந்து நாடுகளும் வரலாற்று ஆசிரியர்களையும் நிலஇயல் அறிஞர்களையும் பேணி வந்தன என்று தோன்றுகிறது. அவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக மரபு வரலாற்றையும் நில இயல்பையும் சொல்லக் கேட்டு அறிந்து வைத்திருந்தனர். இந்த மரபுச் செய்திகள் துல்லியமற்றவையாக இருந்தாலும் அன்னிய நாடுகளுக்கிடையே உறவுகளைப் பேணுவதிலும் படைபெய்துச் செல்வதிலும் பயன்பட்டிருக்கவேண்டும். பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில் ஓரிசா மாநிலம் ஒரு தலைமை பெற்ற இந்து நாடு ஆகியது. அதனால் வரலாற்று அறிஞர்களையும் பூகோள அறிஞர்களையும் ஆதரித்தது என்பது நடக்கமுடியாத தன்று. இளம் பருவத்தில் போர்வீரகை இருந்த சரளாதாசர் மேற்கூறிய அறிஞர்களோடு தொடர்பு கொண்டு இருந்திருக்கலாம் என்றும் தோன்றுகிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

I. ஓரிய நூல்கள்

1. வஸ்த தாசர்—கலச செளதிகம்

34 கவிதை அடங்கிய சிறுநூல். சரளாதாசர் படைப்பிற்கும் முந்தியது என்று பொதுவாகக் கருதுவர். சிவன் பார்வதி இருவரின் திருமணம் பற்றி இந்நூல் விளக்கும்.

2. மார்க்கண்டதாசர்—கேசவ கோயிலி

இதுவும் 34 கவிதையுடையது. ஓரிய மொழியிலுள்ள ஒவ்வொரு மெய்யெழுத்தாலும் கவிதை தொடங்கும். சரளாதாசருக்கும் முந்திய படைப்பே. கோபபுரத்தை விட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சென்றதும் அவன் தாயார் யசோதை தன் விதியை நினைந்து புலம்புவதாக வருகிறது. அதனை, குயிலை அழைத்துக் கூறும் முறையில் அமைத்துள்ளார்.

3. சரளாதாசர்—விலங்க இராமாயணம்

புலவரின் ஆதி படைப்பு. பல பதிப்புகள் வந்துள்ளன. ராதா ரமண புஸ்தகாலயம் (கட்டாக். 1951) பதிப்பித்த நூலே இங்குப் பயன்பட்டிருக்கிறது.

4. சரளாதாசர்—மகாபாரதம்

புலவரின் பெரும் படைப்பு இதுவே. ராதா ரமண அச்சகத் தார் 1956-ல் வெளியிட்ட பதிப்பே நல்ல பதிப்பாகத் தோன்றுகிறது. அரசு பொறுப்பேற்ற அதிகாரபூர்வமான பதிப்பு விரைவில் வரும்.

5. சரளாதாசர்—சண்டிபுராணம்

சரளாதாசரின் கடைசிப் படைப்பு. அருணோதயம் அச்சகத் தார் (கட்டாக். 1953) வெளியிட்ட பதிப்பே இங்கு எடுத்த நாளப் பெற்றிருக்கிறது.

6. பண்டிதர் கோபிநாத நந்தசர்மா—ஸ்ரீ பாரத தர்ப்பணம்

சரளாதாசரின் மகாபாரதம் பற்றிய சிறந்த நூல். முதல் பதிப்பைக் காண்பதரிது. சாகித்திய அக்காடெமி, (புவனேஸ்வர்) மீண்டும் பதிப்பித்து இருக்கிறது.

7. சரள ஸ்ரமணிகா—பிரஜா தந்திர பிரஸ் (1954) கட்டாக்.

சரளாதாசரின் வாழ்வு பற்றியும் இலக்கியம் பற்றியும் பல்வேறு அறிஞர்கள் எழுதிய கட்டுரைத் தொகுப்பு இந்நூல். 1954-ல் புலவரின் பிறந்த நாளையொட்டி, பிரஜா தந்திர பிரச்சார சமிதி வெளியீட்டு முயற்சியால் வந்தது.

II. சமஸ்கிருத நூல்கள்

1. மகாபாரதம்
2. ரகுவம்சம்
3. ஸ்ரீமத் பாகவத கீதா
4. ஸ்ரீமத் பாகவத புராணம்
5. பாரத சாவித்ரி
6. ஏகாம்பர புராணம் (ராதா ரமண பிரஸ், கட்டாக்)
7. கீத கோவிந்தம்

இந் நூற்களின் தாக்கம் பற்றி முதலிரு இயல்களில் ஆராய்ந்தோம். மூன்றாம் இயலில் ஆதி மகாபாரதத்திற்கும் சரளா பாரதத்திற்குமுள்ள வேறுபாடுகளைப் பார்த்தோம்.

III. வரலாற்று நூல்கள்

1. வங்காள வரலாறு—டெக்கா பல்கலைக் கழகம் Vols. 1 & 2.
2. பாரதிய வித்யா பவன்—கனெளஜ் அரசின் காலம்.
3. பாரதிய வித்யா பவன்—சாம்ராஜ்ஜியத்திற்குப் போராட்டம்.
4. பாரதிய வித்யா பவன்—டெல்லி சுல்தானியர்.
5. H. மஹ்தாப்—ஓரிசா வரலாறு Vols. 1 & 2.
6. P. முகர்ஜி—ஓரிசாவின் கஜபதி அரசர்கள். (கல்கத்தா 1953)
7. A. K. N. சாஸ்திரி, வெங்கடரமணய்யா—விஜய நகர வரலாற்றிற்கு மேலும் ஆதாரங்கள். Vol.1-3.
8. N. வெங்கந்ர ரமணய்யா—விஜய நகர் தோற்றமும், பேரரசும் 1953.
9. S. கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார்—விஜய நகர வரலாற்று மூலங்கள் 1919.

மேற்கூறிய நூல்கள் கபிலேந்திர மன்னனின் வரலாறு பற்றிய செய்திகளை வெளிக்கொணரப் பயன்பட்டது. புலவர்

நூல் தழைத்த காலத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவும், சரளாதாசரால் குறிக்கப்பெற்ற மன்னர்களையும் அரச குடும்பங்களையும், இடப் பெயர்களையும் அறிந்துகொள்ள உதவின.

IV. இலக்கிய வரலாறு

1. மாயதார் மானசின்கா—ஓரிய இலக்கியத்தின் வரலாறு, சாகித்திய அக்காதெமி, புதுடெல்லி.
ஓரிய இலக்கிய வளர்ச்சியைக் கால அடிப்படையில் ஆராய முயன்றிருக்கிறது. சரளாதாசரின் இடம், படைப்பின் முக்கியத்துவம் பற்றி இந்நூலிலும் காணலாம்.

V. தொல்பொருள் நூல்கள்

1. A. கன்னிங்காம்—இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுக் குறிப்புகள் Vols. 12, 17, 20.
2. A. பஹ்ரர்—வடமேற்கு பிராந்திய பகுதியில் காணப்பட்ட கல்வெட்டுக்களும் தொல்பொருளும் 1891.
3. மைசூர் தொல்பொருள் ஆய்வு; ஆண்டறிக்கை 1939.
4. S. N. மஜூம்தார் சாஸ்திரி, கன்னிங்காமின் இந்திய தொல்பூகோளம், கல்கத்தா 1924.
5. M. C. கிரிண்டில்—டாலமி வருணித்த பழைய இந்தியா.
6. K. C. பாணி கிரகி—புவனேஸ்வரத்தில் தொல்பொருள், கல்கத்தா 1961.

பாணிகிரகியின் நூலில் கோகனேஸ்வரர் லிங்கத்தின் தோற்றம் பற்றிய கதை உண்டு. குந்தீஸ்வரர் லிங்கம் பற்றி, சரளாதாசர் கூறியதை முதல் இயலில் பார்த்தோம். முதல் ஐந்து நூல்கள் சரளாதாசர் குறிப்பிட்ட இடங்களைப் பிரித்துணர உதவின.

VI. இதழ்கள்

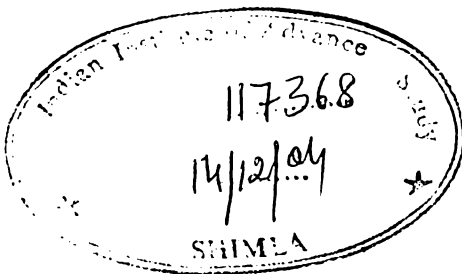
1. எபிகிராபியா இண்டிகா (இந்தியாவின் கல்வெட்டு) Vol. 3. சரளாதாசர் குறித்த பாடலகங்காவைக் குறிப்பிடும்.
2. V. V. மிராசி—கார்ப்பஸ் இன்ஸ்கிரிப்ட்டனம் இண்டிகரம் (இந்திய கல்வெட்டு குறிப்புகள்) Vol. 6. தண்டபுரத்தைக் குறிப்பிடும். அது பெரும்பாலும் மேற்கு வங்காளத்திலுள்ள மிட்னாப்பூர். அது தண்டகப் புக்தியின் தலைநகர்.
3. வங்காளத்திலுள்ள ஆசிய சொசைட்டி இதழ் Vol. LXIX 1901. கபிலேந்திரன் பிறந்த இடம் பற்றிய குறிப்புகளைத் தரும்.

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள்

இந்த வரிசையில் இதுவரை தமிழில் வெளிவந்துள்ள நூல்கள்

லட்சுமி நாத பெஸ்பருவா (ஹேம் பருவா) க. த. திருநாவுக்கரசு | கபீர் (பிரபாகர் மாச்வே) தி. வேங்கட கிருஷ்ணயங்கார் | கேசவஸுதர் (பிரபாகர் மாச்வே) இராம. கோபிநாதன் | ஈசுவர் சந்திர வித்யாசாகர் (ஹிரண்மய பாணர்ஜி) இராம. கோபிநாதன் | ராஜாராம் மோகன் ராம் (சௌமியேந்திரநாத தாகூர்) க. த. திருநாவுக்கரசு | பிரேம்சந்த் (பிரகாஷ் சந்திர குப்தா) சரஸ்வதி ராமநாத் | குமாரன் ஆசான் (கே. எம். ஐயர்) கே. சி. சங்கரநாராயணன் | தாருதத் (பத்மினி லென் குப்தா) ஆ. சீனிவாசராகவன் | வீரேசலிங்கம் (வி. ஆர். நார்லா) நா. பார்த்தசாரதி | ஸ்ரீ அரவிந்தர் (மனோஜ் தாஸ்) பி. கோதண்டராமன் | மீரபாய் (உஷா நில்சன்) எஸ். சுந்தசாமி 'துறைவன்' | B. M. ஸ்ரீகண்டய்யா (A. N. முர்த்திராவ்) இரா. மதிவாணன் | சந்துமேனன் (டி. சி. சங்கரமேனன்) கு. இராஜவேலு | காலி நஸ்ருல் இஸ்லாம் (கோபால் ஹால்டார்) கே. பி. எஸ். ஹமீத் | வள்ளத்தோள் (ஹிருதயகுமாரி) மா. இளையபெருமான் | பசுவேஸ்வரர் (H. திப்பேருத்ர சுவாமி) T. K. நாகாம்பாள் | பாணபட்டர் (கே. கிருஷ்ண முர்த்தி) பெ. திருஞான சம்பந்தன் | பக்கிம் சந்திர சாட்டர்ஜி (சு. ச. லென் குப்தா) அசோகமித்திரன் | மகரிஷி தேவேந்திரநாத தாகூர் (நா. சௌதுரி) கா. மீனாட்சிசுந்தரம் | தாராசங்கர் பந்தோபாத்யாயர் (மஹால்வேதாதேவி கு. இராஜவேலு | நானூலால் (U. M. மணியார்) நா. பார்த்தசாரதி | ஜீவனாந்ததாஸ் (சி. தாஸ் குப்தா) க. த. திருநாவுக்கரசு | பாரதிமார் மூலமும் தமிழாக்கமும் (பிரேமா நந்தகுமார்) | வேதம் வேங்கடராய சாஸ்திரிகள் (வேதம் வேங்கடராய சாஸ்திரி) சி. செல்லப்பன் | புத்த தேவபோஸ் (அலோகரஞ்சன்தாஸ் குப்தா) த. வே. வீராசாமி | மானிக்கவாசகர் மூலமும் தமிழாக்கமும் (G. வன்மீக நாதன்) | ஜெயதேவர் (சுந்தி குமார் சாட்டர்ஜி) டி. எஸ். பார்த்தசாரதி | மானிக் பந்தோபாத்யாயர் (சரோஜ் மோகன் மித்ரா) எஸ். சுந்தசாமி 'துறைவன்' | தமிழ்த் தாத்தா (கி. வா. ஜகந்நாதன்) | கல்ஹணர் (சோம்நாத் தர்) எஸ். கிருஷ்ணமூர்்த்தி.

(அடைப்புக்குள் உள்ளது மூல ஆசிரியரின் பெயர்)

பதினேந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சிறப்போடு வாழ்ந்த சரளாதாசர், ஓரிய இலக்கியத்தை உருவாக்கியவர் என்று பொதுவாக மதிக்கப்படுகிறார். விலங்க இராமாயணம், மகாபாரதம், சண்டிபுராணம் எனப்படும் அவரது மூன்று காப்பியங்களும் புகழ்வாய்ந்தவை. அவற்றுள் மகாபாரதம் பெரும்படைப்பாகும்.

மகாபாரதம் எழுதுகையில் மூல நூலிலிருந்து விலகிச் செல்வதோடு தம் சொந்தக் கருத்துக்களையும் தமக்குத் தெரிந்த செய்திகளையும் மிகுதியாகச் சேர்த்துக்கொள்கிறார். முழுமை பெற்ற நிலையில் சரளாதாசரின் மகாபாரதம், காளிதாசரின் ரகுவமிசத்தைப் போல் ஒரு புதிய படைப்பாகும்.

சரளாதாசரின் படைப்பினைத்தையும் ஒன்று சேர்த்தால் அவை பரிமாணத்தில் ஓரிசாவில் தோன்றிய எந்தத் தனிப்பட்ட புலவர் அல்லது எழுத்தாளரின் படைப்பையும் மிஞ்சி நிற்கும். கவிதை என்பது சரளாதாசரின் இரத்தத்தோடு பிறந்த ஒன்று. வார்த்தைகள் வாயில் சுரக்கும்போதே எழுத்தாணியில் கவிதைகள் பிறக்கும். அவரது கவிதைகள் எளிமை வாய்ந்தவை; ஆற்றல் உடையவை; இசை நிரம்பியவை; செயற்கைத் தன்மை உள்ளளவும் இல்லை. அவை பெரும்பாலும் சமஸ்கிருத மயமாக்கும் முயற்சியில் நின்றும் விலகி நிற்பவை. இன்றும் ஓரிசாவின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் அவர் எழுதியவை பல ஏடுகளில் காணப்படுகின்றன.

டாக்டர் கிருஷ்ண சந்திர பாணிகிராகி, புலவரின் வாழ்வை அக்காலப் பின்னணியில் எடுத்துக்காட்ட பெரும் முயற்சி எடுத்துள்ளார். சரளாதாசரின் படைப்பைப்பற்றி டாக்டர் பாணிகிராகி செய்துள்ள ஆய்வு மதிப்பீடு நிச்சயமாக இந்திய இலக்கிய மாணவர்களிடத்தில் நன்மதிப்பைப் பெறும்.

அட்டையில் காணப்படும் புதுமையான விலங்கின் உருவம், சரளாதாசரின் மகாபாரதக் கதைக்கேற்ப அமைந்த ஒன்று. இவ்வடிவில்தான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அர்ச்சுனன் முன்னால் காட்சியளித்தார். சேவலின் தலை, மயிலின் கழுத்து, தாமரை ஏந்திய மனிதனின் கை, யானையின் கால், கடுமையான உருவம் போன்றவை வால், சிங்கத்தின் இடை, காணாயின் திசு போன்றவை யுள்ளன.

இதில் ஒன்பது உயிரினம் அடங்கியிருக்கின்றன. சரம் என்று பெயரிட்டனர்.

அட்டை அமைப்பு: சத்யஜித்ராய்

அட்டைப்படம்: சியாமல்சென்

Library

IAS, Shimla

T 891.451 130 92 Sa 71 P

00117368

SAHITYA AKADEMI
REVISED PRICE Rs. 15.00